

ΜΠΟΥΙΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 6^{ΟΥ}

ΑΡΙΘ 260

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α

Η όδοντόκρεμα **ΚΟΛΥΝΟΣ** καθαρίζει τους οδόντας, τα ούλα, το στομαχιόληρον.

Τα αντισηπτικά της συστατικά καταστρέφουν τας επικινδύνους νοσογόνους έστιας του στόματος, είναι προστατευτική κατά της οδοντογρίας, της σήψης, της ουλίτιδος και της γενικής εξασθενήσεως.

Δοκιμάσατε την **ΚΟΛΥΝΟΣ** επί μιας ημέρας ψήκτρας. Θα αισθανθήτε την καθαριότητα και δροσερότητα του στόματος.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΜΟΝΟΣ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΤΖΗ
4 Ευριπίδου 4 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ (ΜΟΝΟΠΟΛΙΟ)

Κατήρτις τμήμα ΟΠΤΙΚΩΝ και ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ. Πλευσία συλλεγή από Όματεύαλια όλων των συστημάτων. Κρύσταλλα Paakal Zeiss Peria. Διοπτρα θεάτρου και πρισματικά. Φωτογραφικά μηχαναί όλων των διαστάσεων των μάλλον φημιμένων εργοστασίων Roll-Films. Film-Packs κ.λ.π. Έπιμελεσάτη έτελεσε εικόσηποτε φωτογραφικής έργασίας. Έμφανίσεις, έκτυπώσεις, μεγεθυσεις κ.λ.π.

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Πατησίων 5

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ
ΠΙΣΩΝΤΕ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ
ΡΙΣΩΝΤΕ ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ ΟΠΕΡ ΔΑΛΕΣ
ΤΑΧΕΩΣ ΤΑΣ ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ, ΚΑΘΟΙΣΤΑ
ΤΗΝ ΦΛΟΙΩΣΙΝ
ΕΠΙΣΗΣ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΘΕΡ.
ΜΑΝΤΙΚΟΝ ΔΙΑ
ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

ΚΟΝΙΑΚ ΒΟΤΡΥΣ

V.O. & V.O.S.

Παλαιόν απόσταγμα Οίνου

Έλληνικής Έταιρείας Οίνων και Οινοπνευμάτων

ΣΤΑΔΙΟΥ 15Δ.

Κεντρικόν πρατήριον δδός ΑΘΗΝΑΣ 27

Ι. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

Χειρουργός οδοντοίατρος ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Έπί τετραετίαν εις Παρίσιους σπουδάζας. Όλιγοήμερος και ανώδυνος θεραπεία παθήσεων στοματος και οδόντων. Ουλήτιδας, δυσσομίαν και Pyorrhoe ταχέως. Χαλκοκονδύλη 44.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ
«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΕΜ. ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ
Έν Παρίσις και Λονδίνο
Έπί τριετίαν ειδικός έκτακτος
Δέχεται έν τή Ιατρικήν και 3 δ, Σόλωνος 10

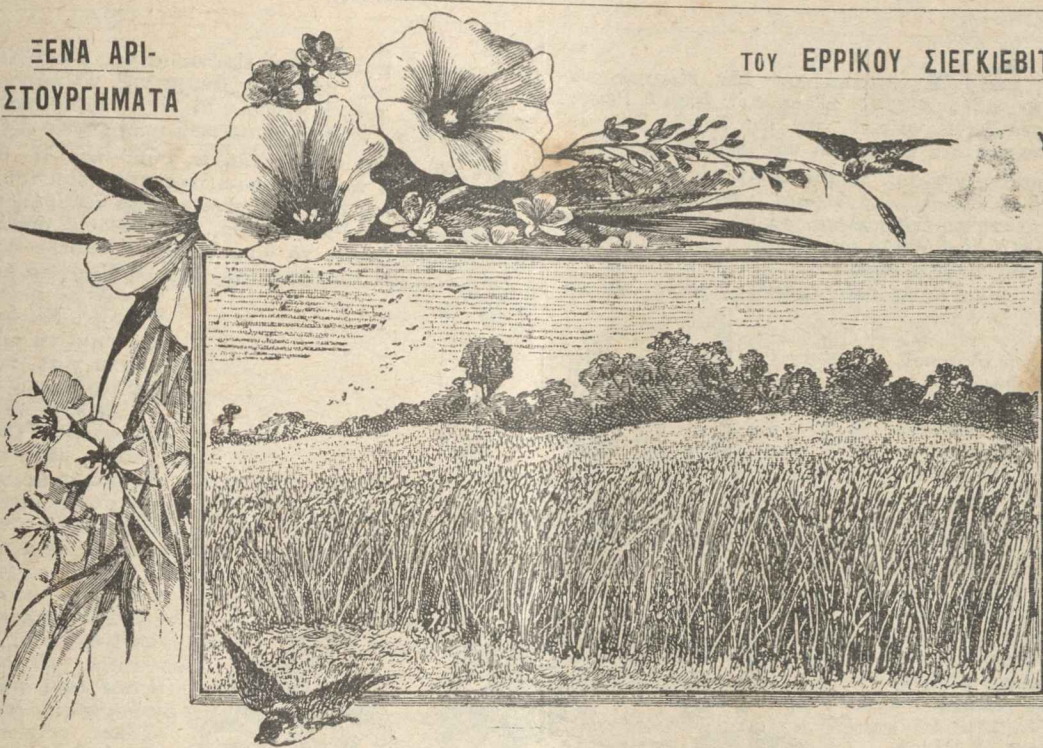
Τα προηγούμενα φύλλα
κογενείας τιμούνται 50%

28 Μαγρίου 1929

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

313

ΕΝΑ ΑΡΙ- ΣΤΟΥΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ!

ας. Ό Ρέπας σηκώθηκε τότε από τη θέσι του και χαιρέτησε το γραμματέα με το σκούφο στο χέρι, από σεβασμό. Ό Ζολζικιέβιτς τον χαιρέτησε και κεί ος χαμογελώντας, αλλά με υπερποπτικό ύφος, σάν να του έκανε μεγάλη τιμή, τον πλησίασε και του είπε:

— Μπορώ να κάτσω στο τραπέζι σου, Ρέπα;
— Μετά χαράς... μεγάλη σου καλωσύνη... αν καταδέχσαι, ψιθύρισε ο Ρέπας κατακόκκινος και παραζαλισμένος από την τιμή που του έκανε ο κύριος γραμματέας της δημοχίας.

Ό Ζολζικιέβιτς έκαισε, ήπιε το κρασί που του κέρασε ο Ρέπας, παρήγγειλε άλλο, ξανάφεραν και άλλα ποτήρια, και ύστερ' από μιά ώρα, ο Ρέπας ήτανε μεθυσμένος...

Τότε ο γραμματέας έβγαλε από την τσέπη του ένα κίτρινο χαρτί, το έδειξε από μακριά του Ρέπα και του είπε:

— Έξερεις τι είναι αυτό;

— Τι; ρώτησε ο Ρέπας με μισόκλειστα μάτια...

— Η Κυβέρνηση απέφασε να βοηθήσει τους χωρικούς έχουν ανάγκη από λεφτά... Τους δίνει πενήντα ρούμπλια στον καθένα!

— Πενήντα ρούμπλια! φώναξε ο Ρέπας, ανοίγοντας τόσο τα μάτια του.

— Ναι. Με τη διαφορά όμως ότι πρέπει να επιστρέψεις ύστερ' από ένα χρόνο έβδομηντα ρούμπλια... Είδημή, θα σου πάρουν το χωράφι...

— Ας μου δώσουν τώρα πενήντα ρούμπλια, κι αν μέσα σ' ένα χρόνο δεν τόνε επιστρέψω έβδομηντα, ας μου πάρουν το χωράφι!... είπε ο Ρέπας, τρελλός απ' τη χαρά του επειδή θα έλεφταν στα χέρια του πενήντα ρούμπλια... Με τα λεφτά αυτά μπορώ να πάρω ένα άλογο και να είμαι πλούσιος του χρόνου!...

Υπόγραψε λοιπόν αυτό το χαρτί, του είπε τότε ο Ζολζικιέβιτς.

— Δόμον το να υπογράψω άμέσως.
— Ελατε κι εσείς μάρτυρες ότι ο Ρέπας θέλει να υπογράψει αυτό το χαρτί; ρώτησε ο γραμματέας το δημοχείου «μερικους άλλους που καθόντουσαν μες στην ταβέρνα.

— Ναι, του αποκρίθηκαν εκείνοι κνέταζοντας το Ρέπα με άπορία, σάν να τον έβλεπαν να κάνει καμιά τρέλλα. Μά δεν τολμούν να πουν καμιά τρέλλα.

Μόσανε να τον πλησιάσουν και να του ζητήσουν έξηγήσεις, αφού ήτανε παρθε με τον πάν Ζολζικιέβιτς—πρόσωπο σεβαστό και τρομερό σέ όλους. Ό ταβερνιάρης έφερε τότε μια πέννα και ένα καλαμάκι, και ο Ρέπας υπόγραψε χωρίς να βλέπη καλά - καλά που βάζει την υπογραφή του.

— Ύστερ' από δυο-τρεις μέρες θα πάρες τα λεφτά, του είπε ο Ζολζικιέβιτς με σατανικό γέλιο, βάζοντας το χαρτί στην τσέπη του... Ας πούμε τώρα ακόμα ένα ποτήρι...

Ήπιανε και άλλα ποτήρια και όταν ο γραμματέας έφυγε από την ταβέρνα, ο Ρέπας ροχαλίζει, εξαπλωμένος ανάσκελα καταγής!...

Ό γραμματέας της τραγουδούσε τα καλύτερα τραγούδια που ήξερε...

Και κράτησε το

Όσοι όλοι οι χωριάτες, που έσκριν εν όλη τη μέρα, στο χωράφι τους, έτσι και ο Ρέπας, ο άντρας της Μαρούσιας, συνήθιζε, κάθε βράδυ, μόλις γυρνούσε στην πόλη, να περνά πρώτα από την ταβέρνα, να πιη δυο-τρία ποτήρια για να ξεκουραστή, και ύστερα πήγαινε στο σπίτι του να φάη και να κοιμηθή. Μά ο Ρέπας, κάτω από το άλγητό, το φοβερό παράστημά του, έκρυβε ένα χαρκατήρα πολύ άδύνατο. Τις περισσότερες φορές λοιπόν δεν μπορούσε να ντι-

σταθή στον πειρασμό, όταν τον κερνούσαν οι φίλοι του, και πηγαινε σπύτι έντελώς μεθυσμένος. Η Μαρούσια, που τον αγαπούσε πολύ, του έκανε παράπονα το πρωί της άλλης ημέρας, κ' εκείνος, που την αγαπούσε επίσης, της έδινε το λόγο του ότι δεν θα ξαναμεθύσει... Μά άρχιζε πάλι το βράδυ τα ίδια...

Τρεις μέρες πέρσαν από το μοιραίο εκείνο άπογευμα, που ο Ζολζικιέβιτς ώρκιστηκε να εκδικηθή τη Μαρούσια για την άνησθή της να τον αγαπήτη και για το γερό μπάτσο που του έδωσε. Κ' ένα βράδυ, ενώ ο Ρέπας καθόταν σ' ένα τραπέζι της ταβέρνας, έχοντας μπροστά του το τρίτο ποτήρι, βλέπει να μπαίνει μέσα ο γραμματέας της Δημοχίας.

Όλη τη νύχτα κοιμόταν εκεί! Η γυναίκα του δεν τόλμησε να πάει να τον πάρει από την ταβέρνα, γιατί ήξερε, πώς όταν ο Ρέπας της ήταν μεθυσμένος στην ταβέρνα και τον ένοχλοσε, δεν τον είχε σε τίποτα να τη μαυρίσει στο ξύλο. Και τον περίμενε, ή δυστυχισμένη από όρα σε όρα να γυρίσει. Φοβότανε πολύ να μην του έκανε τίποτα ο Ζολζικιέβιτς. Τον έβλεπε ακόμα μπροστά της, με κατακόκκινα μάτια και ανακατωμένα μαλλιά, να τη φοβερίζει με τη γροθιά του και να της λέει με βραχνή φωνή:

Θα μού το πληρώσεις άκριβο αυτό!...

Σιγά-σιγά ο ύπνος την πήρε πάνω στο τραπέζι, χωρίς να το καταλάβει...

Όταν ο Ρέπας ξύπνησε το πρωί, το πρώτο πράγμα που αισθάνθηκε ήταν ένας δυνατός πονοκέφαλος. Στην αρχή δεν κατάλαβε που βρισκότανε, μα όταν είδε τον ταβερνιάρη, ν' άνοιξη τις πόρτες και τα παράθυρα του μαγαζιού, θυμήθηκε τι είχε συμβεί την περασμένη βραδιά και φοβήθηκε για την υποδοχή που θα του έκανε η γυναίκα του στο σπίτι. Σηκώθηκε με κόπο από καταγής και έκανε να φύγει. Μα τον σταμάτησε ο ταβερνιάρης.

Δεν μού λές αλήθεια, Ρέπα, του είπε, τι σου κατέβηκε να υπογράφεις χθές το βράδυ εκείνο το χαρτί;

Γιατί; τον ρώτησε ο Ρέπας. Άσχημα έγινε να πάω τώρα πενήντα δόλοληρα ρουμπλία;

Ναι, θα τα πάρεις τα πενήντα ρουμπλία, μα δεν συλλογίστηκες και το σπίτι σου, τη γυναίκα σου, το παιδάκι σου;

Τι δουλειά έχει η γυναίκα μου και το σπίτι μου με τα λεπτά που θα μού δώσει η Κυβέρνηση;

Ποιά Κυβέρνηση, κακομοίρη μου! του είπε τότε ο ταβερνιάρης. Μα έβλεπες τι χαρτί σ' έβαλε ο Ζολζικιέβιτς να υπογράψεις;

Και όταν εξήγησε του Ρέπα τι χαρτί ήταν εκείνο, ο άντρας της Μαρούσιας, γονάτισε χάρω και άρχισε να ουρλιάζει και να κλαίει τόσο δυνατά, ώστε έβριζαν τα τζάμια της ταβέρνας!...

Υστερ' από μισή ώρα, ο Ρέπας βρισκόταν στο σπίτι του. Η Μαρούσια που έτοιμαζε κείνη τη στιγμή το τραπέζι, τον άκουσε να χτυπά την πόρτα και πήγε να του άνοιξη, θυμωμένη.

Πώς τόπαθες, μεθύστακα, και θυμήθηκες πώς έχεις σπίτι! του είπε μόλις τον είδε μπροστά της.

Μα δικαιοδοχόρησε τρομαγμένη, βλέποντας τα παραμορφωμένα χαρακτηριστικά του προσώπου του.

Τι έχεις; τον ρώτησε.

Με πούλησαν! της αποκρίθηκε με βραχνή φωνή ο Ρέπας. Μ' έβαλαν, χωρίς να το καταλάβω, να υπογράψω ένα χαρτί ότι...

Είμαι πρόθυμος να πάω στρατιώτης στη θέση του γιου του Ειρηνοδίκη! (1) Και τώρα είμαι υποχρεωμένος να σάς αφήσω!...

Πρέπει να κάνω τέσσερα χρόνια στο στρατό!... Άχ! τι μού έκανε ο Ζολζικιέβιτς!... Με βέλασε ο άτιμος!... Με κατάστρεψε! Μα τι το έκανα αυτού του ανθρώπου για να με κατατρέξει έτσι;

Πώς μπορούσε η Μαρούσια να του εξηγήσει τους λόγους της άτιμης αυτής πράξεως του γραμματέως; ο Ρέπας θα πήγαινε τότε να τον σκοτώσει, και θα του έκοβαν το κεφάλι... Έπρεπε λοιπόν να σιωπήσει!...

Και η δυστυχισμένη η γυναίκα άρχισε να κλαίει. Σε λίγο άρχισε να κλαίει και το παιδί τους, και ο Κροουτσέκ, ο μαντιρόσκυλος, και ο ίδιος ο Ρέπας... Και η γυναίκα τους που περνούσαν απ' έξω έλεγαν ή μία στην άλλη:

Ακούς τι φασαρία γίνεται εκεί μέσα; ο Ρέπας θα έδειρε πάλι τη Μαρούσια!... Κανείς δεν υπονιζόταν την τρομερή τραγωδία. Κανείς...

Όσοσο ο Ζολζικιέβιτς είχε κρατήσει το λόγο του!...

Την άλλη μέρα, θα συνεδρίαζε το Ειρηνοδείο.

Η Μαρούσια, αφού πέρασε όλη τη νύχτα (1) Μέχρι τα μέσα του παραλόγου αιώνα, οι πλούσιοι μπορούσαν να πληρώνουν ένα φτωχό για να τους αντικαταστήσει στο στρατό και στον πόλεμο.

— Αφ'ησέ μου τον άντρα μου!... Αυτόν μονάχα έχουμε στον κόσμο...

Η Μαρούσια έπεσε σε μια πέτρα κ' έπιασε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια...

αγρυπνεί μπροστά στο εικόνισμα της Παναγίας, απεφάσισε κατά τη χαράματα να πάρει τον άντρα της, να παρουσιαστούν στον Ειρηνοδίκη, να του εξηγήσουν τι είχε συμβεί, και να τον παρακαλέσουν να ξεσπίσει το συμβόλαιο που υπέγραψε ο Ρέπας—μεθυσμένος, χωρίς να ξέρει ούτε τι κάνει, ούτε και τι υπογράφει—ανάλαβοντας έτσι να πάει στρατιώτης στη θέση του γιου του Ειρηνοδίκη.

Ο Ρέπας δεν της έφερε καμιά αντίρρηση. Δεν μπορούσε πια να σκεφτεί και να δράσει... Πετατούσε σαν κομμωμένος.

Μόλις άνοιξε το δικαστήριο, κ' έκασος ο Ειρηνοδίκης στην ηλή καρέκλα του, μπήκανε μέσα η Μαρούσια και ο Ρέπας και στήθηκαν με ταρσάχ στο μέσον της αίθουσας. Μα ο κλητήρας τους διέταξε απότομα να πάνε να κάτσουν σ' ένα πάγκο γιατί προηγουμένως είχαν να ξεμπερδέψουν κάτι άλλες υποθέσεις.

Σε λίγο το δικαστήριο είχε γεμίσει κόσμο. Όταν ο Ρέπας είδε να μπαίνει μέσα ο Ζολζικιέβιτς και η ανταλλάση φιλικώτα χαίρεται με τον Ειρηνοδίκη, ανήρθε το μισό στο κεφάλι του κ' έκανε να όρμηξε άπ' αμάνω του. Τον συνεκράτησε όμως η Μαρούσια, για να ή μήνη καμιά φασαρία και τους διαέκρινε.

Τρεις δόλοληρες ώρες περίμεναν εκεί ο Ρέπας και η Μαρούσια, άκουγαν τα παραόνομα των χαρμάνι όταν τους τιμωρούσε το δικαστήριο αούτηγ' χωρίς να φταίνε σε τίποτα. Τέλος, τελείωσαν όλες η υποθέσεις.

Η Μαρούσια προχώρησε τότε με τον άντρα της μπροστά στην έδρα και, έστατοντας στα γόνατα, έξηγησε στον Ειρηνοδίκη, τι είχε συμβεί.

Αφ'ησέ μου τον άντρα μου! του είπε όταν τελείωσε. Αδών μου! χα έχουμε στον κόσμο, έγω και το παιδί μου! Τι θ' άπογίνουμε όταν χάσουμε το σπίτι του σπιτιού μας;

Εσύ θα βρής κανένα άλλο, για να πάει στρατιώτης στη θέση του γιου σου... Όταν ο άντρας μου υπέγραψε το χαρτί που του έδωσε ο Ζολζικιέβιτς, ήταν μεθυσμένος... δεν ήξερε τι έκανε... Μη μού πέρνεις τον άντρα μου!...

Όσο μιλούσε, χύνοντας μπόρα δάκρυα, ο γραμματέας της δημοχίας την κύτταζε ειρωνικά, νωθώντας άγρια ευχαρίστηση από τη σκληρή έκδίκηση που έπερνε. Ο Ειρηνοδίκης την άκουγε αδιάφορος, χαίροντας τα γέλια του, με τα μάτια καρφωμένα στο ταβάνι...

Τι να σου κάνω, κυρά μου! της αποκρίθηκε, όταν η Μαρούσια τελείωσε. Ο άντρας σου υπέγραψε μπροστά σε μάρτυρες ότι αναλαμβάνει να πάει στρατιώτης στη θέση του γιου σου.

Αλλά πράγματα μού είχε πει ο Ζολζικιέβιτς, φωνάζει τότε ο Ρέπας... Μου είχε πει ότι η Κυβέρνηση θα μ' έκανε δάνειο... Τι αυτό υπέγραψα;

Του είπατε τέτοιο πράγμα; ρώτησε ο Ειρηνοδίκης τον γραμματέα της δημοχίας, μισοκλείνοντας το μάτι του.

Λέει ψέμματα! αποκρίθηκε άταραχος ο Ζολζικιέβιτς.

Ο! ήμουν εκ των προτέρων βέβαιος περί τούτου! είπε ο Ειρηνοδίκης. Άς είναι όμως... Αναγνωρίζω ότι η θέση της γυναίκας είναι απελπιστική, τώρα που θα χάσει τον άντρα της για τόσα χρόνια!

Ναι! πράγματι, η θέση της είναι απελπιστική!... Γι' αυτό θα έδωσα στο Ρέπα έξι ήμισυ ρουμπλία, αντί πενήντα που δρίζει ο νόμος, άμοιβή για τον αντικαταστάτη ενός στρατιώτη!...

Αυτό είναι άτιμία! έκραύνασε ο Ρέπας. Είστε όλοι άτιμοι! Με βάλανε στο χέρι... Μα δεν θα πάω στρατιώτης!... Δεν θα πάω!

Ο Ειρηνοδίκης σηκώθηκε από την έδρα του, τρέμοντας από το θυμό του, ενώ η Μαρούσια τραβούσε τα μαλλιά της και ο γραμματέας της δημοχίας γελούσε καταγερομένως!

Ετόλμησες να με βόισης μες στο δικαστήριο; είπε στο Ρέπα εξαγριωμένος... Τ' έβρεις όμως ότι μ' αυτό που έκανες μπόρα να στείλω στη φυλακή, να σπείρω και όσπου να πεθάνω... Μα δεν το κάνα για λυπάμαι τη γυναίκα σου! Θα πληρώσεις μ' ένα είκοσι ρουμπλία πρόσωπο! Είπαμε: έφηγάς—και να μού το χρωστάς χάρη που δεν σε στέλνω στη φυλακή!

Ναι, είπατε πολύ καλός! ψιθύρισε η Μαρούσια, βλέποντας πώς ο άντρας της την

αγρυπνεί μπροστά στο εικόνισμα της Παναγίας, απεφάσισε κατά τη χαράματα να πάρει τον άντρα της, να παρουσιαστούν στον Ειρηνοδίκη, να του εξηγήσουν τι είχε συμβεί, και να τον παρακαλέσουν να ξεσπίσει το συμβόλαιο που υπέγραψε ο Ρέπας—μεθυσμένος, χωρίς να ξέρει ούτε τι κάνει, ούτε και τι υπογράφει—ανάλαβοντας έτσι να πάει στρατιώτης στη θέση του γιου του Ειρηνοδίκη.

Ο Ρέπας δεν της έφερε καμιά αντίρρηση. Δεν μπορούσε πια να σκεφτεί και να δράσει... Πετατούσε σαν κομμωμένος.

Μόλις άνοιξε το δικαστήριο, κ' έκασος ο Ειρηνοδίκης στην ηλή καρέκλα του, μπήκανε μέσα η Μαρούσια και ο Ρέπας και στήθηκαν με ταρσάχ στο μέσον της αίθουσας. Μα ο κλητήρας τους διέταξε απότομα να πάνε να κάτσουν σ' ένα πάγκο γιατί προηγουμένως είχαν να ξεμπερδέψουν κάτι άλλες υποθέσεις.

Σε λίγο το δικαστήριο είχε γεμίσει κόσμο. Όταν ο Ρέπας είδε να μπαίνει μέσα ο Ζολζικιέβιτς και η ανταλλάση φιλικώτα χαίρεται με τον Ειρηνοδίκη, ανήρθε το μισό στο κεφάλι του κ' έκανε να όρμηξε άπ' αμάνω του. Τον συνεκράτησε όμως η Μαρούσια, για να ή μήνη καμιά φασαρία και τους διαέκρινε.

Τρεις δόλοληρες ώρες περίμεναν εκεί ο Ρέπας και η Μαρούσια, άκουγαν τα παραόνομα των χαρμάνι όταν τους τιμωρούσε το δικαστήριο αούτηγ' χωρίς να φταίνε σε τίποτα. Τέλος, τελείωσαν όλες η υποθέσεις.

Η Μαρούσια προχώρησε τότε με τον άντρα της μπροστά στην έδρα και, έστατοντας στα γόνατα, έξηγησε στον Ειρηνοδίκη, τι είχε συμβεί.

Αφ'ησέ μου τον άντρα μου! του είπε όταν τελείωσε. Αδών μου! χα έχουμε στον κόσμο, έγω και το παιδί μου! Τι θ' άπογίνουμε όταν χάσουμε το σπίτι του σπιτιού μας;

Εσύ θα βρής κανένα άλλο, για να πάει στρατιώτης στη θέση του γιου σου... Όταν ο άντρας μου υπέγραψε το χαρτί που του έδωσε ο Ζολζικιέβιτς, ήταν μεθυσμένος... δεν ήξερε τι έκανε... Μη μού πέρνεις τον άντρα μου!...

Όσο μιλούσε, χύνοντας μπόρα δάκρυα, ο γραμματέας της δημοχίας την κύτταζε ειρωνικά, νωθώντας άγρια ευχαρίστηση από τη σκληρή έκδίκηση που έπερνε. Ο Ειρηνοδίκης την άκουγε αδιάφορος, χαίροντας τα γέλια του, με τα μάτια καρφωμένα στο ταβάνι...

Τι να σου κάνω, κυρά μου! της αποκρίθηκε, όταν η Μαρούσια τελείωσε. Ο άντρας σου υπέγραψε μπροστά σε μάρτυρες ότι αναλαμβάνει να πάει στρατιώτης στη θέση του γιου σου.

Αλλά πράγματα μού είχε πει ο Ζολζικιέβιτς, φωνάζει τότε ο Ρέπας... Μου είχε πει ότι η Κυβέρνηση θα μ' έκανε δάνειο... Τι αυτό υπέγραψα;

Του είπατε τέτοιο πράγμα; ρώτησε ο Ειρηνοδίκης τον γραμματέα της δημοχίας, μισοκλείνοντας το μάτι του.

Λέει ψέμματα! αποκρίθηκε άταραχος ο Ζολζικιέβιτς.

Ο! ήμουν εκ των προτέρων βέβαιος περί τούτου! είπε ο Ειρηνοδίκης. Άς είναι όμως... Αναγνωρίζω ότι η θέση της γυναίκας είναι απελπιστική, τώρα που θα χάσει τον άντρα της για τόσα χρόνια!

Ναι! πράγματι, η θέση της είναι απελπιστική!... Γι' αυτό θα έδωσα στο Ρέπα έξι ήμισυ ρουμπλία, αντί πενήντα που δρίζει ο νόμος, άμοιβή για τον αντικαταστάτη ενός στρατιώτη!...

Αυτό είναι άτιμία! έκραύνασε ο Ρέπας. Είστε όλοι άτιμοι! Με βάλανε στο χέρι... Μα δεν θα πάω στρατιώτης!... Δεν θα πάω!

Ο Ειρηνοδίκης σηκώθηκε από την έδρα του, τρέμοντας από το θυμό του, ενώ η Μαρούσια τραβούσε τα μαλλιά της και ο γραμματέας της δημοχίας γελούσε καταγερομένως!

Ετόλμησες να με βόισης μες στο δικαστήριο; είπε στο Ρέπα εξαγριωμένος... Τ' έβρεις όμως ότι μ' αυτό που έκανες μπόρα να στείλω στη φυλακή, να σπείρω και όσπου να πεθάνω... Μα δεν το κάνα για λυπάμαι τη γυναίκα σου! Θα πληρώσεις μ' ένα είκοσι ρουμπλία πρόσωπο! Είπαμε: έφηγάς—και να μού το χρωστάς χάρη που δεν σε στέλνω στη φυλακή!

Ναι, είπατε πολύ καλός! ψιθύρισε η Μαρούσια, βλέποντας πώς ο άντρας της την

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΩΝ

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Σ. Κ.

Τίποσ κοσμικής κυρίας στο καλότυπ των Σνόμπ. Φυσιογνωμία άγρημάστη. Μάτια ανέκφραστα ίσως από φόβον μη χρωματισθούν επί τη όψη άνδρώπου, που δεν κατέχει δικήν άχθος προνόμιον του «σορπράζ». Κομφή στην εμφάνισι της, σιλουέττα συμμετρική, ντύσιμο καλαίσθητον. Σπάνια εμφανίζεται σε κοσμικές συναθροίσεις, διότι παραρρίεται στην ιδιαιτερή κλίκα της, από μέλη «Φωμπούρ»—Σαίν Ζακαρίν! Υφός ταρχευμένης πλήξεως κ' επικινδύνως επεμβαδές δια της αναζητούντας ευχαρίστησι και κέφι. Παίζει μπριτζ διά το μη ήσαν τι άλλο ποείν εις τας δεξιόσεις διότι όπως δήποτε δεν θα σπώλιν ποσός γιά συζήτητην. Όσάκις διακόπτει την παρατεταμένη αγήνη της, το κάμει γιά να πη μιάν καινοτοπίαν.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Οδύποτε Άποκρηά ήτο ζωηρότερη από την φτεινή. Οι κοσμική κύριοι διασκεδασαν άπάνταστας χάρης στις «σορπράζ-πάργυ» οι όποια ήσαν περισσότερα παρά ποτέ.

Αι δύο πλέον πολύκοσμες χορευτικές έπεριόδους κοσμή—υπό τισιν εκλήξεως—ήσαν την παρελθούσαν Πέμπτην παρά τη κ. Έλένη Νερεπόντη και την τελευταία Κυριακή της Άποκρηάς, παρά τη κ. και τη κ. Καρέλλα.

Η πρώτη είχε χαρακτήρα έντελως χιουμοριστικό και γι' αυτό

είχε γλυκύως φτηνά, ενώ ο Ρέπας έκλαιγε από το κακό του... Τότε τον πλησίασαν δύο στρατιώτες και τον τράβηξαν απότομα έξω, να τον πάνε να τον ντύσουν... Η γυναίκα του κρεμάστηκε άπ' αμάνω του, μα οι στρατιώτες την έσπρωξαν και την έξάλωσαν καταγής. Εκείνη ένασσηκώθηκε και τους άκολούθησε κλαίοντας και τραβώντας τα μαλλιά της, ζητώντας να της δώσουν πίσω τον άντρα της. Ο Ρέπας ήσαν σάν άποβλητακωμένος. Οι στρατιώτες τον άφήσαν σ' ένα κάρο—και όστερ' από λίγο είχαν χαθεί στην καμή του δρόμου.

Η Μαρούσια έπεσε τότε σε μια πέτρα κ' έπιασε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια... Δεν είχε πειρά δύναμη να κλάψη.

Σας ευχαριστώ γιά τη μεγάλη αυτή έκδούλευση! είπε ο Ειρηνοδίκης στο Ζολζικιέβιτς, όταν έμειναν μόνοι μες στην αίθουσα... Είχα προηγή, έβρετε, μήπως δεν βρώ κανένα αντικαταστάτη γιά το γιο μου. Αλλά οι χωριάτες εξάντησαν και δεν θέλουν πια να πάνε στρατιώτες στη θέση άλλων... Το πράγμα είναι τρομερόν! Άλλοί-μουν εν άρχίσουμε να στέλνουμε κ' έμεις τους γιούς μας στον πόλεμο! Η πατρίδα τους χροιάζεται γιά την κοινωνική ζωή του τόπου!

Άσφαλώς! άσφαλώς! έπεδοκίμασε και ο Ζολζικιέβιτς.

Τα καταφέρατε λοιπόν μιάν χαρά με το Ρέπα! Η αλήθεια είναι τα αναγκαστήκαμε να μεταχειρισθώμε ένα μικρό ψέμμα, αλλά προκειμένου να πάη ο γυιός μου στρατιώτης...

Ότε λόγος!...

Και τώρα, επιτρέψατέ μου να σας κάνω ένα μικρό δώρο! είπε ο Ειρηνοδίκης, στο γραμματέα του δημοχείου και του έβα'ε με πρόσο στο χέρι μερικά χαρτονομίσματα...

Μα δεν ήσαν ανάγκη!... ψιθύρισε ο Ζολζικιέβιτς, προσπαθώντας να καταλάβη από το πάχος των χαρτονομισμάτων πόσα του είχε δώσει ο Ειρηνοδίκης.

Ευχαρίστησε έπειτα και πάλι τον Ειρηνοδίκη, κ' έφυγε καταχαρούμενος γιά τη διπλή έπιτυχία του, γιά την έκδίκηση που έλαβε, και γιά το γενναίο φιλοδώρημα που τούμνησε.

Έτσι που πετατούσε, σφυρίζοντας, είδε μπροστά του τη Μαρούσια, καθυμένη ακόμη στην πέτρα...

Της έβριζε μιάν άγρια, σαρκαστική ματιά, κ' άπομακύνθηκε...

Η Μαρούσια τον παρακολούθησε με το βλέμμα τρίζοντας τα δόντια της και ψιθυρίζοντας:

—Θα σου πω το αίμα!... (Το τέλος στο ερχόμενο) (Διασκευή)

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΣΤΗΝ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ»

Ίπποτισμοί, μυστήρια, έρωτες, πάθη, θυσιές.

το κέφι που έπεκράτησεν μέχρι προΐνών όρδον ήτο άπερίγραπτο.

Το ένα «γκρούπ» μετεμφισμένων διεδέχτο το άλλο μέχρις ότου έγινε άπαρτία όλων των κοσμικών Άθηνών με κοστούμια πολύ άστεία.

Έντοματάξ ή τζάξ μ'άντι προσήλκεν χορευτάς και χορευτριάς στις όραιοες αίθουσες και υπό τούς ήχους της «Ραμόνα» και «Κωνσταντινούπλ» έχόρευαν με πολύ άντράιν.

Έξαιρετικές έμφανίσεις ήσαν ό κ. Π. Πετροκόκκινος διασκευασμένος με μασοτρίαν καταπληκτικά σε Κινέζον. Η συντροφιά από τα χαριτωμένα μαριντόνια και ένα λίαν επιδέξιον «μαίτο-ντ'ότέλ».

Η παρά τ'η κ. και τη κ. Καρέλλα έσπερις—σορπράζ πάργυ—ήτο πλέον επίσημη και οι κεκλημένοι προσήρχοντο με κομψότερες άμφιέσεις.

Το σπίτι όραιοτάτον και ο διάκοσμος των αίθουσών πολύ κατάλληλο πλαίσιον γιά τις περίκομψες κεκλημένες.

Η οικοδόποινα—τύπος Άνατολικής όμορφιάς—έφερεν τουαλέττα χαριτωμένη.

Όλη η κοσμική Άθήνα παρούσα. Η νεολαία έχόρευαν μέχρι όης προΐνής υπό τούς ήχους του Σαξοφώνου του Μάλ - Κέρι.

Μεταξύ των παρευρισκομένων: Πρεσβευτής Ρουμανίας και κ. Ρακάνο, κ. και κ. Ι. Κυριακού γοητευτική Ίστανις με κόκκινο μπουά, ή Δις Άλίκη Διπλαράκου, όνειρώδης Βινατσόνα, ή κ. Καίτη Α. Λαδοπούλου άκαταγώνιστος μαύρος πιερότος.

Ός Ντόλλυ - Σίστερς θαυμάσιος ή κ. Π. Μπέμπη, ή κ. Δ. Φωτιάδης και ή Δις Μπέμπη, με φορέματα από κίτρινη όργαντι και πράσινο κορσέλι και ή φούστα σπαρμένη όλη με τούγινα πράσινα λουλούδια και μεγάλες κίτρινες καπελί.

Άλλο θαυμασθέν γαρούπ ήσαν ός Άρλεκίνοι ή κ. Δ. Φωτιάδης, Μ. Μπακοπούλου, Καμπάνη και οι κ. Καμπάνης, Μπακοπούλου, Φωτιάδης.

Όραιοτερη της βραδείας ή Δις Άλφα Καλλέργη ός Άρλεκίνας.

Πολύ όμορφες κίτρινες κουκλές αι Δες Άντιγόνη Ραζέλου, Μ. Μιχαηλ, Παπά.

Η Δις Κάπαρη με κίτρινο ταφτά κρινολίνο 1890, ήτο άπάνθισμα χάριτος.

Μιά συντροφιά από μαινομένους διαβόλους στην όποία μόλις κατορθώναν κανείς να διακρίνη τις Δες Ήπει, Άναστασιάδης, και τους κ. κ. Χαροκόπον, Στανουρίδη, Χαριτουλάρη.

Χορεύεται Βιεννέζικο βάλς στο όποιο ξεχωρίζουν λόγω κομψότητας δυό γνωστά γιά την χορευτικήν μασοτρίαν των ζεύγη, κ. Άλεξανρόπουλος και Δις Κάπαρη, κ. Ραζέλος και Δις Βουρλούμη, με πολύτιμον κοστούμι Ρωσίδος χορευτριάς.

Έμφανίσεις άρεσαι ή Δις Πολίτη, ή Δις Φραντζή με ροζ, ή Δις Μανούση ός μπουτίλια κονιάκ, ή κ. Π. Πετροκοκκίνου ός Ίσπανίς, ή κ. Άθ. Κρίνον με κοστούμι χωρικής, ή Δις Άξελος ός Ίσπανιόλα.

Δυό ντόμινα μαύρα ετήρησαν Ινκόγινο μέχρι τέλους. Το ένα ές αούτων πολύ χαριτωμένο και έξυπνο ή κ. Μ. Π.

Το παρελθόν Σάββατον δεξιόσις παρά τ'η κ. και τη κ. Ι. Πολίτου.

Αΐθουσαι καλλιτεχνικά. Η οικοδόποινα πολύ εύχαιρηστη «κωξέ».

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΜΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο διευθύνων το Γραφείον μας Άλεξανδρείας κ. Χρ. Σαράφης, θα έπισκεφθή τους πολυπληθείς φίλους μας των διαφόρων πόλεων της Κάτω-Άιγύπτου, τους όποιους και παρακαλούμεν όπως υποβοηθήσωσιν αυτόν εις το έργον του.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΞΕΔΩΘΗ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΥ ΆΘΑΝ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ (Π. Β. Σάμου) γένος Χάτης της νήσου Σάμου.

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΓΑΜΟΙ

Ο φίλος κ. Δημήτριος Πόρτογλου συμπαθές μέλος της έν Χαροτόμ Έλληνικής Παρουκίας και ή χαριτωμένη δεσποινίς Φωφά Γρηγορίου, έτέλεσαν τους γάμους των.

Το «Μπουκέτο» τους εύχεται τον βίον ευτυχισμένον.

Ο έν Πιττομπούργκ των Ήνωμένων Πολιτειών άποκαταστή μόνος όμογενής κ. Άθανάσιος Σαββόπουλος και ή εκ Νέας Υόρκης Δις Μαρία Ζώρα, έτέλεσαν τους γάμους των. Συγχαίρομεν έγκαρδίας τους νεονύμφους καθώς και τόν έκλεκτόν φίλον και πατέρα της νύμφης κ. Γεώργιον Ζώραν, εύχόμενοι πάσαν ευτυχίαν.

Π. Ι. Θ.

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η εικόν του εξωφύλλου του σημερινού «Μπουκέτου» είναι ένα από τα περιφημότερα έργα της Ιταλικής Αναγεννήσεως. Είναι έργο του μεγάλου Ιταλού ζωγράφου Γκουίντο Ρένι και παριστάνει το μαρτύριον του Αγίου Σεβαστιανού.

Σ. ΜΠ. Λόγω ασθένειας του συνεργάτου μας κ. Σαμ. Σταμ. ή συνέχεια του «Σκληράκη» άναβάλλεται γιά το προσεχές φύλλον.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ

[Αφιερωμένο στο φίλο κ. Έμμ. Σωφρόνη, Δήμαρχο του Ναυπλίου]

(Συνέχεια και τέλος)

Οι βενετσάνοι κατέβηκαν με λαχτάρα τα γλιστερά σκαλοπάτια, και σε λίγο ανέβηκαν κρα-

τώντας ένα μπαούλο, στερωμένο από παντού μ' ένα μπρούντζινο ντύμι, μαυροπράσινο από τη σκουριά.

Ο Άγας είχε ακουμπήσει χάρη του λουσέρνα, κρατούσε όμως ακόμη την άβινα, και με μάτια τεντωμένα, σιωπηλός και συλλογισμένος, παρακολουθούσε τις κινήσεις των δύο αδερφών... Ο Άντρεας Λορεδάνος έβγαλε από την τσέπη του το κλειδί, γονάτισε και καταγινότανε ν' ανοίξει την κασέλα. Σκυφτός από πάνω του ο Γουίδος έκρίταζε πως να τον βοηθήσει. Μά η κλειδαριά, σκουριασμένη από την πολυκαιρινή υγρασία, δεν άνοιγε, κι ο Άντρεας έβαζε όλα τα δυνατά του και ξεφύσκιανε...

Τέλος, το ελατήριο έτριξε, κι ο Γουίδος, τραβώντας το καπάκι της κασέλας πάνω, την άνοιξε. Στο αντίλαο της ψήλης, τετράγωνης λουσέρνας, έλαμποκόησε ο θησαυρός των Λορεδάνων, πάμπου προσάπτου! Σωρός τα βενετικά φλωριά, α ντοπίες, τα κολωνάνα, σωρός τα διαμαντικά της γενιάς, σε βραχιόλια, σε κορδόνες, σε σκουλαρίκια, σε μενταγιόν με μακρές χρυσές αλυσίδες, ρουμπίνια, μπριλλάντια, μαργαριταροφόρες, περουλίδες, ένα πλήθος στολίδια αντρών και γυναικών, τεχνουργημένα στο σμάλτο, στο ασήμι και στο μέταλλο, που γυαλοκοπούσαν σ' όλα του φωτός τα παιχνιδίσματα και δάμπωναν τα μάτια! Και καθώς τα δύο αδέρφια χώσανε τα χέρια τους μέσα και ανακάτευαν την κληρονομιά, το θρόισμα που έκαναν τα πολύτιμα πετρώματα και τα νομίσματα άνηχούσε στ' αυτιά του Άγα Πασά σ' α μουσική που τάραιζε την ψυχή του...

Με μιά απότομη κίνηση, σαν άστρατη, σήκωσε τότε ψηλά την άβινα και χτύπησε τον Άντρεα κατακέφαλα. Ο νέος σοριαστέρηε κάτω μουνγυρίζοντας κι ο Γουίδος, αντί να χυμίζει στο δολοφόνο, σάτισε κ' έπεσε άπανο στον άδελφό του, βγάζοντας σπαραχτικές κραυγές: «— Άντρεά! Άντρεά!... αδερφέ μου!...»

Μά ο Άγας, τυφλωμένος από το αίμα, από το μεθύσι του εγκλήματος, από το Σατανά της πλεονεξίας, χτύπησε και δεύτερη φορά και τρίτη και τέταρτη, χτυπούσε αλύπητα επάνω στο σύμπλεγμα των δύο άμοιρων αδερφών, χτυπούσε ακόμη και όταν έπαυε κάθε βογγητό, κάθε σπαραγμός, όταν έφυγε κάθε ζωή, και τα δύο κορμιά δεν παρουσίαζαν παρά έναν κόκκινο σωρό από σάρκες και κόκκαλα λιανομένα!... Έπειτα, στήθηκε, ακούμπησε με το ένα χέρι στην άβινα, σκούπισε με το άλλο το ιδρωμένο του μέτωπο, και κοίταξε πάλι τον κόκκινο σωρό... Γρήγορα-γρήγορα πέρα ένα φυτίρι κ' έριξε μέσα στη σκοτεινή κατακόμπα τα πτώματα των δύο βενετσάνων, κύλισε επάνω την πλάκα, την έσκασε με χόμο, πάτησε απάνω πολλές φορές, και σαν τελείωσε, θέλησε να σταθεί και να μετρήσει τα χρήματα, τα διαμαντικά... Πήρε μιά χούφτα, τα κοίταξε κοντά στο φως, μα στη στιγμή τάρριξε πάλι μέσα, και πάλιντας το καπάκι της κασέλας, τόγερσε να πέσει. Ο κρότος αντίχρησε κοίφους στη νυχτερινή σιωπή. Ο Άγας Πασάς, σαν διαφρασμένος, άρπαξε τότε τη λουσέρνα κ' έφυγε γρήγορα-γρήγορα...

Και ο έπιλογος της φοβερής αυτής ιστορίας ήρθε με τον καιρό το ίδιο τραγικό:

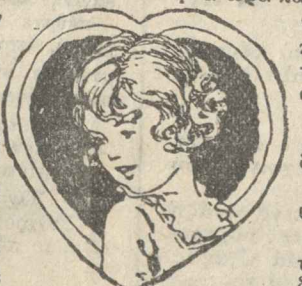
Ο Άγας Πασάς, που ήταν κούλας άρκετά πλούσιος, ύστερ' από την απόκτηση του θησαυρού, γίνηκε ο πλουσιώτερος του Μωου, απόχρησε δύναμη και δόξα, τον ήξεραν ακόμη και στο Διβάνι, όπου έστελνε πεσκέσια στο Σουλτάνο και στους πασάδες.

Η δυστυχισμένη ή μάνα των δύο βενετσάνων, βλέποντας πως άργουν να ξαναγυρίσουν τα παιδιά της, έγγραψε στον Πρόεδρο της Όλλανδίας, και κείνος ρώτησε δειλά τον Άγα τι γίνιχαν οι δύο νέοι. Ο Άγας σήκωσε με αδιαφορία τους ώμους:

— Ξέρω γω τι γίνιχαν!... Ήρθανε σπύτι μου, ψάξανε, δέ βοή-κανε τίποτα και φύγαν.

Ο Ρούτας, είτε γιατί φοβήθηκε τη δύναμη και την υπόληψη του Πασά, είτε γιατί έπίστεψε στα λόγια του, δεν είπε τίποτα, κ' έτσι η φοβερή τραγωδία σκεπάστηκε, δεν την έμαθε τότε κανείς.

Πέρασε ακόμη κάμποσος καιρός. Ο Άγας Πασάς Δελβενιώτης είχε πλούτη και δόξα, μα ήσυχια δεν είχε. Μέσα του, φοβερός δαίμονας, η τύχη της συνειδήσεως, ξύπνησε και του τριβέλιζε την ψυχή. Τα φαντάσματα των δύο άδικωστωμένων τον παρακολουθούσαν παντού με

φοβέρες, «δολοζώντανα κ' όρθα». Τη νύχτα προ πάντων το μυρτύριο του γίνονταν άβάσταγο. Ένόμιζε πως άκούει τα βήματα τους να βγαίνουν από τη σκοτεινή κατακόμπα, μακρόσυρτα μέσα στη νυχτερινή σιγαλιά, σπαραχτικά... Τότε πεταγόναν από το κρεβάτι του τρομαγμένος, μουναιμα στον ιδρώτα, κρατώντας την καρδιά του να μη σπάσει... Ο Άγας Πασάς γίνηκε ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου, άδυνατίσε, έπεσε να πεθάνει.

Έκείνο τον καιρό, έφτασε στ' Ανώπλι, περσικός, ένας Σάχης, που έρχότανε ίσια από τη Μέκκα για να πουλήσει φυλακή στους Όθωμανούς του Μωριά. Ο Άγας τον έκάλεσε και κρυφά του έσομολογήθηκε το διπλό του κακούρηγμα και τα βάσανά του. «— Σοφέ μου Σείχης, του έλεπε, τι να κάνω για να σωθώ; Κι τ' όσοφός Σείχης τοδούκε μιά συμβουλή: Να ξοδέψης όλο το θησαυρό χτίζοντας ένα μεγάλο Τεκέ και να πηγαίνης εκεί να προσκυνάς εφτά φορές την ημέρα, για να σώση την ψυχή του. Κι' ο Άγας έβαλε προθυμία τη συμβουλή του Σείχης σε πράξη. Άγρόσας ένα μεγάλο οικόπεδο, που ήταν άναμεσα στο σπίτι του και στο θησαυροφυλάκιο, κ' άρχισε να χτίζει ένα μεγαλόσημο Τεκέ. Κουβαλούσε άγκωνάρια και μάρμαρα από παντού, άκνη κ' άπ' άρχαιο βυζαντινό μοναστήρι του Καρακλά, που ήταν γεμισέ λίγο προητέρε κ' ό Τούρκου. Άκορη κ' από τις Μιαίες, έβρισε τους, διέστηρε σε όλη του τη ζωή μιά τραγική ανάμνηση από το θάνατο αυτό...»

Μιά θεαλωδή νύχτα του Μαΐου του 1870, ο γλύπτης, ενώ κοιμόταν, άκουσε δυνατά χτυπήματα στην πόρτα του. Άνθρωποι της έστρωσε τα πατάκια και τον έβγαλαν έξω. Άνθρωποι της έστρωσε τα πατάκια και τον έβγαλαν έξω. Άνθρωποι της έστρωσε τα πατάκια και τον έβγαλαν έξω.

Μά το τούρκικο τέμενος το τελείωσε η χήρα του Άγα Πασά, η Φατίμη Χανούμ, το έστρωσε με τα πατάκια χαλιά και τοίς σεζαντινές του σπιτιού της, κ' άρχισε να χτίζει ένα μεγάλο Τεκέ, που να είναι γεμισέ λίγο προητέρε κ' ό Τούρκου. Άκορη κ' από τις Μιαίες, έβρισε τους, διέστηρε σε όλη του τη ζωή μιά τραγική ανάμνηση από το θάνατο αυτό...

Στο τελευταίο τούτο ένας τρισεβόμος παπάς, ο δόν Πέτρος γιος Σαργολιάς, που είχε γνωρίσει και τον Άθωνα, προσεγγίσενε κάποτε μέσα για την ψυχή του πρώτου μου βασιλιά και για τις ψυχές όλων των άδικωσθεμένων χριστιανών του Άνωπλου κ' έλου του κόσμου.

Μάρτιος, 1929

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΕΜΠΕΛΑΔΩΝ

ΤΙ ΔΟΥΛΕΙΑ ΕΚΑΝΕ Ο ΟΛΙΒΙΟΣ

Μεσημέρι. Στην προκυμαία της Μασσαλίας. Ο Όλιβιος είχε έλαβωμένους κάτω από μιά στέβα έβλα. Περνάει κατά τύχη ο φίλος του ο Μάριος και τον βλέπει. — Τι έχεις, παιδί μου Όλιβιε τον ρωτάει τρομαγμένος. Σε εί-πω πολύ κουρασμένο, εξαντλημένο...

— Άστα, Μάριε, άσται του άποκρίνεται με θρηνηδες ύψος ο Όλιβιος. Με τσάκισε αυτή η άναθεματισμένη δουλειά που κανα πάρα...

— Και τι δουλειά κάνεις;

— Είμαι άχθοφόρος στην προκυμαία, φίλε μου. Α! δέν τρέχει πού κοπιαιτική εργασία! Είσαι ύπαρχος μένος να πιάσης δουλειά από τις τρεις το πρωί ως το μεσημέρι, κοιτάλεις ένα σωρό άποσκευές στα διάφορα καρβάρια. Σε ψήνει ο ήλιος, σε δέρνει η βροχή, μα κανείς δέ σε λογορριάζει!... Ύστερα ξεκινάς και πάλι μιά ώρα και κατόπι ξαναπιάσεις τη δουλειά ως το βράδυ... Όταν πάλι σου να πλαγιάσης δέν νοιάζεται τίποτα σου από την κόπωση και αίσθανάση δυνατή φαγορεύς στη ράχη σου βάρη που σηκώνεις όλη την ημέρα!... Α! βαρύνει και αυτή τη δουλειά!... Θα με πεθάνη!...

— Φταχέ μου Όλιβιε! σε λυπάμαι!

— Τι να κάνης, Μάριε μου! Άν δέν δουλεύης, δέ θα φας!

— Και δέ μου λές, άλήθεια, είνεκαί-ρός τώρα που κάνεις αυτή τη δουλειά;

— Δέω γω την άρχισω... από αύριο του άπαντά σοβαρώτατα ο Όλιβιος. Μά δέν ξέρω αν πρέπει να τό αποφασίσω!

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΕΣΤΕΜΜΕΝΗΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ-ΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

Μιά μεγάλη εδύγρια που φέρνει την πιο μεγάλη δυστυχία. Μιά τραγική νύχτα στα άνάκτορα Φαρνέζε. Ο θάνατος της κέρας της Μαρίας-Σοφίας. Ο έρέμες της έξερίας για δεύτερη φορά. Μιά μεγάλη σειρά από φριχτές τραγωδίες. Η πριγκίπισσα που κήκε ξαντανή. Η δολοφονία της αυτοκράτειρας Έλισάβετ.

Στο προηγούμενο φύλλο είδαμε πως οι τελευταίοι βασιλείς της Νεαπόλεως Φραγκίσκος ΙΙ και Μαρία-Σοφία αναγκάστηκαν να παραιτηθούν από το θρόνο τους και να ζητήσουν έξορισμόν στη φυλακή τα πατροπαράδοτα επί του στέμματος των δικαιώματα, έπειτα έπεισαν την κατάρχη των μικρών βασιλείων στα όποια ήταν χωρημένη η Ιταλία και την ένότητα της χώρας.

Το βασιλικό αυτό ζήτηος απέκτησε στην έξορία ένα κοριτσάκι που ήρθε σ' α μ' άρχινα ήλιου, να τους γλυκάνη την δυστυχία τους. Μά, άλλομονο, δέν ήταν γραφτό τους να χαρουν πολλά... Τό κοριτσάκι από πέθανε σε λίγο...

Ο γάμος γλύπτης ντ' Επναί, ο όποιος ήταν μετεξέ των γάλλων έμπροσθεν που έπολεμήσαν στη Γκαετία μαζί τους και ο όποιος σ' άν άποσφωμένους και πιστός φίλος, τους άκολουθήσε στην έξορία τους, διέστηρε σε όλη του τη ζωή μιά τραγική ανάμνηση από το θάνατο αυτό...

Μιά θεαλωδή νύχτα του Μαΐου του 1870, ο γλύπτης, ενώ κοιμόταν, άκουσε δυνατά χτυπήματα στην πόρτα του. Άνθρωποι της έστρωσε τα πατάκια και τον έβγαλαν έξω. Άνθρωποι της έστρωσε τα πατάκια και τον έβγαλαν έξω.

Μά το τούρκικο τέμενος το τελείωσε η χήρα του Άγα Πασά, η Φατίμη Χανούμ, το έστρωσε με τα πατάκια χαλιά και τοίς σεζαντινές του σπιτιού της, κ' άρχισε να χτίζει ένα μεγάλο Τεκέ, που να είναι γεμισέ λίγο προητέρε κ' ό Τούρκου. Άκορη κ' από τις Μιαίες, έβρισε τους, διέστηρε σε όλη του τη ζωή μιά τραγική ανάμνηση από το θάνατο αυτό...

Στο τελευταίο τούτο ένας τρισεβόμος παπάς, ο δόν Πέτρος γιος Σαργολιάς, που είχε γνωρίσει και τον Άθωνα, προσεγγίσενε κάποτε μέσα για την ψυχή του πρώτου μου βασιλιά και για τις ψυχές όλων των άδικωσθεμένων χριστιανών του Άνωπλου κ' έλου του κόσμου.

Μάρτιος, 1929

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΕΜΠΕΛΑΔΩΝ

ΤΙ ΔΟΥΛΕΙΑ ΕΚΑΝΕ Ο ΟΛΙΒΙΟΣ

Μεσημέρι. Στην προκυμαία της Μασσαλίας. Ο Όλιβιος είχε έλαβωμένους κάτω από μιά στέβα έβλα. Περνάει κατά τύχη ο φίλος του ο Μάριος και τον βλέπει. — Τι έχεις, παιδί μου Όλιβιε τον ρωτάει τρομαγμένος. Σε εί-πω πολύ κουρασμένο, εξαντλημένο...

— Άστα, Μάριε, άσται του άποκρίνεται με θρηνηδες ύψος ο Όλιβιος. Με τσάκισε αυτή η άναθεματισμένη δουλειά που κανα πάρα...

— Και τι δουλειά κάνεις;

— Είμαι άχθοφόρος στην προκυμαία, φίλε μου. Α! δέν τρέχει πού κοπιαιτική εργασία! Είσαι ύπαρχος μένος να πιάσης δουλειά από τις τρεις το πρωί ως το μεσημέρι, κοιτάλεις ένα σωρό άποσκευές στα διάφορα καρβάρια. Σε ψήνει ο ήλιος, σε δέρνει η βροχή, μα κανείς δέ σε λογορριάζει!... Ύστερα ξεκινάς και πάλι μιά ώρα και κατόπι ξαναπιάσεις τη δουλειά ως το βράδυ... Όταν πάλι σου να πλαγιάσης δέν νοιάζεται τίποτα σου από την κόπωση και αίσθανάση δυνατή φαγορεύς στη ράχη σου βάρη που σηκώνεις όλη την ημέρα!... Α! βαρύνει και αυτή τη δουλειά!... Θα με πεθάνη!...

— Φταχέ μου Όλιβιε! σε λυπάμαι!

— Τι να κάνης, Μάριε μου! Άν δέν δουλεύης, δέ θα φας!

— Και δέ μου λές, άλήθεια, είνεκαί-ρός τώρα που κάνεις αυτή τη δουλειά;

— Δέω γω την άρχισω... από αύριο του άπαντά σοβαρώτατα ο Όλιβιος. Μά δέν ξέρω αν πρέπει να τό αποφασίσω!

Η Μαρία-Σοφία πήγαινε σ' αυτό λινόγνιτο...

λέως Λουδοβίκος της Βαυαρίας πνίγηκε μυστηριωδώς σε μιά λίμνη και ένας άλλος έξάδελφός της χάθηκε στη θάλασσα μαζί με τη νέα του γυναίκα... Ο σύγγος μιάς από τις άδελφές της, ο κόρης ντέ Τράνι, αυτοκτόνησε υπό τις πιο άδυνες συνθήκες και το παιδί μιάς άλλης άδελφής της, ο μοναχογιός της αυτοκράτειρας Έλισάβετ, Ροδόλφος, βρόθηκε σκοτωμένος μαζί με τη φίλη του Βεσέ-ρα, χωρίς να εξακριβωθεί ποτέ ο τρόπος και η άφορμή του θανάτου των... Α, όχι... η ζωή δέν είχε κρατήσει τις ύποσχέσεις που είχε δώσει στις πέντε μικρές πριγκίπισσες με τα γελαστά μάτια... Τις έκανε βέβαια βασίλισσες και μητέρες, αλλά βασίλισσες χωρίς βασίλεια και μητέρες χωρίς παιδιά, καταδικασμένες να περιφέρονται τον άκατάπαστο πόνο τους από τη μιά πόλη της Εβρώπης στην άλλη...

Όσοσο υπήρχε ακόμα κάτι που έδινε κάποια γλύκα στη μαύρη ζωή της Μαρίας-Σοφίας: η άγάπη της προς τις άδελφές της. Παρ' όλες τις δυστυχίες τους, αυτή και η άδελφός της, έμειναν πάντοτε συνδεδεμένες με τα ίδια αίσθηματα άγάπης που είχαν και κατά την παιδική τους ηλικία. Μεταξύ των άδελφών της, υπήρχαν δύο που της έμοιαζαν έξοχιστα και τις όποιες η Μαρία-Σοφία έλάτρευε: η μεγαλειότερη, η αυτοκράτειρα Έλισάβετ, και η μικρότερη, η εύλαβης, η γλυκαία, η χριστιανική Σοφία-Καρλόττα, δούκισσα του Άλανσόν. Συχνά η έξοριστή βασίλισσα πήγαινε ν' άνακουφίση την πληγωμένη καρδιά της κοντά στην τελευταία, η όποια κατείχε

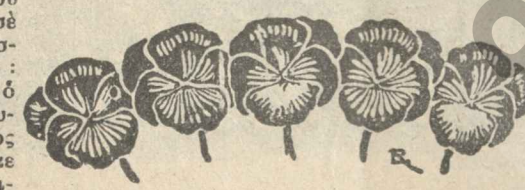
το μυστικό να παρηγορή τους άλλους και η όποια έδινε με το γλυκό γαλάζιο βλέμμα της τη γαλήνη στις πονεμένες ψυχές... Μά η Μοίρα έμελλε κ' έδω να χτυπήση την τραγική βασίλισσα της Νεαπόλεως: στις 4 Μαΐου 1897, έδίδετο στο Παρίσι μιά μεγάλη φιλανθρωπική έορτή, της όποιας προήδρευε η δούκισσα ντ' Άλανσόν Σοφία Καρλόττα. Άξανα όμως το χτίριο σ' όδο γινόταν η έορτή έπισας φωτιά. Τρομερές πανικός έπακολούθησε. Κ' ενώ όλοι έτρεχαν πατείς με πατώσε, συνθλιβόμενοι και συγκρουόμενοι προς τας έξόδους για να σωθούν, η δούκισσα, σαν άνταξα άδελφή της ηρώιδος της Γκαετίας, όρμήθηκε με μιά υπεράνη ψυχραιμία να βγή έξω, πριν όλοι οι άλλοι σωθούν... Έτσι έκάηκε ξαντανή... Μετά ένα γρήγορο, η αυτοκράτειρα Έλισάβετ έδόλοφονετο από ένα Ιταλό άναρχικό στη λίμνη της Γενεύης...

Έτσι, κάθε χαρά, κάθε αγενή εδύγρια της ζωής αυτής έβασε για τη Μαρία-Σοφία. Δέν υπήρχε πια τίποτα στον κόσμο που να μπορούσε να της δώσει δαση και την παρηγορη έλπίδα για το μέλλον. Είχε γνωρίσει όλα τα πένθη: ο θάνατος την είχε πλήξει ως μένος, ως κόρη, ως σύγγος, ως άδελφή... Άλλεπάλληλοι θάνατοι σκληροί, σπαραχτικοί, δραματικοί... Μετά το θάνατο του πατρός της, δέν είχε βγάλει ούτε μιά τα μύρια φορέματα... Όσοσο για τη μεγάλη εκείνη νύχτα υπήρχε ακόμη κάτι που την έδενε με τον κόσμο αυτό: η φιλήνθρωπη, η έλεημοσύνη... Η δυστυχισμένη έξοριστή βασίλισσα ένδιαφερόταν πάντα για τους φτωχούς και για να δει άκμή περισσοτέρους χρηματικούς πόρους να τού: έπαιρνε, είχε την προσωπική επιμέλεια ν' άνοίξη ένα κατάστημα που πουλούσε δαντέλλες κ' εργογεία... Με την έπιγραφή «Εργογεία της Καλοβρύας», το κατάστημα αυτό που βρισκόταν κοντά στο άνάκτορο του Κεραμεικού, πουλούσε κεντήματα, κοινές και λεπτά εργογεία, πολλά από τα όποια έβριαναν από τα ίδια τα χέρια της βασίλισσας. Όλα δέ τα κέρδη πηγαίναν στους φτωχούς...

Η Μαρία-Σοφία πήγαινε σ' αυτό λινόγνιτο, έξήλεγε τα βιβλία, ταχτοποιούσε τα πράγματα και οι πλάτες βλέποντες την ούτε υποψιαζόντουσαν καν ότι κάτω από την ήλικωμένη πεία χωρία, την τόσο εδύγνη, την τόσο φτωχή άκμή, παρ' ότα γούρε τα μαλλιά, κρυβόταν μ' άληθενή βασιλική μεγαλειότης... Αυτή άλλωστε ήταν και η μόνη της έπιση! σ' όλην την κόρη, γιατί όσο περνούσαν τα χρόνια, αυτή η γυναίκα της όποιος η καρδιά τόσες φορές είχε συντριβή και που είχε χάσει όλους τους αγαπημένους της, άποταβόταν όλοένα από τον κόσμο και έζυσε με τη ραντισία της μέσα στον κόσμο των νεκρών, κοντά στην άγαπημένη της κόρη και τις άγαπημένες της άδελφές.

Ο Θεός έπαιτέλως την εύπλασνίστη και την έπηρε κοντά του... Έφτασε πια στο τέρας του Γολγοθά της, του όποιου ο δρόμος ήταν γεμάτος μυτερές πέτρες και άγκάθια.

Η βασίλισσα Μαρία-Σοφία της Νεαπόλεως πέθανε το 1924, σε ηλικία 74 έτών, στο Παρίσι...

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΝΙΤΣΕ

Η θλιβερή ζωή του φιλοσόφου. Η φίλη του με τον Βάγνερ και Σοπενχάουερ. Το έργο του. Τα όνειρά του. Μεταλλουργία και δούλεμος. Ένα έρωτικό του επεισόδιο. Η άπιστη Λού. Ο Νίτσε τρελλός! Πώς και πέτε συνέγραψε τ' άριστουργήματά του. Η άφροσύνη της αδελφής του. Ο θάνατός του.

ΠΟΙΕΣ μεγαλειότερες ποιητικές φυσιογνωμίες των αιώνων είχε και ο Φρειδερίκος Νίτσε, ο απεικονισμένος αυτός δημιουργός του «Ζαρουστρά», του «Υπεράνθρωπου». Όπως συμβαίνει, δυστυχώς, με όλα τα έξοχα πνεύματα, ο Φρειδερίκος Νίτσε πλήρωσε πολύ άκριβα τη μεγαλοφυΐα του. Τις δυστυχίες απολάμβαινε της εμπνεύσεως και της δημιουργίας, τις αισθανότανε μονάχα ύστερα από απειρηματικές φυσικούς και ψυχικούς πόνους. Η ζωή του υπήρξε μία διαρκής τραγωδία, ένας φουρτουρισμένος ωκεανός. Δεν γνώρισε καμιά χαρά, καμιά ευτυχία, δεν μπόρεσε να χαρή ούτε το θείο δώρο που το χαιρόνται και οι κοινότεροι των θνητών: τη γυναίκα αγαπή τη δηλαδή. Θαυμάζουμε σήμερα το άθνατο έργο του. Αν όμως ξέραμε υπό ποια θλιβερά περιστάσεις το δημιουργήσε, θα αισθανόμαστε διαβάζοντας το ποιητικό φιλοσοφικό έργο του, έκτος από την καλλιτεχνική απόλαυση και ευχαρίστηση, και κάποια συμπόνια.

Όλη η ζωή του Νίτσε ήταν μία διαρκής τραγωδία. Τα τελευταία μάλιστα χρόνια της ζωής του υπήρξαν έκτακτος δραματικά. Μ' αυτήν την περίοδο της θλιβεράς ύπαρξής του θ' ασχοληθούμε σήμερα.

Ο Φρειδερίκος Νίτσε—ο οποίος γεννήθηκε στις 15 Οκτωβρίου 1844—ήταν από μικρός δούλεμος και μεταλλικός, και πάντοτε απέφυγε τον κόσμο. Όταν μεγάλωσε τέλει και διορίστηκε δάσκαλος, άρχισε να περιέρχεται τις διάφορες χώρες και πολιτείες της Γερμανίας, ντυμένος απλά, με μία βαλίτσα στο χέρι, γυρίζοντας από ξενοδοχείο σε ξενοδοχείο, πάντα άμιλητος και σκυθρωπός, περιφρονώντας τους ευθύνους και διασκεδαστικούς τύπους. «Αν πιστέψουμε τον ίδιο—και πώς είχε δυνατό να μην πιστέψει κανείς στα λόγια αυτού του ανθρώπου που μαρτύρησε κυριολεκτικώς για την αλήθεια!—έκανε χρόνια ολόκληρα ν' ακούσει ένα καλό λόγο, ένα συμπνετικό λόγο!...

Τα χρόνια περνούσαν. Ο Νίτσε διορίστηκε καθηγητής της φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο της Βασιλείας, γνωρίστηκε προσωπικά με το Βίγνερ και τον Σοπενχάουερ, μα δεν άργησε να ρθί σε διάσταση μαζί τους. Την ίδια περίοδο έγραψε αρκετά έργα, μέσα στα οποία φαίνονται τα πρώτα στίγματα της φιλοσοφίας του. Από το 1879 άρχισαν να τοις έκδηλωνονται τα πρώτα φαινόμενα της παραφροσύνης, η οποία έφθινε να σκοτισί για πάντα το μυαλό του ύστερ' από 10 χρόνια, στα 1889 δηλαδή. Κατά την δεκαετία όμως αυτήν, ο Νίτσε, άρρωστος, μόνος, άπαρηγορημένος από τη ζωή, προδομένος από τους καλύτερους φίλους του, δημιουργήσε τα καλύτερα των έργων του, τα έργα εκείνα τα οποία τον κατατάσσουν μεταξύ των πρώτων φιλοσόφων-ποιητών της ανθρωπότητας. Χρειάζονταν πράγματι τεράστια ψυχική δύναμη για να μπορέσει ν' αντισταθεί κανείς στη μεγάλη αυτή άρρώστια—την τρέλλα—και να δημιουργήσει, κάτω από το μαύρο πέπλο της, έργα ποιητικά, διακρινόμενα για τη λάμψη και τη διαύγεια των εικόνων, για τους βαθείς και πρωτότυπους στοχασμούς των...

Από τον Ιανουάριο του 1879 μέχρι τον Ιανουάριο του 1880, ο Φρειδερίκος Νίτσε υπέφερε επί 118 ολόκληρες μέρες, από το πρώτο έως το βράδυ, από δυνατές ημικρανίες και στομαχόπονους, που τον έκαναν πτώμα. «Το τρομακτικό και σχεδόν διαρκές μαρτύριο που ν' υποφέρω, έγραψε σε μία οικογενειακή φίλη του, με κάνει να θέλω να πεθάνω μία ώρα αργότερα. «Ας ελπεύω ότι δεν θ' άρ- γώση να με βρή η τρέλλα, ή, όπως θα με απαλλάξει απ' όλα τα βάσανά μου!...» Τό θλιβερό του αυτό προαίσθημα, έμελλε, αλλοίμονο! να πραγματοποιηθή μία μέρα... Μακριά απ' τον κόσμο, χωρίς φίλους και γνωριμίες, μη μπορώντας πια ούτε να γράψει ούτε να διαβάσει, υποχρεωμένος να μένει διαρκώς ξεπλωμένος στο κρεβάτι, έννοιωθε ο Νίτσε, με τον κυριεύ άπε-

ρίγραπτη αποθάρρυνση και απελπισία. Το ψυχρό κλίμα της Γερμανίας δεν τον έσηκωνε καθόλου. Τ' όνειρό του ήταν να πατή στην Αθήνα. Είχε ακούσει να λένε τόσα καλά για τον Άλκυονίδη ούρανο, για τον ήλιο του!... Μα δεν μπόρεσε να πραγματοποιήσει ποτέ αυτήν την επιθυμία του...

Και τότε, μέσα στην εξαγία εκείνη κατάπτωση του, θυμήθηκε τη μεγάλη αποστολή του ως φιλοσόφου και ποιητού, αναλογιστάς πως έπρεπε να αφήσει στην ανθρωπότητα ένα έργο, και η σκέψη αυτή τον έκανε καλά, του έδωσε δηλαδή την απαιτούμενη δύναμη για να σηκωθεί στα πόδια του, να συγκεντρωθή στον έαυτό του και να γράψει. Η «Χαρούμενη Γνώση», ο «Ζαρουστρά», οι «Διό- γραμμοί του Διονύσου», το «Βασίλειο των Ειδώλων», το «Πρό- λογος του Ανθρώπου», ή «Αντίχριστος» ή «Δύναμις της Θλίψεως», τα μάλιστα δηλαδή έργα του, που τον έδωσαν και τον άποθανάτισαν, έγράφησαν κατά το διάστημα της μαρτυρικής αυτής δεκαετίας. Ο Νίτσε έγραψε με πυρετώδη ταχύτητα, σαν να προαισθανόταν το προσεχές τέλος του. Και ο θάνατος αυτός ήρθε μία μέρα, ως έ- πόμενον, ύστερ' από τόση υπερκόπωση. Μα ήρθε τρομερός, άπαι- σιος, φρικώδης!... Γιατί ήτανε ζωντανός θάνατος!... «Παν- τρέλλα, ο θάνατος δηλαδή του μυαλού, της σκέψης!...

Μολταταύτην περίοδο αυτή, ο Νίτσε δοκίμασε μία μικρή χαρά, ανάσχεση από τόσα του βάσανα, τη χαρά του έρωτα!... ο οποίος σκόρπισε για λίγους καιρούς μέλας φως στην ανέραστη καρδιά του. Το έρωτικό του αυτό έπεισόδιο είχε τόσο άσημα ώστε δεν θ' άξιζε ο κόπος να σ' το ε- φηγηθούμε εδώ, αν δεν άφορούσε το με- γάλο Νίτσε, αν δεν έδειχνε καθαρότατα πόσο άτυχος ήτανε ο μεγάλος αυτός ποιητής.

Κατά το Μάιο του 1882, ο Φρειδερίκος Νίτσε γνωρίστηκε, μέσον του φίλου και Ρή, φιλοσόφου και ψυχολόγου, με τη γυναίκα και όφραία Λού Σαλωμέ. Η νέα αυτή, η οποία είχε ήδη μεγάλη μόρφωση, έζηρη από το Νίτσε να την μνηστή στη φιλοσοφία του. Ο Νίτσε, ο οποίος καθός έλα- με και παραπάνω, δεν είχε γνωρίσει πο- χή τότε την ευδαιμονία του έρωτος, σκε- κινήθη πολύ βλέποντας μία τόσο όφραία νέα να τον θαυμάζει και να θέλει να μνη- στο νόημα της φιλοσοφίας του.

Όλη την άνοιξη λοιπόν του 1882 την πέρασε στο Τάουτενμπεργκ της Θουρι- γίας, μαζί με τη Λού και την αδελφή του. Τό φθινόπωρο του ίδιου έτους έναυστανήθηκε με τη Λού στη Λενφία και τ' Νοέμβριο... διέκοψε τις σχέσεις μαζί της!

Γιατί άραγε;

Ο Νίτσε δεν είχε σε κανένα τίποτα. Δεν είχε όμως και πολύ δύσκολο να μαντέψει κανείς τους λόγους της διακοπής του ελεύθερου αυτού. Ο άπαρηγορημένος ποιητής άγάπησε τη Λού. Πίστευε στην αυτήν. Καθώς όμως απέδειχθη αργότερα ή Λού ήτανε μία άπιστη τρική, μία φαντασμένη, ή οποία ζήτησε να πλησιάσει το Νίτσε έρ- από πραγματικό ενδιαφέρον για τον άνθρωπο, άλλ' απλώς για ν' γίνει λόγος γι' αυτήν. Ο Νίτσε δεν άργησε να καταλάβη τα πνευ- ματικά της αισθήματα. Και της γύρισε τη ράχη.

Για να ξεχάσει ο Νίτσε την άπιστη Λού, έπεσε με λύσσα στη μελέτη και στο γράψιμο. Τ' άριστουργήματά του διαδέχονταν ένα το άλλο. Μα τό κουρασμένο μυαλό του δεν μπόρεσε ν' αντέξει σ' αυτή την υπερκόπωση. Και μία μέρα, στα 1890, ο μεγάλος Νί- τσε τρελλάθηκε!...

Και δεν πέθανε! Έζησε δέκα ολόκληρα χρόνια τρελλός. Τη ζωή του έζησε πια άν ζούσε, δεν θυμότανε τίποτα. Είχε πενάσις άνοια! Δεν ήξερε πια άν ζούσε, δεν θυμότανε τίποτα. Κατά τα μαύρα και θλιβερά αυτά χρόνια της ζωής του, που παρη- στάθηκε με άπαράμιλλο αίσθη- ματικά της αισθήματα. Και της γύρισε τη ράχη.

Α! Ήτανε τρομερό όνειρο να βλέπει κανείς αποβλακωμέ- νο, μ' ένα ήλιθο γέλιο στο στόμα και με άγχο βλέμα- τον τιτάνα αυτόν, ο οποίος μ' αυτούς με τους προσφύτας παλαιών χρόνων, όνειρεται να τραντάξει τον κόσμο με νη τη σκέψη του ν' έγραφε τα ποιήματά του με τό αλμα της

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΕΝΑΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΣ... ΔΗΜΙΟΣ!...

Ο Έρρίκος Μονιέ ήταν ένας από τους περιφημότερους Γάλλους γελοιογράφους του περασμένου αιώνα. Οι γελοιογραφίες του έμείνουν άθάνατες, γιατί ζωγραφίζουν μία ολόκληρη εποχή, με τούς τύπους και τα κοστούμια της. Μα ο Μονιέ δεν φημιζότανε μονάχα ως γελοιογράφος. Έπίσης περίφημο ήτανε και τα σετεια που έλεγε, και τα άθωα παιχνίδια που έπαιζε στους φίλους του. Η μεγαλύτερη όμως ευχαρίστησή του ήτανε να τρομάζει τούς φιλή- σρους μικροαστούς.

Πριν γίνει γνωστός ως γελοιογράφος, είχεν εργαστή για λίγους καιρούς στο Ύπουργείο της Δικαιοσύνης. Η δουλειά που του ανέθε- σαν εκεί, ήτανε εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα. Τόν έβαλαν να ελέγχει τις καταστάσεις εξόδων... όλων των δημίων της Γαλλίας. Έννοείται ότι από αυτή τη δουλειά ο Μονιέ έμαθε πολλά όφρατα και εύχρη- στα πράγματα... με τα οποία ετραβήξε αργότερα τις εύαισθητες καρδιές, στα φιλικά του σαλόνια.

Μία μέρα, πήγαινε με τό σιδηροδρόμο από τό Ρουέν στο Πα- ρίσι. Άντίκρυ του καθότανε ένα ζευγός αγαθών, φιληρόχων και νο- μοταγών μικροαστών... Ο Μονιέ άνοιξε άμέσως συζήτηση μαζί τους και, από κουβέντα σε κουβέντα, τούς φανερώνα ότι είχε ο ίδιος τόν φιλικό των Τουλώνης!

Φαντάζεστε πια τόν τρόπο και την κατάπληξη των αγαθών, φι- ληρόχων και νομοταγών μικροαστών! Ο Μονιέ όμως, χωρίς να παρατήρη καθόλου, συνέχισε άπαθείστα και σοβαρώτατος:

— Όχι γο, πού λέτε, δεν θυμάμαι πια πόσα κεφάλια έκοψα μία σήμερ... Για ένα κεφάλι όμως, αισθάνομαι μεγάλες τύψεις σήμερ... Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο καλύτερος φίλος μου... στη φιλική (στην αρχή, έρεστε, ήμουν κατάδικος με κάποιο φόνο, ύστερα όμως μ' έλευθέρω- σαν από τόν όρο να γίνω δήμιος...)

Τόν άνθρωπο λοιπόν αυτόν τον κατεδίκασαν σε θά- νατο επειδή, και μες στη σιλική ακόμα, έλεγε τη χρυσή ταμπακέρα ενός έπιθεωρη- τού... Α! τό έγκλημα του ήταν άσυγχώρητο... Το πιο έρωδ όμως είναι ότι αναγκάστηκε ή να τόν κόψω τό κεφάλι, σαν δήμιος που ήμουν...

— Για μία ταμπακέρα τού έκοψαν τό κε- φάλι! άνεπώνησε έξαφνα τό ζευγός των μι- κροαστών.

— Μάλιστα, για μία ταμπακέρα!... άπο- κρίθηκε ο Μονιέ... Τι θά πήε όμως αν σ' έκοψαν τό κεφάλι πώς ήξερα ότι ο άγαπημένος μου φίλος ήταν άθώος;... Έξερα μάλιστα και τόν ένοχο.

— Και δεν τόν φανερώσατε; Δεν τόν καταδώσατε στη διεύθυνση των φιλικών; είπαν οι συνομιλητές του.

— Για πούν με περάσατε; ρώτησε τότε ο Μονιέ, με ύφος προ- αβλημένου ανθρώπου. Έγώ δεν κάνω τέτοιες άτιμίες. Έγώ δεν είμαι καταδότης!...

Και τό λίγο προσέθετε:

— Άρτό μάλιστα την ταμπακέρα την είχα κλέψει εγώ!...

Έβγαλε συγχρόνως μία ταμπακέρα από την τσέπη του και τόν είπε:

— Νά, λίγος ταμπάκος μου έμεινε ακόμα... Τόν πέρανω, βλέ- πεις, λίγο-λίγο, για να μη σωθή γλήγορα και για να θυμάμαι τό δυστυχισμένο μου τό φίλο, τό άθωο αυτό όθμα μιάς δικαστικής κρίσης... που τού έκοψα τό κεφάλι με τό ίδια μου τό χέρι!...

Μήπως θέλετε μία πρόξα;

— Όχι! Εδ-ευχαριστώ! έφέλλισε τρομαγμένος ο άστος.

Και, τραβώντας την μισολιποθυμισμένη γυναίκα του από τό χέρι, ήρθε μαζί της από τό διαμέρισμα εκείνο τού τραίνου, ρί- νοντας φοβισμένες ματιές στον...αίμοσταγή δήμιο της Του- λώνης!...

καρδιά του! Μα τό επιχείρημά του ήτανε πολύ τολμηρό. Και ο ήγας αυτός έπεσε από τις οδοντοφίλιτες κορυφές της σήμερς του στα τάγματα της τρέλλας!... Είπαμε-κάπου, σε όφρατα διαστήματα, εναβόρισκε τό λο- γικό του. Κόντα τότε κατεπληκτος τριγύρω του, σαν να έπαισνε από ένα βαθύ όνειρο, και βλέποντας την αδελφή του να κλαίει σε μιάν άκρη τού διαμετίου, τη ρωτούσε:

— Γιατί κλαίς, άδερφούλα μου; Μήπως δεν ήμαστε άτυχεροί;

Και, εκείνος ήταν ευτυχισμένος. Βρήκε επί τέλους την τρέλλα, που την είχε λαχαρίσει τόσο πολύ ή αφηνιασμένη καρδιά του...

Στα 1900 ο Νίτσε άπέθανε. Κ' έτσι ή αδελφή του και οι φίλοι του έπαψαν πια να βλέπουν τό τρομερό από- θωο, ενός μεγάλου ποιητού, ο οποίος ζούσε και όμως

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΙ, ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ, ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑΙ

Ούγενέτοι και Καθολικοί. Άγριες θρησκευτικές διαμάχες. Τό μαρτύριο μιάς κόρης. Η αυτοκτονία της. Όπου κατη- γερούν τόν πατέρα της. Τό οίκτρο τέλος τού Σερβιέν. Η αυτοκτονία τού υιού Καλάς. Ο πατήρ του επί τού τρεχού! Και μία άγιοποίησης. Μία βεβήλωση. Τά πρώτα μαρτύρια τού ιππότου Δελαβάρ κλπ. κλπ.

Η εποχή των άγρίων θρησκευτικών διαμαχών στη Γαλλία και γενικότερα στην Ευρώπη, μεταξυ διαμαρτυρομένων (Ούγενότων) και καθολικών, είχε ώριμώσει, μα από τις πιο σκοτεινές, που έ- γνώρισε ο λεγόμενος Παλαιός Κόσμος. Σπάνια ο θρησκευτικός φα- ντασμός έτύφλωσε σε τέτοιο σημείο τούς ανθρώπους.

Από ένα πλήθος έπεισοδίων που χαρακτηρίζουν αρκετά τη νοο- τροπία των φανατισμένων όχλων της εποχής αυτής, παραθέτουμε έδω μερικά, τα περισσότερα χαρακτηριστικά:

Μία σκοτεινή νύχτα κατά τό 1780 στην Τουλούζ της Γαλλίας οι εκεί καθολικοί έσφρι άπληγαν τη νεαρωτάτη κόρη κάποιου δια- μαρτυρομένου, Σερβιέν ονομαζομένου, και την έκλεισαν, σ' ένα μο- ναστήρι καθολικών καλοκαιών για να την αναγκάσουν ν' άσπαρη- τόν καθολικισμό. Τά μέσα όμως που μεταχειρίστηκαν εκεί οι «λε- τογγοί τού Ύψίστου» για να φέρουν τό «άπολωλος από προ- βόλο» στους κόλπους της Καθολικής Έκκλησίας, κάθε άλλο ήσαν παρά Χριστιανικά. Αντίθετα προς τό παραδειγμα και τις έντολές τού Δι- δακάλου της Γαλλίας, οι «μονάζουσες μνησται τού Θεού Νυμ- φίου» άρχισαν να βασανίζουν τη φτωχή μικρούλα, με άπαύσια βα- σανιστήρια. Πρώτα-πρώτα της έβγαλαν τό όφρατο ροδαλό προσοπάκι της για να έξαφανίσουν όπωρ έλεγαν, τό «μάτανα λουλούδια της έ- μορφιάς» από τό μάγουλά της!... Κατόπιν, επειδή ή μικρούλα δε δέχονταν να γίνη καθολική, την εγγύμνωσαν και άρχισαν να την

δέρνουν άλύπητα με βούρδουλα μέχρι κατό- ματος!... Ύστερα ή τρομερή καλόγηρς έτσι όπως έπεσε τό δυστυχισμένο κορίτσι λιπόθυμο κάτω, έχυσαν άπάνω στο πληγια- σμένο και παραμορφωμένο κορμί του βρα- στό λάδι!... Η φτωχή κοπέλλα, παρά τά φρικωδέστατα αυτά βασανιστήρια, δεν πέθα- νε. Μετά λίγο καιρό έγινε καλά, κ' επειδή έκινδύνε να ύποστη νέα βασανιστήρια, έ- δραπέτευσε ένα βράδυ, από τό μοναστήρι και τρελλή καθώς ήταν από τόν τρόπο της έπεσε στο πηγάδι και πνίγηκε!

Τό τραγικό αυτό γεγονός άνεστάωσε τόν κόσμο. Μα ή καλόγηρς τού μοναστη- ριού άντι να τό χάσουν κατηγόρησαν τόν πατέρα της νέας ως δράστη του εγκλήμα- τος, άφου τού προσήψαν συγχρόνως και μία φοβερή και άκατονόμαστη κατηγορία!... Τά δούσε τού πατέρα κατεδικάστη είς θάνατον μετά βασάνων!...

Ένα παρόμοιο δράμα συνέβη, τόν ίδιο καιρό, σ' έναν άλλο δια- μαρτυρούμενο, τόν Καλάς. Ο Καλάς, γέρος 60 χρόνων και φιλόσο- φος βρήκε ένα πιατό τόν νεαρό γιό του κρεμασμένο σ' ένα από τά δωμάτια τού σπιτιού! Ο άτυχος νέος είχε αυτοκτονήσει για λό- γους έντελως άγνώστους. Σά να μην έφτανε λοιπόν στο σπώδι πα- τέρα ή συντήρη του για τό σπασματικό αυτό διασάχημα, οι καθο- λικοί βρήκαν την ευκαιρία να τόν έξοντώσουν και αυτόν από τό- κληρη την οικογένειά του, εκμεταλλευόμενοι τό τραγικό του δυστύ- χημα! Δεδωσαν λοιπόν στον φανατισμένο καθολικό όγλο ότι ο Καλάς κρέμασε τό γιό του, επειδή ήθελε να γίνη καθολικός! Ο όγλος κρέμασε την κακοηθισμένη αυτή κατηγορία και άμέσως την έπομένη ο Καλάς συνέληφθη, εδικάστη και κατεδικάστη είς τόν θά- νατό τρουχού φρικώδη θάνατον! Συγχρόνως τό φανατισμένο «λή-θος άνεκρήρυς άγιο... τόν υίο Καλάς, και έκαμε εικόνες τις όποιες προσκυνούσε!... Η περιουσία τού γέρο-Καλάς διηρπάγη και ή οί- κογένειά του καθώς και οι άλλοι συγγενείς του έξορίστηκαν.

Σε λίγο παλαιότερη εποχή από αυτήν που άναφέραμε πιο πάνω, ένα άλλο φρικιαστικό δικαστικό έγκλημα διεπράχθη στη Γαλλία έξ αίτιας τού θρησκευτικού αλληλοφανατισμού.

Στη γάφυρα της Γαλλικής πολιχνής Αβερίλ είχε σηνθεί ένας μεγάλος έυέλως σταυρός. Κάποιοι χυδαίοι περνούσανε μία νύχτα από εκεί έδωσαν λάσπες στο σταυρό αυτό. Όπως ήταν πολύ φυσικό, μία τέτοια άσέβεια επροκάλεσε τη γενή- κη άγανάκτηση των κατοίκων της Αβερίλ, οι όποιοι άρχι- σαν ν' αναζητούν τούς βεβήλους. Τότε κάποιος καθολικός, ο οποίος μισούσε τόν Ιππότη Δελαβάρ, νεαρώτατο άέωμα- τικό, γόνιο παλίας και άρχοντικής οικογενείας και διαμαρ- τυρούμενο τό δόγμα, βρήκε την ευκαιρία να τόν εκδικηθή κατηγορώντας τον ότι αυτός είχε διαπράξει να τόν εκδικηθή γητ άσέβεια κατά τού σταυρού της γάφυρας.

Οι δικασταί τού Αβερίλ, καθολικοί, χωρίς να ζητήσουν περισσότερες άποδείξεις για τό έγκλημα, κατεδίκασαν τόν Ιππότη Δελαβάρ, ήλικίας τότε μόλις δεκαεπτά χρόνων, σε θάνατο. Προτού όμως έκτελεσθή ή ποινή του τού άπέκο- ψαν τη γλώσσα, ύστερα τό αυτιά, ύστερα τη μύτη, τέλος τού έβγαλαν τό ένα μάτι, κ' έπειτα τόν άπεκεφάλισαν!...

Οι δικασταί τού Αβερίλ, καθολικοί, χωρίς να ζητήσουν περισσότερες άποδείξεις για τό έγκλημα, κατεδίκασαν τόν Ιππότη Δελαβάρ, ήλικίας τότε μόλις δεκαεπτά χρόνων, σε θάνατο. Προτού όμως έκτελεσθή ή ποινή του τού άπέκο- ψαν τη γλώσσα, ύστερα τό αυτιά, ύστερα τη μύτη, τέλος τού έβγαλαν τό ένα μάτι, κ' έπειτα τόν άπεκεφάλισαν!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΒΟΥΒΗ

ΤΟΥ GEORGES POURCEL

γηθή πρώτη αυτή το ξειριστικό συμβάν του οποίου παρόντος αυτο-
πτης μάστιγος.

— Λοιπόν; Τι έγινε, Φικιά; τη ρωτούσαν με περιέργεια. Για
πές μας;... Ο ναύαρχος έκανε επιτέλους την περιήρημη αίτησι γά-
μου;

— Βέβαια!... Έπιτέλους, την έκανε χτες το βράδυ μετά το
δείπνο, μπροστά σε όλους...

Και, για να κρατήσει περισσότερο συγκινημένη επάνω της τη
γενική προσοχή, η Φικιά δεν προχωρούσε, αλλά περιέμενε να την
ρωτήσουν.

— Λοιπόν, λοιπόν, για πές μας; Ποιά απ' τις δυο ξήτες, την
'Υβόννη ή την Μαρία;

— Ούτε την μία, ούτε την άλλη.

— Πώς; πώς;

— Απλούστατα ξήτες την τρίτη, την μικρότερη. Την Πιεργρέτ.

— Την Πιεργρέτ! Την βουβή;

— Μάλιστα! φώναξε θριαμβευτικά η
Φικιά. Ξήτες την Πιεργρέτ, την βουβή!

— Μα αυτός ο άνθρωπος θα είναι
τρελλός!

— Η θα είναι πολύ κατεργάρης διέκο-
ψε η Φικιά. Γιατί ξέρετε πως ο πατέρας των
κοιταξιών, έχει δηλώσει ανέκαθεν πως
στην μικρή Πιεργρέτ, λόγω της παθής
της, θα δώσει διπλή προίκα, αν τυχόν πα-
ρουσιασθή γαμπρός γι' αυτήν... Και φαί-
νεται πως αυτός ο κύριος ναύαρχος πάει
για τη διπλή προίκα... Ξέρετε άλλως τε
πως δεν έχει γίνει ναύαρχος και πως είναι
μόνο απόστρατος πλοίαρχος, μ' όλο που
αφίνει τους άλλους να τον λένε ναύαρχο...

— Άλλα τι τα θέλετε;... Έπρεπε να βο-
σκοτάστε εκεί χτες το βράδυ, να βλέπατε
τι έγινε. Έπρεπε να ιδίτε την 'Υβόννη
και τη Μαρία... Δες και ήθελε να τον
φάνε με τα μάτια. Δεν το περίμεναν βλέ-
πει αυτό και τον είχαν για σίγουρο... Αλλά
την χείρα της δεσποινίδος Πιεργρέτ!... Μα,
αυτή εινε βουβή!... το φώναζε. 'Ακρι-
βώς, ακριβώς, αποκρίθηκε γελώντας ο
ναύαρχος.

— Περιεργο! ψιθύριζαν όλοι.

— Μα σταθήτε, σταθήτε ν' ακούστε
και το σπουδαιότερο.

— Τι έχει κι' άλλο;

— Βέβαια! Έχει κι' έχει... Η Πιεργρέτ
τάχασε, έγινε άσπρη σαν το σεντόνι!...

— Τάχασε, έγινε άσπρη σαν το σεντόνι... Για μια στιγμή φοβηθή-
καμε όλοι πως θα πάθαινε συγκοπή. Μα αυτή, μόρε παιδιό
μου, ξαν έγινε κόκκινη έπειτα άρχισε να τρέμει δόλοβλη, έπειτα σιγά-
σιγά να τραυλίζει και τέλος άρχισε να μιλάει... μάλιστα να μιλάει
όπως σεις κι' εγώ. 'Απ' την χαρά της, ξαναβρήκε τη λαλιά της. Το
φανταζόμαστε αυτό. 'Ε, δεν εινε θαύμα!...

— Μέγας είσαι, Κύριε! φώναζαν μερικοί απ' τους άκροατές
της Φικιάς, σταυροκοπούμενοι.

— Και ο ναύαρχος; τι έκανε ο ναύαρχος; ρώτησε κάποιος.

— Πετούσε απ' τη χαρά του.

— Και τώρα ο γέρο Καζάν θα ελαττώσει την προίκα της Πιε-
ργρέτ βέβαια, αφού δεν εινε πια βουβή;

— Αυτό εινε το σωστό. Κ' έτσι ο κύριος ναύαρχος θα πάθι
τα επίγειρα της... κατεργαρίες του, αν το έκανε αυτό από κατε-
ργαριά και ύστεροβουλία!...

— Εξη μήνες άργότερα η Πιεργρέτ, η νεαρά σύζυγος
του ναύαρχου εύρισκε ένα πρωί επίγειο (το τραπέζι της
το άκόλουθο γράμμα, γραμμένο απ' τον σύζυγό της, ο
οποίος είχε φύγει με το πρωινό τρέινο για το Παρίσι:

«Καυμένη μου Πιεργρέτ. Φεύγω από κοντά σου, πη-
γαίνω μακριά, πολύ μακριά. Σε άπληστώ απ' τον έαν-
τό μου και σου αφήνω, ότι θα μπορούσες να επιθυμή-
σης από μένα, ένα σπιτάκι εύχαιρο και άνετο και τις
λίγες οικονομίες που είχα κατορθώσει να κάνω τόσα
χρόνια, όλη δηλαδή την περιουσία μου.

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

...»

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Η οικοδομική τέχνη των πουλιών. Τό χτίσιμο της φωλιάς. Βίλλες και παλάτις. Στοιχεία και χρώματα. Πολυκατοικίες
και μονοκατοικίες. Οι έρωτες των άρκαδικών πουλιών. Οι αμαρτωλοί άγνοες έπικρατήσεως. Χορεί έρωτευμένων που-
λιών!... Ο πτερωτός χοροδιδάκτορας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΩΣ σάς ύποσχεθήκαμε, σάς δίνουμε σήμερα
το τελευταίο μέρος της σχετικής με τους έρω-
τες των πουλιών μελέτης.

Τα «πιλονόριγγα» και τα «χλαυνόδερα»,
οικογένειες ίθαγενών πουλιών της Αιτταλίας,
είναι πολύ αισθηματικά και έρωτοπαθή. Όταν
φτάσει η περίοδος των έρώτων των αρχίζουν
να χτίζουν μικρές, κομψότερες φωλιές, άπα-
ράλλοιες με μικροσκοπικές βίλλες. Μέσα σ'

αυτές καλούν με γλυκά κελαδητά τις δέσποινες των λογισμών τους
για να πλέουν το έρωτικό τους ειδύλλιο...

Έχετε δει τα μικρά παιδιά να φτιάχνουν, παίζοντας στους κή-
πους, μικροσκοπικά στίβια από μικρά κλαδιά και φύλλα δέντρων;
Τα λουλούδια, τέτοια άκροβωδ σπατάκια, κομψά και εύαερα, φτιάχνουν
και τα χλαυνόδερα. Τα στίβια αυτά είναι παρατεταγμένα σε μια
συνταγή, χωρισμένα το ένα από το άλλο μ' ένα κενό διάστημα. Κάθε
άτομο πουλί, μόλις τελώσει τη φωλιά του, τη στοώνει με χόρ-
τις της στήλης την είσοδο με γυαλιστερά κορμύλια, ή με χρομα-
τιστά βυσσινία και περιέμενε την άγαπημένη του για να την έγκρα-
τίσει στο μικρό αυτό παλάτι!...

Η τέχνη των πουλιών αυτών
στο χτίσιμο της φωλιάς των είναι μοναδική, θαυμασία. Όποιος δει
τα μικρά αυτά οικοδομικά άριστουργήματα είναι άδύνατο να πιστέ-
ψει ότι τα έφτιασε ένα πουλί.

Ανάλογες συνήθειες, και μάλιστα πιο έκλεπτιμένες, έχει ο πι-
λονόριγγος. Το πουλί αυτό, με το κατάμαυρο γυαλιστερό πτελώμα,
κατασκευάζει, μέσα στα δάση των κέδρων, την φωλιά του με ξεί-
ρα, χωρισμένα το ένα από το άλλο μ' ένα κενό διάστημα. Κάθε
άτομο πουλί, μόλις τελώσει τη φωλιά του, τη στοώνει με χόρ-
τις της στήλης την είσοδο με γυαλιστερά κορμύλια, ή με χρομα-
τιστά βυσσινία και περιέμενε την άγαπημένη του για να την έγκρα-
τίσει στο μικρό αυτό παλάτι!...

Η τέχνη των πουλιών αυτών
στο χτίσιμο της φωλιάς των είναι μοναδική, θαυμασία. Όποιος δει
τα μικρά αυτά οικοδομικά άριστουργήματα είναι άδύνατο να πιστέ-
ψει ότι τα έφτιασε ένα πουλί.

Ανάλογες συνήθειες, και μάλιστα πιο έκλεπτιμένες, έχει ο πι-
λονόριγγος. Το πουλί αυτό, με το κατάμαυρο γυαλιστερό πτελώμα,
κατασκευάζει, μέσα στα δάση των κέδρων, την φωλιά του με ξεί-
ρα, χωρισμένα το ένα από το άλλο μ' ένα κενό διάστημα. Κάθε
άτομο πουλί, μόλις τελώσει τη φωλιά του, τη στοώνει με χόρ-
τις της στήλης την είσοδο με γυαλιστερά κορμύλια, ή με χρομα-
τιστά βυσσινία και περιέμενε την άγαπημένη του για να την έγκρα-
τίσει στο μικρό αυτό παλάτι!...

Η τέχνη των πουλιών αυτών
στο χτίσιμο της φωλιάς των είναι μοναδική, θαυμασία. Όποιος δει
τα μικρά αυτά οικοδομικά άριστουργήματα είναι άδύνατο να πιστέ-
ψει ότι τα έφτιασε ένα πουλί.

Ανάλογες συνήθειες, και μάλιστα πιο έκλεπτιμένες, έχει ο πι-
λονόριγγος. Το πουλί αυτό, με το κατάμαυρο γυαλιστερό πτελώμα,
κατασκευάζει, μέσα στα δάση των κέδρων, την φωλιά του με ξεί-
ρα, χωρισμένα το ένα από το άλλο μ' ένα κενό διάστημα. Κάθε
άτομο πουλί, μόλις τελώσει τη φωλιά του, τη στοώνει με χόρ-
τις της στήλης την είσοδο με γυαλιστερά κορμύλια, ή με χρομα-
τιστά βυσσινία και περιέμενε την άγαπημένη του για να την έγκρα-
τίσει στο μικρό αυτό παλάτι!...

Η τέχνη των πουλιών αυτών
στο χτίσιμο της φωλιάς των είναι μοναδική, θαυμασία. Όποιος δει
τα μικρά αυτά οικοδομικά άριστουργήματα είναι άδύνατο να πιστέ-
ψει ότι τα έφτιασε ένα πουλί.

Ανάλογες συνήθειες, και μάλιστα πιο έκλεπτιμένες, έχει ο πι-
λονόριγγος. Το πουλί αυτό, με το κατάμαυρο γυαλιστερό πτελώμα,
κατασκευάζει, μέσα στα δάση των κέδρων, την φωλιά του με ξεί-
ρα, χωρισμένα το ένα από το άλλο μ' ένα κενό διάστημα. Κάθε
άτομο πουλί, μόλις τελώσει τη φωλιά του, τη στοώνει με χόρ-
τις της στήλης την είσοδο με γυαλιστερά κορμύλια, ή με χρομα-
τιστά βυσσινία και περιέμενε την άγαπημένη του για να την έγκρα-
τίσει στο μικρό αυτό παλάτι!...

Η τέχνη των πουλιών αυτών
στο χτίσιμο της φωλιάς των είναι μοναδική, θαυμασία. Όποιος δει
τα μικρά αυτά οικοδομικά άριστουργήματα είναι άδύνατο να πιστέ-
ψει ότι τα έφτιασε ένα πουλί.

Ανάλογες συνήθειες, και μάλιστα πιο έκλεπτιμένες, έχει ο πι-
λονόριγγος. Το πουλί αυτό, με το κατάμαυρο γυαλιστερό πτελώμα,
κατασκευάζει, μέσα στα δάση των κέδρων, την φωλιά του με ξεί-
ρα, χωρισμένα το ένα από το άλλο μ' ένα κενό διάστημα. Κάθε
άτομο πουλί, μόλις τελώσει τη φωλιά του, τη στοώνει με χόρ-
τις της στήλης την είσοδο με γυαλιστερά κορμύλια, ή με χρομα-
τιστά βυσσινία και περιέμενε την άγαπημένη του για να την έγκρα-
τίσει στο μικρό αυτό παλάτι!...

Η τέχνη των πουλιών αυτών
στο χτίσιμο της φωλιάς των είναι μοναδική, θαυμασία. Όποιος δει
τα μικρά αυτά οικοδομικά άριστουργήματα είναι άδύνατο να πιστέ-
ψει ότι τα έφτιασε ένα πουλί.

Ανάλογες συνήθειες, και μάλιστα πιο έκλεπτιμένες, έχει ο πι-
λονόριγγος. Το πουλί αυτό, με το κατάμαυρο γυαλιστερό πτελώμα,
κατασκευάζει, μέσα στα δάση των κέδρων, την φωλιά του με ξεί-
ρα, χωρισμένα το ένα από το άλλο μ' ένα κενό διάστημα. Κάθε
άτομο πουλί, μόλις τελώσει τη φωλιά του, τη στοώνει με χόρ-
τις της στήλης την είσοδο με γυαλιστερά κορμύλια, ή με χρομα-
τιστά βυσσινία και περιέμενε την άγαπημένη του για να την έγκρα-
τίσει στο μικρό αυτό παλάτι!...

Η τέχνη των πουλιών αυτών
στο χτίσιμο της φωλιάς των είναι μοναδική, θαυμασία. Όποιος δει
τα μικρά αυτά οικοδομικά άριστουργήματα είναι άδύνατο να πιστέ-
ψει ότι τα έφτιασε ένα πουλί.

Ανάλογες συνήθειες, και μάλιστα πιο έκλεπτιμένες, έχει ο πι-
λονόριγγος. Το πουλί αυτό, με το κατάμαυρο γυαλιστερό πτελώμα,
κατασκευάζει, μέσα στα δάση των κέδρων, την φωλιά του με ξεί-
ρα, χωρισμένα το ένα από το άλλο μ' ένα κενό διάστημα. Κάθε
άτομο πουλί, μόλις τελώσει τη φωλιά του, τη στοώνει με χόρ-
τις της στήλης την είσοδο με γυαλιστερά κορμύλια, ή με χρομα-
τιστά βυσσινία και περιέμενε την άγαπημένη του για να την έγκρα-
τίσει στο μικρό αυτό παλάτι!...

Η τέχνη των πουλιών αυτών
στο χτίσιμο της φωλιάς των είναι μοναδική, θαυμασία. Όποιος δει
τα μικρά αυτά οικοδομικά άριστουργήματα είναι άδύνατο να πιστέ-
ψει ότι τα έφτιασε ένα πουλί.

Ανάλογες συνήθειες, και μάλιστα πιο έκλεπτιμένες, έχει ο πι-
λονόριγγος. Το πουλί αυτό, με το κατάμαυρο γυαλιστερό πτελώμα,
κατασκευάζει, μέσα στα δάση των κέδρων, την φωλιά του με ξεί-
ρα, χωρισμένα το ένα από το άλλο μ' ένα κενό διάστημα. Κάθε
άτομο πουλί, μόλις τελώσει τη φωλιά του, τη στοώνει με χόρ-
τις της στήλης την είσοδο με γυαλιστερά κορμύλια, ή με χρομα-
τιστά βυσσινία και περιέμενε την άγαπημένη του για να την έγκρα-
τίσει στο μικρό αυτό παλάτι!...

Η τέχνη των πουλιών αυτών
στο χτίσιμο της φωλιάς των είναι μοναδική, θαυμασία. Όποιος δει
τα μικρά αυτά οικοδομικά άριστουργήματα είναι άδύνατο να πιστέ-
ψει ότι τα έφτιασε ένα πουλί.

Ανάλογες συνήθειες, και μάλιστα πιο έκλεπτιμένες, έχει ο πι-
λονόριγγος. Το πουλί αυτό, με το κατάμαυρο γυαλιστερό πτελώμα,
κατασκευάζει, μέσα στα δάση των κέδρων, την φωλιά του με ξεί-
ρα, χωρισμένα το ένα από το άλλο μ' ένα κενό διάστημα. Κάθε
άτομο πουλί, μόλις τελώσει τη φωλιά του, τη στοώνει με χόρ-
τις της στήλης την είσοδο με γυαλιστερά κορμύλια, ή με χρομα-
τιστά βυσσινία και περιέμενε την άγαπημένη του για να την έγκρα-
τίσει στο μικρό αυτό παλάτι!...

Η τέχνη των πουλιών αυτών
στο χτίσιμο της φωλιάς των είναι μοναδική, θαυμασία. Όποιος δει
τα μικρά αυτά οικοδομικά άριστουργήματα είναι άδύνατο να πιστέ-
ψει ότι τα έφτιασε ένα πουλί.

Ανάλογες συνήθειες, και μάλιστα πιο έκλεπτιμένες, έχει ο πι-
λονόριγγος. Το πουλί αυτό, με το κατάμαυρο γυαλιστερό πτελώμα,
κατασκευάζει, μέσα στα δάση των κέδρων, την φωλιά του με ξεί-
ρα, χωρισμένα το ένα από το άλλο μ' ένα κενό διάστημα. Κάθε
άτομο πουλί, μόλις τελώσει τη φωλιά του, τη στοώνει με χόρ-
τις της στήλης την είσοδο με γυαλιστερά κορμύλια, ή με χρομα-
τιστά βυσσινία και περιέμενε την άγαπημένη του για να την έγκρα-
τίσει στο μικρό αυτό παλάτι!...

Η τέχνη των πουλιών αυτών
στο χτίσιμο της φωλιάς των είναι μοναδική, θαυμασία. Όποιος δει
τα μικρά αυτά οικοδομικά άριστουργήματα είναι άδύνατο να πιστέ-
ψει ότι τα έφτιασε ένα πουλί.

Ανάλογες συνήθειες, και μάλιστα πιο έκλεπτιμένες, έχει ο πι-
λονόριγγος. Το πουλί αυτό, με το κατάμαυρο γυαλιστερό πτελώμα,
κατασκευάζει, μέσα στα δάση των κέδρων, την φωλιά του με ξεί-
ρα, χωρισμένα το ένα από το άλλο μ' ένα κενό διάστημα. Κάθε
άτομο πουλί, μόλις τελώσει τη φωλιά του, τη στοώνει με χόρ-
τις της στήλης την είσοδο με γυαλιστερά κορμύλια, ή με χρομα-
τιστά βυσσινία και περιέμενε την άγαπημένη του για να την έγκρα-
τίσει στο μικρό αυτό παλάτι!...

Η τέχνη των πουλιών αυτών
στο χτίσιμο της φωλιάς των είναι μοναδική, θαυμασία. Όποιος δει
τα μικρά αυτά οικοδομικά άριστουργήματα είναι άδύνατο να πιστέ-
ψει ότι τα έφτιασε ένα πουλί.

Ανάλογες συνήθειες, και μάλιστα πιο έκλεπτιμένες, έχει ο πι-
λονόριγγος. Το πουλί αυτό, με το κατάμαυρο γυαλιστερό πτελώμα,
κατασκευάζει, μέσα στα δάση των κέδρων, την φωλιά του με ξεί-
ρα, χωρισμένα το ένα από το άλλο μ' ένα κενό διάστημα. Κάθε
άτομο πουλί, μόλις τελώσει τη φωλιά του, τη στοώνει με χόρ-
τις της στήλης την είσοδο με γυαλιστερά κορμύλια, ή με χρομα-
τιστά βυσσινία και περιέμενε την άγαπημένη του για να την έγκρα-
τίσει στο μικρό αυτό παλάτι!...

Η τέχνη των πουλιών αυτών
στο χτίσιμο της φωλιάς των είναι μοναδική, θαυμασία. Όποιος δει
τα μικρά αυτά οικοδομικά άριστουργήματα είναι άδύνατο να πιστέ-
ψει ότι τα έφτιασε ένα πουλί.

μάτων, αλλά και με πολύχρωμα φτερά παπαγάλων.

Οι βίλλες των πιλονόριγγων είναι φτιαγμένες για να κάθονται
μέσα πολλά μαζί έρωτικά ζευγάρια. Έννοείται ότι το έρωτικό
των πουλιών αυτών είναι χωρισμένο σε διάφορα διαμερίσματα.

Και αυτά ακόμα τα άρκαδικά πουλιά έχουν το δικό τους τρό-
πο με τον οποίο εκδηλώνουν τα έρωτικά τους αισθήματα.

Ας πάρουμε το husard παραδείγματος χάριν. Όταν τα πουλιά
αυτά δεν είναι έρωτευμένα, πετούν στον άερα και φροντίζουν για
την τροφή τους, το καθένα μόνο του. Από τη στιγμή όμως που θ'
άγαπήσουν, ζούν πλέον διαρκώς μαζί, ζευγαρωμένα! Πολλές φο-
ρές πετούν ψηλά τόσο κοντά το ένα με το άλλο, ώστε φαίνονται
σαν να θέλουν ν' αλληλοβληθθούν στην πτήση τους.

Η μάχη μεταξύ δυο άρσενικών άρκαδικών πουλιών για την
κατάκτηση της θράψας των, είναι ένα θέαμα άγριο και μεγαλειώδες
ταυτοχρόνως.

Τα δυο άρσενικά ανεβαίνουν όσο ψηλότερα μπορούν και κει έρ-
χίζονται ένα σκληρό και άμελικτο άγωνα. Πετάνε το ένα γύρω από
το άλλο, τοιμωπώνται με τα ράμφη τους και όταν άρκαχτούν και
δεν μπορούν πια να χρησιμοποιήσουν τα φτερά τους, πέφτουν
και τα δυο καταγής, χωρίς όμως να έννοούν να χαλαρώσουν το
σφιχταγκάλισμά τους!...

Όταν πέσουν στη γη σταματούν για λίγο τη μάχη, για να την
συνεχίσουν όμως κατόπιν, με μεγαλύτερο πείσμα.

Τέλος, ύστερ από μια πάλη, η οποία διαρκεί συχνά δόλοκληρες
ώρες, ο νικημένος αποσύρεται, ενώ ο νικητής εξακολουθεί να τον
κυνηγά και να τον τοιμωπά με το ράμφος του, για να το δώσει
ένα καλό, ένα αλησμόνητο μά-
θημα.

Μη φαντασθείτε όμως ότι η
πάλη τελειώνει εδώ. Ο άγων έ-
παναλαμβάνεται την επομένη και
πολλές μέρες κατόπιν, έως ότου
αποδοχθή καθαρά ποιος είναι ο
ισχυρότερος, ο άξιος να κατα-
κτήνη το θήλυ.

Οι άγριοι αυτές μάχες σπανί-
ως έχουν θύματα. Τα άρκαδικά
δεν είναι τόσο αιμοβόρα κατά
την έρωτική τους περίοδο. Όσο
απόδοχθή καθαρά ποιος είναι ο
ισχυρότερος, ο άξιος να κατα-
κτήνη το θήλυ.

Οι άγριοι αυτές μάχες σπανί-
ως έχουν θύματα. Τα άρκαδικά
δεν είναι τόσο αιμοβόρα κατά
την έρωτική τους περίοδο. Όσο
απόδοχθή καθαρά ποιος είναι ο
ισχυρότερος, ο άξιος να κατα-
κτήνη το θήλυ.

Οι άγριοι αυτές μάχες σπανί-
ως έχουν θύματα. Τα άρκαδικά
δεν είναι τόσο αιμοβόρα κατά
την έρωτική τους περίοδο. Όσο
απόδοχθή καθαρά ποιος είναι ο
ισχυρότερος, ο άξιος να κατα-
κτήνη το θήλυ.

Οι άγριοι αυτές μάχες σπανί-
ως έχουν θύματα. Τα άρκαδικά
δεν είναι τόσο αιμοβόρα κατά
την έρωτική τους περίοδο. Όσο
απόδοχθή καθαρά ποιος είναι ο
ισχυρότερος, ο άξιος να κατα-
κτήνη το θήλυ.

Οι άγριοι αυτές μάχες σπανί-
ως έχουν θύματα. Τα άρκαδικά
δεν είναι τόσο αιμοβόρα κατά
την έρωτική τους περίοδο. Όσο
απόδοχθή καθαρά ποιος είναι ο
ισχυρότερος, ο άξιος να κατα-
κτήνη το θήλυ.

Οι άγριοι αυτές μάχες σπανί-
ως έχουν θύματα. Τα άρκαδικά
δεν είναι τόσο αιμοβόρα κατά
την έρωτική τους περίοδο. Όσο
απόδοχθή καθαρά ποιος είναι ο
ισχυρότερος, ο άξιος να κατα-
κτήνη το θήλυ.

Οι άγριοι αυτές μάχες σπανί-
ως έχουν θύματα. Τα άρκαδικά
δεν είναι τόσο αιμοβόρα κατά
την έρωτική τους περίοδο. Όσο
απόδοχθή καθαρά ποιος είναι ο

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΝΕΙΡΟ ΜΕ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

«Βαί, μισοφύγαρο, φεγγάρι
[μου χλωμό]
«Εσύ μονάχα ξέρεις τον κρυφό
[μου τον καύμο]
«Αχ! Κάνε με να όνειρευθώ
τόν άνδρα που θά παντρευθώ!

— Μά είσαι, βέβαιη καυμένη,
πώς δλ' αυτιά είνε αλήθεια; Ξα-
ναρώτῃς ἡ Γαβριέλλα τὴ Μαγ-
δαληνή, σά νά μὴν πιστεῖς στ'
αὐτιά της.

— Νάι, σοὺ λέω! ἐπέμενε ἡ
Μαγδαληνή! Νά, καὶ ἡ μαμά
εἶχε δεῖ τὸν μπαμπά. Πρῶ-
τα τὸν εἶδε μὲς στὸν καθρέφτη,

μέ τὸν τρόπο που σοὺ εἶπα, καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ τὸν ἐγνώ-
ρισε καὶ παντρεύτηκαν.

Ἡ Γαβριέλλα ἄρχισε νὰ γελάει.

— Ἐσύ πάντα γελάς όταν σοὺ μιλάνε σοβαρά, τῆς εἶπε πειραγ-
μένη ἡ Μαγδαληνή.

— «Ἐλα τώρα καὶ σύ! δὲν ἤθελα νὰ σὲ πειράξω! Τὸ καλύ-
τερο ὅμως που ἔχουμε νὰ κάνουμε, εἶνε νὰ δοκιμάσουμε. Τὶ ὠραία
θὰ εἶνε ἂν δοῦμε μὲς στὸν καθρέφτη τὸν άνδρα που θά πάρουμε...

Καὶ ἡ δύο νέες, πιάνοντας χεῖρ με χεῖρ καὶ συνέχισαν τὸν πε-
ρπατὸ τους στὸν ἀπέραντο κήπο τοῦ σχολείου τῶν καλογρηδῶν,
ὅπου ἦταν καὶ ἡ δύο τους ἐσωτερικὴς. Ἡ καμπάνα εἶχε σημάνει.
Ἐπρεπε νὰ βρίσκονται τώρα στοὺς κοιτῶνες των. Ἐκείνες ὅμως
ἐξακολουθοῦσαν νὰ περιφέρονται, σιωπηλὲς καὶ όνειροπαρμένες,
στὶς ἐρμεις δεινροστοχιῆς τοῦ κήπου, κυττάζοντας ψηλά στὸν οὐ-
ρανὸ, σὰν νὰ περιμεναν κάτι...

— Νάτο! νάτο! φώναξε ξαφνικὰ ἡ Γαβριέλλα. Τὸ μισοφύ-
γαρο βγαίνει. Κῦτα το, Μαγδαληνή, τὶ ὠραίο
ποὺ εἶνε!... Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν εἶδα ὁραίο-
τερο μισοφύγαρο.

— Αὐτὸ θά μᾶς πῇ τὴν τύχη μας, ψιθύρισε
ἡ Μαγδαληνή.

— «Α...πέμου, ἀλήθεια, τί πρέπει νὰ κάνω;

— Ἐγὼς κανένα καθρεφτάκι μαζὺ σου;

— Βεβαίως.

«Ε! λοιπόν, συνέχισε ἡ Μαγδαληνή, όταν
θὰ πᾶς νὰ πλαγιᾶσῃς νὰ τὸ βάλῃς κάτω ἀπὸ τὸ
προσκέφαλό σου, ὅστερα νὰ πῇς «Πάτερ
ἡμῶν» καὶ πέντε «Χαῖρε Μαρία» καί, τὴ στιγ-
μὴ που θὰ εἰσαι ἐτοιμὴ νὰ πῇς στὸ κρεβάτι,
κάτῃς στὴν ἀκρῆ, σήκῃς τὸ ἓνα πόδι ψηλά
ἐνῷ θὰ πατάς με τὸ ἄλλο καταγῆς—καὶ πᾶς τὸ
τετράστιχο αὐτό:

«Βαί, μισοφύγαρο, φεγγάρι μου χλωμό,
«Εσύ μονάχα ξέρεις τὸν κρυφὸ μου τὸν καύμο!
«Αχ! κάνε με νὰ όνειρευθῶ
τόν άνδρα που θά παντρευθῶ!

Αὐτὸ εἶνε ὅλο! ῥώτης ἡ Γαβριέλλα.

— Αὐτὸ, νάι. Κῦτα ὅμως νὰ μὴ σὲ πάρουν
τὰ γέλια ἐκείνη τὴ στιγμὴ, γιατί τὸ μισοφύγαρο
θὰ θυμώσει καὶ δὲ θά σοὺ δεῖξῃ μὲς στὸν καθρε-
φτάκι, τὸν άνδρα που θά πάρῃς.

— Ἀστεῖεςσαι, παιδί μου! Εἶνε ὦρα τώρα
γιὰ γέλια!... Μά εἶσαι βέβαιη οὐ θά δοῦμε τὸν
άνδρα που θά πάρουμε!

— Αἰωνίως θά εἶσαι ἄπιστος! τῆς εἶπε τό-
τε γελῶντας ἡ Μαγδαληνή καὶ τῆς χαϊδεύει τὰ ξανθὰ μαλλιά.

— Ποὺ εἰσαπτε τὸσην ὥρα, δεσποινίδες; ῥώτης ἡ ἡγουμένη
τὶς δύο νέες, όταν ἐκείνες μιηκανε μέσα στὸν κοιτῶνα, κόκκινες
καὶ λαχανιασμένες.

— Στὸ παρεκκλήσι. Προσευχόμαστε, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ τολ-
μηρὴ Γαβριέλλα, χωρὶς νὰ διαστὰ καθόλου.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆς φάνηκε ἱκανοποιητικὴ γιὰ τὴν ἡγουμένη, ἡ
ὁποία, ἀφοῦ ἐκδόθηκε γιὰ τελευταία φορὰ ὅλες τὶς μαθήτριες, ἀ-
πεσούρθη σιωπηλά καὶ ἀόδυρα. Τὰ κρεβάτια τῆς Γαβριέλλας καὶ
τῆς Μαγδαληνῆς ἦταν τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο. Οἱ δύο νέες περι-
μεναν νὰ πλαγιᾶσουν πρῶτα ἡ ἄλλες συμμαθήτριές τους, καὶ ὅτε-
ρα γδύθηκαν κι' αὐτές. Ἦτανε μιὰ θερμὴ ἀνοιξιὰτικὴ βραδεῖα.
Μᾶς ἀπὸ τὸ παράθυρο που τὸ εἶχαν ἀρρίξει ἀνοιχτὸ, φαινόταν τὸ
χλωμὸ μισοφύγαρο—ἓνα χρυσὸ στολίδι στὸ μαυρὸ πέπλο τῆς νύ-
χτας...

Ἡ δύο νέες γδύθηκαν ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι καὶ τὰ
ἀπό τὸ προσκέφαλο, γονάτισαν, ἔβαλαν τὰ καθρεφτάκια τους κάτω
ἀπὸ τὸ προσκέφαλό, γονάτισαν, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι καὶ τὰ
ἐνομένα χεῖρα τους πάνω στὸ κρεβάτι, καὶ ἄρχισαν νὰ λένε τὴν
προσευχὴ τους. Ἡ Γαβριέλλα τὴν εἶπε πρὸ γλήγορα. Μά ἡ Μαγδα-
ληνὴ προσευχότανε σιγά-σιγά, σταματώντας κάπου-κάπου γιὰ νὰ
δώσῃ δειγνίς στὴ φίλῃ της τί νὰ κἀνῃ:

— Πάτερ ἡμῶν ὅ ἐν τοῖς οὐρανοῖς—τὸ ἓνα πόδι σου ψηλά...—
ἀγιασθῆτω τὸ δυνά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου—τὸ νοῦ σου μὴν

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ μόλις ξύπνη-
σαν καὶ κάθισαν νὰ γράψουν τὸ μά-
θημά τους...

ἐξαρχῆς κανένα στίχο ἀπὸ τὸ τραγοῖδι που σοὺ εἶπα...—γεννήθη
τὸ θέλημά σου...

...«Υστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὅλες ἡ μαθήτριες κοιμόντουσαν ὁ-
θειὰ στὸ μεγάλο, καθαρὸ, παρθενικὸ κοιτῶνα, μ' ἓνα γλυκὸ κρυ-
γέλο στὰ χεῖλη—στὰ μισόνοιχτα χεῖλη τους πού τὰ φιλοσοῦν ἑ-
νικά ἡ ἀχτίδες τῆς σελήνης, καὶ τὰ δρόσις ἡ νυχτερινὴ ἀέρι...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ, μόλις ξύπνησαν ἡ δύο φίλες καὶ πᾶ-
σαν στὸ τραπέζι νὰ γράψουν τὰ μαθημὰτά τους, κυττάζοντας
ἀμέσως στὰ μάτια με μεγάλη περιέργεια.

— Τὶ νέα; ῥώτης ἡ Μαγδαληνὴ τὴ Γαβριέλλα.

— Τὸν εἶδα!... τὸν εἶδα!... τῆς φώναξε θριαμβικὰ ἡ Γα-
βριέλλα.

— Κ' ἐγὼ τὸν εἶδα!... Ὁ δικός σου πῶς ἦταν; Ἦταν νέος,

ὠραίος;

— «Μ! ἦταν ἓνας ὠραίος ἀξιωματικὸς τῶν δραγόνων. Στὴς

χλωμές, με γλυκὰ γαλανὰ μάτια...

— Περιέργο πρᾶγμα! εἶπε ἡ Μαγδαληνή. Καὶ ὁ δικός μου ἔ-
τσιος ἦτανε. Μὲ τὴ διαφορά ὅμως οὐ εἶχε πένθος στὸ ἀριστερὸ
χεῖρ...

— Αχ! δὲν ξέρεις πόσο τὸν ἀγαπᾷ!

— Κ' ἐγὼ, κι' ἐγὼ!... Ἀν καί, εἰδὼ που τὰ λέμε, θὰ τὸν προ-
μοῦσα ἀξιωματικὸ τοῦ πυροβολικοῦ!... Τὶ τὰ θέλεις, ἀγαπητή μου!

αὐτοὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πυροβολικοῦ ἔχουν ἄλλο ἄδερ, ἄλλο πα-
ράστημα!... Ἄλλο σὶκ!...

— Οὐφ, καυμένη καὶ σύ!... Ποτὲ δὲ σὲ ἀκούσα νὰ λῆς πᾶς
ἐσοὶ εὐχαριστήμενη. Δὲν παρακαλεῖς καλύτερα νὰ φύγουμε μιὰ ὅλη
ἀρχήθρα ἀπὸ δὴ μέσα, νὰ πάρουμε τοὺς ἀξιωματικούς μας, ἔπει-
τα καὶ τὸν δραγόνον!... Αχ! ὅσο συλλογίζομαι τὰ μάτια τοῦ ὁ-
κού μου με πιάνει τρέλλα!...

— Ἐνός χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε. Μιά μέρα, ἡ κυρία ντὲ Σερ-
βὴ καὶ μητέρα τῆς Γαβριέλλας, πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κόρη της στὸ
σχολεῖο τῶν καλογρηδῶν, μαζὺ μ' ἓνα ὄμοιο
ἀξιωματικὸ τῶν δραγόνων.

— Σοὺ παρουσιάζω τὸν ἐξάδελφό σου, τὸν
Γκὺ ντὲ Ρωκοῦ, τῆς εἶπε ἡ μητέρα της. Ἦταν
στὴν Ἀφρικὴ τόσα χρόνια. Τώρα μόλις
πέστρεψε.

Ἡ μικρὴ ἐσωτερικὴ σήκωσε τὰ ὀφθαλμοὺς
μάτια καὶ κύτταξε τὸν ἐξάδελφό της, μὴν
σοποιητὴ ἀδιαφορία στὴν ἀρχή. Σιγά-σιγά ὅμως
τὸ βλέμμα της ἄρχισε νὰ γίνετα πρὸς τὴν ἀκρῆ,
λαμπερὸ, ἀρχὶς νὰ ἐκφράζῃ χαρὰ καὶ τιμω-
μαζὺ. Ἡ Γαβριέλλα εἶχε ἀναγνωρίσει στὸν
ὄμοιο τοῦ ἐξάδελφου της τὸν ὠραίο νέο που τῆς
εἶχε δεῖξει ἄλλοτε ὁ καθρέφτης, τὸν χλωμὸ καὶ
ξανθὸ ἀξιωματικὸ τῶν δραγόνων με τὰ γλυκὰ
γαλανὰ μάτια!...

— Αφοῦ κουβέντιασε κάμποσο μαζὺ του, τὸ
εἶπε:

— Μοὺ ἐπιτρέπετε, ἐξάδελφε, νὰ σὲ συ-
ρίσω τὴ Μαγδαληνὴ, τὴν καλύτερη φίλη μου.

— Μὲ μεγάλη εὐχαρίστησις θά κάνω τὴν
ριμὴ τῆς καλύτερης φίλης σας, τῆς ἀποκρίθηκε
ἐυγενέστατα ὁ Γκὺ ντὲ Ρωκοῦ.

Ἡ Γαβριέλλα ἔτρεξε τότε καὶ φώναξε τὴν
Μαγδαληνὴ. Μόλις ὅμως ἐκείνη ἀντίκρισε τὸν
Γκὺ, ἐχλώμασε καὶ στηρίχτηκε στὴ φίλῃ της
γιὰ νὰ μὴν πέσῃ κάτω.

— Τὶ ἔχεις; τῆς ῥώτης ἡ Γαβριέλλα μὲ
τρόπο.

— Εἶνε ὁ άντρας μου! ὁ άντρας που εἶπε
αὐτὴ ἡ Μαγδαληνή.

— «Ὁχι, ἀγαπητή μου, κάνεις λάθος! τῆς ἀποκρίθηκε παρρη-
τικὰ ἡ Γαβριέλλα. Εἶνε ὁ δικός μου άντρας!... Εἶνε αὐτός που
εἶδα ἐγὼ στὸν καθρέφτη. Καὶ θὰ τὸν πάρω, μόλις φύγῃ, ὅταν
ἀπὸ λίγους μῆνες, ἀπὸ δὴ μέσα.

Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν τῆς ἀπάντησε...

«Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ὅμως, ἡ δύο ἀγαπημένες φίλες δὲν ἔπα-
μνήθηκαν, μέχρι τὴν ἐποχὴ που ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο τῶν καλο-
γηδῶν, γιὰ νὰ πᾶσουν στὸν ἑλγγο τῆς κοσμικῆς καὶ οἰκογενειακῆς
ζωῆς, τῆς γεμάτης φροντίδων...

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε.

Ἡ Γαβριέλλα ντὲ Σερβὴ παντρεύτηκε με τὸν Γκὺ ντὲ Ρω-
κοῦ. Μά ἡ εὐτυχία τους δὲν βάσταξε πολὺν καιρὸ.

«Υστερ' ἀπὸ λίγο, ἡ Γαβριέλλα πᾶθαν ἀφήνησαν
ἓνα μικρὸ κοριτσάκι τεσσάρων ἐτῶν. Ὅσο γιὰ τὴ
Μαγδαληνὴ, δὲν μπόρεσε νὰ παντρευτῇ, καὶ ζοῦσε
μαζὺ με τὴ μητέρα της μιὰν ἡσυχὴ καὶ μονό-
τονῃ ζωῇ. Ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατο τῆς Γαβριέ-
λλας, λησιμόνῃς τὴν ἔχθρα που εἶχε χωρίσει,
ἀναθυμήθηκε τὰ νεανικά της χρόνια που τὰ πέρα-
σαν μαζὺ στὸ σχολεῖο τῶν καλογρηδῶν—τὰ εὐτυ-
χη...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΛΑΝΙΔΙΑΣ

ΤΟΥ PAUL PIONIS

Ἐνα βράδυ, σ' ἓνα χωριό, μιὰ γεροῦλα μοὺ ἀφηγήθηκε τὴν πα-
ρακάτω τραγικὴ ἱστορία. Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε ὅτι με τὴν ἱστο-
ρία αὐτὴ ἤθελε νὰ δώσῃ ἓνα καλὸ μάθημα στὴν ἐγγονή της που
τὰ εἶχε χαλάσει με τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της. Οἱ δύο νέοι καθόντανε
σὲ μιὰ γωνιά τοῦ χαμηλοτάβανου δωματίου, ἔχοντας ὁ ἓνας γυρι-
σμένη τὴν ῥάχη του στὸν ἄλλο. Ἡ γεροῦλα τοὺς κύτταξε λίγο, μου-
κλῆσις τὸ μάτι χαμογελώντας—σὰν νὰ μοὺ εἶπες:—«Δὲν εἶνε τί-
ποτα! κάνουν νάζια καὶ οἱ δύο τους!»—καὶ ἄρχισε τὴν ἱστορία
της, ἐνῷ ὁ ἀνεμὸς βοῦντε δυνατὰ ἔξω.

— Ἄλλοτε, παιδιά μου, στὰ παλὰ τὰ χρόνια ἡ βαλανιδιὴς μι-
λοῦσαν. Σήμερα δὲν μιλάνε πιά. Καὶ τί νὰ ποῦν; Βλέπουν τόσα
πράγματα γύρω τους ὅστε ἔχουν βουβαθεῖ ἀπ' τὴ ντροπὴ τους.
Γιατὶ, παιδιά μου, πρέπει νὰ ξέρετε πῶς ἡ βαλανιδιὴς, ἔχουν πε-
ρισσότερη ντροπὴ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους...

Καμμιά φορὰ ὅμως ἡ βαλανιδιὴς τὰ λένε μεταξὺ τους τὴ νύχτα.
Γι' αὐτὸ τὶς βλέπετε νὰ γέρνουν ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη. Σιγομι-
θίζουν ἕνα σωρὸ ἱστορίες, που ντρεπόονται νὰ τὶς ποῦνε δυνατὰ
στὸν κόσμον...

— Μά, γιαγιά, τὴν δέκονες ἡ ἐγγονὴ
της, ὁ ἀέρας εἶν' ἐκεῖνος που κάνει τὶς
βαλανιδιὲς νὰ γέρνουν ἡ μιὰ κοντὰ στὴν
ἄλλη...

— Ποιὸς ἀέρας, παιδί μου! Μπορεῖ ὁ
ἀέρας νὰ κἀνῃ νὰ γέρνουν τὰ ψη-
λὰ αὐτὰ δέντρα, που ἔχουν χωμένες τίς
ρίζες τους βαθειὰ στὴ γῆ; Ἀν ἦταν ἀπὸ
τὸν ἀέρα, θὰ ἔβγαιναν ὅλες ἀπὸ τὴ μιὰ με-
ριά. Μά ὅχι, παιδί μου. Ἡ βαλανιδιὴς γέρ-
νουν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη, γιὰ νὰ ποῦνε τὰ μυ-
στικά τους. Ἡ βαλανιδιὴς εἶνε ζωντανὰ
πλάσματα. Βλέπουν, ἀκούουν καὶ μιλάνε,
με τὸ δικό τους τρόπο βέβαια... Ἀκούστε
τώρα μιὰν ἱστορία που μοὺ τὴ διηγήθηκε
ἡ μακαρίτισσα ἡ γιαγιά μου—καλὴ τῆς
ὥρα ἐκεῖ που βρίσκεται!

Μιά φορὰ κ' ἔταν καιρὸ, ζοῖσε ἐκεῖ
κάτω κοντὰ στὸ Γεφειρὸ τῆς Νεράιδας, ἔ-
να πλούσιο καὶ ὁμορφὸ ἀρχοντοπούλο,
που εἶχε πέσει σὲ μεγάλο ἔρωτα γιὰ μιὰ
πανώρητα χωριατοπούλα. Κάθε βράδυ, ἔ-
φευγε ἀπὸ τὸν πλούσιο καὶ λαμπροστολι-
σμένο πύργο του καὶ πῆγαινε μ' ἑσσυμε σὰ
κρυφὰ με τὴν καλὴ του. Ἀντάρμωναν τα-
κτικά κάτω ἀπὸ μιὰ πελώρια βαλανιδιά.
Τὸ ὁμορφο αὐτὸ ἀρχοντοπούλο ἤθελε
νὰ κἀνῃ δική του τὴ τροχὴ χωριατοκού-
λα. Ἐκείνη ὅμως ἀντιστεκότανε στὸν πειρασμό, ἂν καὶ τὸν ἀγα-
ποῦσε πολὺ, ἡ καυμένη.

— Ἐννοῖα σου καὶ θὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου, θὰ σὲ στεφανώ-
σω, τῆς εἶπε τὸ ἀρχοντοπούλο. Θὰ βάλω τοὺς γονιούς μου νὰ ἐυ-
λογήσουν τὸ γάμο μας. Ἀν πάνω ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ, ὡς πᾶσι αὐ-
τὴ ἡ βαλανιδιά ἀπάνω μου νὰ με πλάκωσῃ!...

Κ' εἶσε μιὰν ὁμορφὴ, ἀνοιξιὰτικὴ βραδεῖα, ἡ χωριατοπούλα ἔ-
πεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀρχοντοποῦλου. Ὁ φίλος της τὴν ἀγαποῦ-
σε ἀκόμα λίγον καιρὸ, μὰ ὅστερα τὴν λησιμόνῃς, τὴν παράτησε,
καὶ χάρισε τὴν καρδιά του σὲ ἄλλη.

Ὅταν οἱ γονιοὶ τῆς χωριατοπούλας ἔμαθαν τὴ μεγάλη ντροπὴ
τῆς κόρης τους, τὴν ἔδιωξαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἡ ὁμορφὴ
κοπέλλα στήθηκε τότε ὡς τὸν πύργο τοῦ ἀπιστοῦ γιὰ νὰ ἐπιμνησθῇ
ἐκεῖ, στὴν πόρτα του κι' ἀρχίσει νὰ κλαίῃ... Ἐνῷ ὅμως ἐκείνη ἀ-
γωνιούσε καὶ στηθοδέρνονταν, τὸ ἀρχοντοπούλο ἄφησε τοὺς καλεσμέ-
νους του, που διασκεδάζαν στὸν πύργο κι' ἐβγήκε γιὰ νὰ πᾶν νὰ
βρῇ τὴν καινούργια ἀγάπη του.

Μόλις ἀνοῖξε τὴν πόρτα, εἶδε μπροστά του τὴ χωριατοπούλα.
Τοῦ κἀκου ἐκείνη τὸν θερμοπαράκαλεσε νὰ τὴ λυπηθῇ, νὰ τὴν
πάρῃ κοντὰ του, νὰ τὴ στεφανώσῃ, ὅπως τῆς τὸ εἶχε τάξει. Τὸ ἀρ-
χοντοπούλο τὴν ἐσπρώξε με δύναμη πέρα καὶ τρεβήξε νὰ πᾶν νὰ
βρῇ τὴν καινούργια ἀγάπη του. Τὴ στιγμὴ ὅμως που περνοῦσε κάτω
ἀπ' τὴ βαλανιδιά—τὴ βαλανιδιά ἐκείνη που εἶχε δὴ
τοὺς ἐρωτὲς του με τὴ χωριατοπούλα καὶ που εἶχε ἀκού-
σῃ τὸν ἔρωκα του—ἔφτασε στ' αὐτὰ τοῦ μιὰ ἀγρία φωνή,
που εἶπες:

— Θυμήσου, καταραμένη, τὸν ἔρωκα σου!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ἓνα φοβερὸ τρέμει, σὰν
νὰ ράγισαν τῆς γῆς τὰ φυλλοκάρδια, κ' ἓνας κρότος,
δυνατός σὰν ἀστροπέλεκτος...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ, βόηκανε τὴ χωριατοπούλα
νεκρὴ μπροστά στὸν πύργο. Λίγο πρὸ κάτω, ἐκεῖ πρὸς
τὴ λαγκαδιά, κοίταναν νεκρὸ καὶ τὸ ἀρχοντοπούλο. Τὴν
ἴδια νύχτα εἶχε πέσει καὶ ἡ βαλανιδιά, καὶ τὸ εἶχε κά-
νει κομματιά!...

Αὐτὰ εἶπε ἡ γοῦ κ' ὅστερα κοῦνησε τὸ ἀσπρό-
μαλλο κεφάλι της καὶ πρόσθεσε:

— Κ' ὅστερα μοὺ λῆτε, παιδιά μου, πῶς ἡ βαλανιδιὴς
δὲν ἔχουν μάτια κι' αὐτὰ!...

PAUL PIONIS

ΜΑΞΙΜΟΣ ΒΙΑΛΕΜΕ

ΒΥΛΓΑΡΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τὸ ρολόγι δειχνεῖ τις ὥρες, μὰ ὁ ἀνθρωπος τις χάνει.
—Βασκαίει ἡ κότα στὶς αὐλές, μὰ στὴ φωλιὰ γεννάει.
—Τὸ χῶμα θέλει πότισμα μ' ἰδρώτα νὰ καρπῖση.
—Τὰ τρέπια γουρνοτσόδρου, φκιάνουν κομψὰ ἀμάξια.

Η ΠΑΛΗΝ ΜΑΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΜΑΣ

Ο Άλξ. Κουμουνδούρος και ο υπάλληλος. Ο Χαρίλαος Τρικούπης... αρχιτέκτων. Ένας πονηρός φίλος. Ο Θ. Δηλιγιάννης σε μια τρικυμία. Χοϊδές και Στεφανίδης. Έπεισόδιο μεταξύ Τρικούπης και Δηλιγιάννη. Άγρευσις ο Ίακωβος. Έπεισόδιο μεταξύ Βασιλέως Γεωργίου και Ράλλη. Η παλιές συνεδριάσεις της Βουλής κ.λπ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Κουμουνδούρος συνήθιζε να λέη : «Οσάκις κατορθώνω να ποδοπατήσω το μικροσυμφέρον φίλου μου, και μάλιστα άνευ ζημίας του κόμματός μου, ύπερ του Κράτους, συγχαίρω τον εαυτόν μου.»

Διηγούνται ότι κάποτε, σε μια νέα άνοδό του στην εξουσία, παρουσιάστηκε στον Κουμουνδούρο ένας υπάλληλος νεαρός και καλός, που ήξερε καλά την ύπηρεσία, και υπέβαλε στον Κουμουνδούρο, ως ύπουργό των Έσωτερικών, την παραίτησί του.

— Και γιατί παραιτείσαι παιδί μου ; ρώτησε με το αιώνιο χαμόγελό του ο Κουμουνδούρος.

— Γιατί αι άρχαι μου δεν συμβιβάζονται με τας άρχάς της Κυβερνήσεως, απάντησε με ύπερηφάνία ο νεαρός.

— Α, εγώ είμαι πολύ συμβιβαστικός άνθρωπος, απάντησε γελάοντας ο Κουμουνδούρος. Συμβιβάζομαι με τας ίδιούς σου άρχάς, κ' έτσι μένεις στην ύπηρεσία !

Και ο υπάλληλος έσκυψε το κεφάλι, κ' έπηγε πάλι στο γραφείο του να εργασθή.

Ο Χαρίλαος Τρικούπης, με την έπιμονή του ν' ανακατεύεται σ' όλα τα ζητήματα, είχε κάνει τον κόσμο να πιστεύη ότι ήταν ειδικός σε όλα. Και διηγούνται το ακόλουθο νόστιμο έπεισόδιο που παρουσιάζει το Μεσολογίτη πολιτικό και ως... αρχιτέκτονα :

Κάποτε, μια μεγάλη έπιτροπή από αρχιτέκτονες και μηχανικούς, διωρισμένη για να εξετάζη την κατάσταση των δημοσίων κτιρίων, εκήρυξε το Γενικό Δομιστήριο ετοιμόροπο. «Αμα τόμαθαν οι υπάλληλοι, αναστατώθηκαν, φοβήθηκαν μήν πέση το κτίριο στα κεφάλια τους, έκαναν παράπονα στο διευθυντή τους κ' έκλεινος παρουσιάστηκε στον Πρωθυπουργό διαβιβάζοντας τους φόβους και τις άνησυχίες των υπαλλήλων, και την παράκλησί τους να βοηθή άλλο οίκημα.

Και ο Χαρίλαος Τρικούπης μ' έλπιφό χαμόγελο : «Α, αυτό σάς άνησυχεί ; Διορίζω άμέσως άλλη Έπιτροπή, ή όποια να γνωμοδοτήσει ότι το κτίριο δέν εινε ετοιμόροπο !

Και πράγματι, με μια γνωμοδότησι της νέας Έπιτροπής το κτίριο εκηρύχθη στερεό και κατάλληλο να στεγάζη τους υπαλλήλους, για «να εξουνομηροθώ και αι άνάγκαι της υπηρεσίας μη δυναμένης να διαθήκη άλλο οίκημα».

Είνε γνωστόν ότι τους ισχυρούς πολιτευόμενους περιστοιχίζουν διάφοροι έπιτήδειοι, συγγενείς και φίλοι, άπλως για να τους βλέπη ο κόσμος και φαίνονται ότι έχουνε ισχύν, την όποιαν δέν έκμεταλλεύονται Διηγούνται λοιπόν ότι ένας τέτοιος φίλος του Έπαμεινώνδα Δεληγιώργη παρουσιάστηκε και του εξήτησε «μια μικρή χάρι».

— Ποιά ; ρώτησε ο Πρωθυπουργός.

— Να μου έπιτρέπη να σε άπασχολώ, όταν έρχομαι στο Ύπουργείο, δυο λεπτά της ώρας κάθε μέρα... Μόνον δυο λεπτά !..

Ο Δεληγιώργης άπόρησε, και έπειδή δέν μπορούσε να εξηγήσθ μια τέτοια παράκλησι, του παρεχώρησε τη χάρι που εξήτησε. Και από την άλλη μέρα, ο πονηρός φίλος έπισκεπτόταν καθημερινώς τον πρωθυπουργό, έμενε δυο λεπτά στο γραφείο του, κ' έβγαζε γρήγορα-γρήγορα, βιαστικός, τάχα πολύσχιλος. «Έτσι κατώρθωσε να πείση όλο τον κόσμο—κ' αυτούς τους συνυπουργούς του Δεληγιώργη—ότι ήταν έπιστήθιος φίλος του πρωθυπουργού και να παίρνη εύκολα τα ρουσφετάκια του !..»

Ο Χαρίλαος Τρικούπης, μετά το δείπνο, όταν δέν ύπηρεζε Βουλή, συνήθιζε να κατεβαίνει και να εργάζεται στο Ύπουργείο των Οικονομικών, όπου έμενε ως τα μεσάνυχτα και πέρ' άκομη. Αλλά και όταν η Βουλή συνεδρίαζε, ο Τρικούπης έδειχνε σιδηρηνία άντοχή. Πολλές φορές, άκομη και μετά τις ιστορικές έκτείνες δλονυχτίες—που η συνεδρίασις κατακόπτεται και πιδ πέρ' άπ' τα μεσάνυχτα—ο Τρικούπης, μη μπορώντας να πάη στο Ύπουργείο, έπληγανε στο σπίτι του, κλεινότανε στο γραφείο του και εργαζότανε ως τα χαράματα. Την ένοχη που έψηφίζονταν το μονοπώλιο του καπνού ένας από τους μεγάλους καπνεμπόρους του Πειραιώς

εξήτησε από τον Τρικούπη άκρόασι. Και ο Τρικούπης του είπε, εις την άπογον καθαρώνουσιν που μετεχειρίζετο :

— Να έλθετε την πρώτην μετά το μεσονύκτιον ώρα εις την οίκίαν μου.

Ο καπνεμπόρος άπόρησε και ένόμισε ότι ο Πρωθυπουργός του όριζε την ώρα εκείνη για ν' άποφύγη να τον δειχθή. Έν τούτοις, (άκομη και από περιέργεια) άπεφάσισε να πάη... Απέναντι του σπιτιού του Τρικούπη ύπηρεχε ένα μικρό ξενοδοχείο ύπνου. Ο καπνεμπόρος έπληγε σ' αυτό να πλαγιάσθ, άφού πρώτα παρήγγειλε στον ξενοδόχο να τον εξυπνήσθ στή μια μετά τα μεσάνυχτα... Ο ξενοδόχος τον εξύπνησε και όταν ο καπνεμπόρος έπληγε βρήκε τον Τρικούπη μισοξυπλωμένον σ' έναν καναπέ—γιατί την ένοχη έκτείνε έπασχε από άρθριτίδα—και καταγινόμενον μ' έναν όγκωδη φακέλλο έγγραφών.

Την ίδια άντοχή στην εργασία έδειχνε και ο Θ. Δηλιγιάννης. Κάποτε στην τελευταία του πρωθυπουργία, που ήταν 85 ετών, τον ξεδιείδοντας, χειμώνει καιρό και με τρικυμία, στη Σκρό, ένώ όλο ύπεφεραν από τη θαλασσοταραχή και ήταν πεσμένοι στις καμίνες, ο Γέρος του Μαριά έργαστηκε με το φως κεριοί, ως στις τρεις μετά τα μεσάνυχτα. Και το πρωί, ένώ όλοι είχαν χαλαρήσει μούτρα, ο Δηλιγιάννης σηκόηκρε οροδόκωκινος και είπε :

— Κύριοι, ούδέποτε στη ζωή μου έπέερασα καλύτερα !

Νόστιμα ήταν στη Βουλή τα έπεισόδια με το δημοκρατικό Ρέο-κο Χοϊδές, τον άθάνατο εκείνο τύπο Στεφανίδη, τον Μαυρομαρά και άλλους. Σε μια συνεδρίαση, ο Χοϊδές, έμεινετο έναντίον του Λομβάρδε, γιατί έληομόνησε τα δημοκρατικά του φρονήματα.

— Λιποτάκτα δημοκρατικώς, σ' ό άγαν όλοτα 72 Έπτανησίους, τώρα άγασαι και φέρεσαι υπό του Τρικούπης !

Κι' έπειδή ο Λομβάρδος άπουσάει από την αίθουσα, ο Χοϊδές, σε άλλον τόνο, προσέειπε :

— «Εάν ν' άκούσθης, Νέαντε Λομβάρδε !.. Τότε πειά θυμώνει και ο Στεφανίδης σ' κώνεται επάνω και μπηγεί τη φωνάρα του :

— Δέν έχεις μυαλό ! Μας έστολατήδες όλους ! Τι δημοκρατικός και κολοκύνθα τούτοινα !.. Βάλτε την όρκούδα να χορήγη. Άφρη, άφρη ! Δέν έξερεις τί λές. Τα λεγόμενά σου εινε άρδαλα-χαράματα ! Τον κακό σου τον καημό...

Ο Χοϊδές άγανακτεί και θέλει να δώση εις μάθημα «εις την άναίσχυντιαν του άναίσχτου τούτου». Και κατεβαίνει από το βήμα, έρ τώντας ν' αναβλήθ η συνεδρίασις... Οι βουλευται σηκώνονται. Ο Στεφανίδης άρπάζει την ιστορική όμπρέλλα του, ο Χοϊδές τη μαγιότταν του και εινε έτοιμοι να δρμήσουν, έναντίον αλληλων, αλλά έπεμβαίνουν οι άλλοι και η όμπερροραβδομαχία ματαιώνεται. Την άλλη μέρα οι βουλευται έβλεπαν έκπληκτοι το Χοϊδές και το Στεφανίδη να πίνουν στού Ζαχαράτου μαζί τον καφέ τους !

— Όπισώ ή Κυβέρνησις !.. Όπισώ ή Αντιπολίτευσις !..

Στά 1885 η Βουλή ήταν κατά πλειονοψηφία ληγιαννική. Την είχαν φέρει λάθη Τρικούπικα και πρό πάντων η άγρία φορολογία του καπνού, όπου οι διαδηλωτά κρατούσαν ένα ψηλό καλάμι που στην κορυφή του ήταν ένα πακέτο καπνού του μονοπωλίου ! Έβλεπε κανείς δάση καλαμιών.

Σας 9 Μαΐου κηρύσσεται η έναρξις των συνεδριάσεων με Βασιλικό λόγο. Σε λίγο άρχίζει η εξέλεξις των έκλογών. Η Κυβέρνησις έχει προγράψει 27 Τρικούπικους. Και όμιλει ο Χοϊδές, άποτεινόμενος στο βουλευτή Τήνου Μαυρομαρά, Τρικούπικόν.

— Κύριε Μαυρομαρά, σε παρακαλώ να μάς επιπής : Τα έλέη της Παναγίας της Τήνου προς πόλους μοιράζονται και προς πόλον σκοπόν :

Μαυρομαράς. —Τά μοιράζει η Έκκλησιαστική Έπιτροπή στους φίλους της και πρό πάντων χάριν έκλονικώς σκοπόν !

Χοϊδές. —Άκούτε ; Η Παναγία δωροδοκεί !.. Άν Παναγία μου ούτω δωροδοκώ, τον υιόν σου τον πιστεύω, έμένα όμως σε άρνούμαι !..

Και τότε συνέβη το ιστορικό εκείνο έπεισόδιο με το Τρικούπη και Δηλιγιάννη : Μεγάλη πλειονοψηφία έπεριστοιχίσε το Θ. Π. Δη.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Το 1687, ένας πλούσιος Γερ. ανός, συλλέκτης σπανίων άντικειμένων, άγόρασε για 7.500 φράγκα, στην Πρωσία ένα κουκούτσι κερασίου, επάνω στο όποιο κάποιος διάσημος τεχνίτης είχε σκαλίσει έκατον είκοσι κεφάλια βασιλέων, αυτοκρατόρων και άλλων σημανόντων προσώπων της εποχής.

— Έννοείται ότι τα κεφάλια αυτά ήσαν μικροσκοπικά και μόνο με μικροσκοπικό μπορφόσε να τα διακρίνη κανείς καλά.

— Κατά τα μέσα έπίσης του περασμένου αιώνου, ο διάσημος και κάμπλουτος Άγγλος τραπεζίτης σερ Μόζες Μοντεφίρε, άγόρασε στην Γερμανία από κάποιον καλόγηρο έναν κόκκο σιταριού, επάνω στον όποιο, ο ύπομονητικός καλόγηρος είχε σκαλίσει μια όλοκληρη λατινική προσευχή, άποτελούμενη από 286 λέξεις !..

Όταν πέθανε ο σερ Μόζες, οι κληρονόμοι του βρήκαν το σιταρόσπορο αυτό, κλεισμένο μέσα σ' ένα άσημένιο κουτάκι, το όποιο ο τραπεζίτης κρατούσε πάντα επάνω του, μέσα σε μια ειδική τσέπη του γιλέκου του.

— Από μια στατιστική των Αστυνομικών Τμημάτων του Παρισιού, ή όποια έδομησιεύθη τελευταίως στις έφημερίδες, προκύπτει ότι ή Παριζιάνας εινε ύπερβολικά άφηρημένες. Δέν περνάει δηλαδή ή μέρα που να μην έξασουν έδω κ' εκεί διάφορα άτικείμενα, όμβρέλλες, τσάντες, πορτοφόλια κ' έπανωφόρια άκόμη.

— Μέσα στις χιλιάδες αυτές των χαμένων γυναικών άντικειμένων που βρ.σονται κάθε μέρα άδίστατοι, σε τρώει, σε μετρώ ή στους δρόμους δέν βρέθηκε ποτέ ούτε ένα κραγιόν κόκκινο των χειλέων, ούτε μια πουντιέρα !..

— Μια μεγάλη έπιστημονική άποστολή που έξερευνά τις παρθένες έκτάσεις της Βραζιλίας, άνεκάλυψε τελευταίως μια έντελώς νέα και άγνωστη φυλή άγρίων ίθαγενών.

— Οι ίθαγενείς αυτοί δέν εινε ούτε έρ-θρόδεομοι, ούτε κινρινόδεομοι, ούτε μαύροι. Το χρώμα τους : εινε κάτασπρο και τα μαλλιά τους κατέξανθα, όπως των Σκανδιναβών !..

— Η ίδια άποστολή άνεκάλυψε και ίχνη—πρόσφατα έννοείται—θηρίων άγνώντων, τερρατίων διαστάσεων, τα όποια πρέπει να μοιάζουν με τα γιγαντιαία προϊστορικά θηρία, τους δαινοσαύρους κλπ. Δέν κατόρθωσε όμως άκομη ν' ανακαλύψη τα καταφύγια των τεράτων αυτών.

— Οι κληρικοί—στην Εύρώπη βέβαια και στην Άμερικη— άρχισαν να άσχολούνται τελευταία και με τον κινηματογράφο.

— Πρό όλίγων μηνών, ο γάλλος έφημέριος Λουτίλ συνέγραψε ένα κινηματογραφικό έργο, το όποιο άγόρασε μια κινηματογραφική εταιρεία. Το έργο του Λουτίλ κινηματογραφείται ήδη και θα προβλήθ έπειτα από λίγους μήνας.

— Πρό δύο εβδομάδων πάλιν, δυο Άγγλοι κληρικοί, ο αιδεσιμώτατος Σάμσον και ο αιδεσιμώτατος Λοχάγκ, έλαβαν μέρος, ως πρωταγωνιστά, σε μια μεγάλη κινηματογραφική ταινία !

— Δέν μαστίζει μόνον τους Έλληνες ήθεσμούς ή άνεργία. Το ίδιο γίνεται και στη Γαλλία. Στην έτηρία έκδοσι του, την όποια κατήρησε τελευταίως, ο πρόεδρος των Γάλλων ήθεσμών, άναφέρει ότι μόνον τα 30 έκατοστά των Γάλλων ήθεσμών, εργάζονται. Τα άλλα έβδομηντά έκατοστά βρίσκονται χωρίς εργασία.

— Έχει δε ή Ένωσις των Παρισίων 'Ηθεσμών 6.745 μέλη !

— Από τους ήθεσμούς αυτούς χιλιοι μόνον εργάζονται στα Παρισινα θέατρα και άλλοι χιλιοι διακόσιοι βρίσκονται σε περιοδείες στο έξωτερικό. Οι υπόλοιποι μένουν άνεργοι.

— Οι πληθυσμοί των Ίνδιων και της Άφρικής διεμαρτυρήθησαν τελευταία έντονάτα έναντίον της μόδας που επικράτει να κατ'ασκεύονται γυναίκες παπάρουσα, τσάντες, ζώνες κλπ. από δέρμα σαύρας, και τούτο γιατί τους στοιχίζει πολύ ακριβά ή μόδα αυτή, και γα πώς :

— Η σάρξ των όποιων το δέρμα χρησιμοποιείται για ν' άνοτήσθ γυναίκα είδη, τρέφονται κυρίως με τα αυγά των φιδιών. Άφ' ότου όμως άρχισαν να τις κνηγούν χάριν του δερμάτος των, τα φείδια έπολλαπλασιάσθησαν στις Ίνδιες και στην Άφρική. Ζητούν λοιπόν οι κάτοικοι των χωρών αυτών—και πολύ δικαίως—να παύση ή κατάδίωξις των χρησιμεύοντων αυτών ζώων. Και το δερμάτινα γυναίκα είδη ; Άς γίνονται, διάβολε, από το δέρμα όποιουδήποτε άλλου ζώου...

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ

Ο τρομερός Μωάμεθ ο κατακτητής, ο άνθρώπος που άνέκρινε δυο αυτοκρατορίες και έκκυριεσε διακόσιες πόλεις, κατά τις τελευταίες στιγμές της ζωής του διάλεξε να χαράξουν επάνω στην ταφόπετρα που θ' ή τον έσκέπασε αυτή την άλήθ, αλλά άσχετά σημαντική για τους διάδοχους του διαθήκη :

«Έπιθυμώ να καταλάβω τη Ρόδο και να όποτάξω την Ίταλία».

ληγιάννη. Πονκή, πυκνοτάτη, ή κυβερνητική πτέρυξ, άραία, σ'ην μισοαμνημένη κόπτη, ή αντιπολιτευόμενη 'Ο ήττημένος πολιτικός όμιλει από το βήματος, έπιτίθεται λάβρος έναντίον της ληγιαννικής κομματικής κραπάλης και σε μια στιγμή λέει :

— Άπευθυνόμενος προς Ύμεις, κύριοι βουλευται, όμιλώ διά να με άκούση όλόκληρο το Έθνος !

Ο πρωθυπουργός μισσηκώνεται και θέλει να τον διακόψη. Αλλά ο Χαρίλαος Τρικούπης, έξακοντίζοντας το χέρι σε μια χειρονομία έπιβολής, βρυχάται :

— Κάτω κάτω σ' !

Ο ληγιάννης, ο πρωθυπουργός, ο άρχοντας της μεγάλης έκλεινης πλειονοψηφίας, στη φωνή του ήττημένου ξαρώνει και κάθεται στη θέα του !

Όταν συνήλθε και άνέλαβε ν' άπαντήσθ «εις την έπιδείαν» του άντιπαλίου του ήταν πειά όργα. Η ψυχής των άκροτών είχαν συναρπαγεί, και ο συνετρισμένος στις κάλπες Χοϊδές Τρικούπης παρουσιάζονταν ο πολιτικός της έπιβολής και του μεγαλείου.

Θεωλόμενος ύπηρεξαν και ή συνεδρίασις της Βουλής που έγιναν μετά το Βερολίνο Συνέδριο του 1880. Η Αντιπολίτευσις έφάνησε :

— Γεννηθήτω φώς !.. Ο ληγιάννης, (που είχε άντιπροσωπεύσει την Έλλάδα στο Συνέδριο) άπαντούσε : — «Όχι ! Δέν έπιτρέπεται !.. Και ή Βουλή των Έλλήνων παρουσιάζει την θορυβώδη ήν της λαχαναγοράς. Τότε πετάγεται επάνω στο βήμα ο «Άσας της Βουλής», ο «ετα στέφρα σιδηρός», ο «την φρένα δεινός και τον λόν καταραμένης», ο μέγας και πολύς Ίακωβόδης.

— Όπισώ ! φωνάζει. Όπισώ άντιπολίτευσις ! Και σ' Κυβέρνησις όπισώ !..

Βοά, και του Βουλευτηρίου οι τοίχοι σείονται στους σφοδρούς κραυγασμούς της φωνής του. Και άφού εξέτιναξε τις πολυθρόνες κατεκλίθη παρασκεύης λέει :

— Και με αυτά πώς τ'ον δυνατόν να πολεμήσωμεν κατά της Τουρκίας ; Έσάχτος έπορηθεύθημεν πυρίτιδα σάπανι, ύποδμηματα σάπια, γαλέτα σάπια !

Σ Παμεζάς (Ύπουργός των Στρατιωτικών) : — Τα ύποδμηματα, τα όποια λέγαις σάπια, οι στρατιώται τα ένομαζον γερά

Ίακωβόδης : — Όχι δά, κύρ-Σωτηράκη !

Νά τώρα και ένα κωμικό συζητήσεως από παλαιότερη Βουλή, του 1873, παρμένο από την έπίσημη Έφημερίδα των Συζητήσεων της Βουλής. Μίλει ο πολυς Βουλευτής, ο και «εσομπεάς» έπικονομασθείς. Μίλει με συντριβή :

«Βουλευτής. —... Είμαι εκ των πρώτων επαναστατών κατά της παραβούσης Δυναστείας του Όθωνος».

Είπα έκαμα ότι ούδεις άλλος έκαμ. Έτέθη εις τας φάσεις, άκομη έχω πληγές από τας άλύσεις, με τας έπαιες με περιέβαλον ! Ο κ. Δεληγιώργης, ήτο τότε διηγόρος έδικός μου εις το ζήτημα τούτο, εις αυτόν είχα δώση την ζωήν μου. Έλεγον εις αυτόν, ουτε την ζωήν μου ήθελη, ουτε τίποτε. Αλλά αν και ήτον ή θήλεις μου, ότι ή κοινή γνώμη να υπερασπίσθ, σημερον κλαίω διότι έπεσεν ή Δυναστεία εκείνη, κλαίω, διότι έφυγεν ο Όθων, και λέγω ότι ή Έλλάς έχασε πολύ, διότι έδικώθη και άπέθανεν ο μακαρίτης Όθων μακράν ήμιν !

Παμεζάς : — Έγώ διαμαρτύρομαι !

Βουλευτής : — Καί, αν ήτο δυνατόν, και άνδριάντα ήθελα κραταίει να ψηφισώμεν ύπερ του Όθωνος !

Καλλικράτης : — Έκαμε λάθη.

Βουλευτής : — Όλος ο κόσμος κάμνει λάθη !..»

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΚΟΥΒΑΡΝΤΑΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΡΤΙΝΟΥ

Μόλις το καράβι άραξε στο λιμάνι, ο μπάρμπα Μαρτίνος, ένας παρναγής θαλασσοδύκος, έτρεξε άμέσως στο σπίτι του—δηλαδή στην ταβέρνα της προκυμαίας.

Παρήγγειλε να του φέρον δυο άψέντια, τα όποια άδειασε το ένα πάνω στο άλλο.

— Α ! άνεφώνησες με στεναγμόν βαθυτάτης λιανοποίησεως. Όταν πίνω δυο ποτήρια μαζί, αισθάνομαι δυο ανθρώπους μέσα μου.

Τότε όμως στάθηκε σκεπτικός...

Το είλε έρθει μια μεγαλοφυής έμπνευσις.

— Άφού αισθάνομαι μέσα μου άλλους δυο ανθρώπους, είπε με το νου του, γιατί να μη τους κεράσω ;

Και διάταξε άμέσως δυο άψέντια !..

Τότε όμως οι δυο άνθρωποι που αισθάνονταν μέσα του ήσαν τέσσεροι. Τους κέρασε λοιπόν κ' αυτούς τέσσερα άψέντια και ύστερα από μερικά ώρες κερνώδους και πίνοντας έπασε ξερός άπ' το μεθύσι στο πάτωμα !..

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ "ΑΣΤΕΡΙ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ,"

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΕΜΟΝΝΙΕ

ΕΠΟΧΗ του ψαρέματος στη Νέα Γη είχε τελειώσει, και ένα ένα τα ψαροκάικα και τα καράβια επέστρεφαν στη Γκρανβίλ. Οι ψαράδες που γύρισαν στο χωριό τους, περιδιάβαζαν από το πρωί ως το βράδυ από τις ταβέρνες στην προκυμαία, καρτελώντας και τους άλλους συναδέλφους των, που είχαν καθυστερήσει. Περιμένα τρία-τέσσερα ακόμη καράβια, μεταξύ των οποίων και το «Αστέρι των Θαλασσών». Ο μπάρμπα Γκράλ, του οποίου ο γυιός του ήταν πρώτος καπετάνιος στο καράβι αυτό, πήγαινε γρήγορα κάθε πρωί στην προκυμαία και έφερε μια βόλτα, περιμένοντας να δει αν φαίνεται στον ορίζοντα το καράβι που τον περιμένα με τόσο λαχράρα.

— Ούτε σήμερα δεν φάνηκε τίποτα, μπάρμπα Γκράλ, του έλεγαν οι άλλοι ναυτικοί, που τον αντιμεύωναν στην προκυμαία.
— Ναι, ούτε σήμερα! Αποκρινόταν με περίλυτο ύφος ο γέρος απόμαχος ναυτικός. «Ας ελπίσουμε ότι δεν θα του συνέβη τίποτα!... Καί το μπάρμπα Γκράλ γυμνούσε στίτι του όπου τον περιμένα η γυναίκα του.

— Τι νέα; τον ρωτούσε η γρηά του, ρίχνοντάς του ματιές γεμάτες αγωνία.

— Τίποτα! της απαντούσε εκείνος. Φυσάει αντίθετοι άνεμοι, και ίσως το καράβι να καθυστερήσει ακόμα λίγο... Μήπως την είδες την Ιωάννα;

— Όχι ακόμα. Μά θαρθη σήμερα να φάμε μαζί. Είπε πολύ ανήσυχη, η καυμένη. Και με το δίκιο της... Μπιά! νάτην.

«Η Ιωάννα φάνηκε στο κατώφλι της πόρτας.

— Καλημέρα, πατέρα. Καλημέρα, μητέρα... Ούτε σήμερα δεν είχαμε νέα; Μέ μου! αρχίζω να απελίζωμαι. Φτάνει μονάχα να μην τους συνέβη τίποτα... Πήγα σήμερα στα μουράγια και περιμένα ώρες κι ώρες... Μά τίποτα... τίποτα!...

Και η νεαρή γυναίκα, αφού επρότεινε το μέτωπό της στο γέρο και στη γρηά, τους έδωσε να φιλήσουν και το μικρό της, που κρατούσε στην αγκαλιά της. Το μικρό τους άπλωσε τα πόδια, παχουλιά χεράκια του. Οι γέροι το αγαπούσαν τρελλά το εγγονάκι τους, όπως και τη νύφη τους, μια φτωχούλα, την οποία ο γυιός τους, ο Τάκωρος, είχε παντρευτεί πριν από τέσσερα χρόνια.

«Έκατσαν στο τραπέζι, κι άρχισαν να τρώνε σιωπηλοί και περίλυποι, με την καρδιά σφιγμένη από ένα άοριστο θλιβερό προαίσθημα. Ο καθένας προσπαθούσε να δάσει στον άλλον την έλπίδα και το θάρος που δεν είχαν ο ίδιος. Και, κάθε τόσο, ο μπάρμπα-Γκράλ έλεγε στον εγγονό του, για να κάνει και τις γυναίκες να εδύνησαν λιγάκι:

— Να δεις τι καλά πράγματα θα μ'ας φέρη τώρα ο μπαμπάς!... — Ναί χουστό μου, έλεγε και η Ιωάννα. Θα του πούμε πως ή-σους φρόνιμος.

Το μικρό χτυπούσε τότε χαρούμενο τα χεράκια του, και το προσωπιάκι του έλαμπε από χαρά.

Όταν βράδαισε, ο μπάρμπα Γκράλ ξαναπήγε στην προκυμαία. Αυτή τη φορά, μπόρεσε να μάθη νέα. Κάτι καράβια που είχαν έρθει το απόγευμα, είδαν έξω, στ' άνοιχτά «Το «Αστέρι των Θαλασσών». Μά ακόμα δεν είχε φανεί στο λιμάνι το καράβι αυτό. «Η αλήθεια είναι πως είχε πέσει ομίχλη. Το «Αστέρι» λοιπόν δά πλησίαζε και θα έρχιχε άγκυρα στο λιμάνι κατά τα χαράματα.

Ο μπάρμπα-Γκράλ έτρεξε σπίτι να αναγγείλν το ευχάριστο γεγονός στους δικούς του. «Η μητέρα άρχισε τότε να σπουπίζει και άναψε μια μεγάλη φωτιά στο τζάκι, για να ξεσταθί ο γυιός της. Μά και η Ιωάννα έτρεξε άμέσως στο δικό της σπίτι για να σιγουρίση την κορβετοκάμαρά τους. «Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. «Α! με πόση λαχράρα περιμένα να ξανασιφίξη τον άντρα της στην αγκαλιά της. Θα τον έκανε να ξεράσει στον κόρφο της όλα τα βάσανα που τάρβηξε, όλες τις άγριες μπόρες που έφαγε τέσσερα χρόνια τώρα στη θάλασσα. Ο Τάκωρος ήταν κοντά της, λίγα χιλιόμετρα έξω από την Γκρανβίλ. Το πρωί θα τον ξανάβρισκε επί τέλους! «Ω! τι χαρά!...

Στα ναυτικά χωριά της Γαλλίας επικρατεί η συνήθεια να μην τηγαίνω καμιά γυναίκα στην προκυμαία να υποδεχθί έναν άντρα που έρχεται από μακριά με το καράβι, αδιάφορο αν ο άντρας

αυτός είναι πατέρας, σύζυγος ή αδελφός της.

Ο μπάρμπα Γκράλ λοιπόν, ξεκίνησε μόνος την άλλη μέρα το πρωί για να κατέβη στην προκυμαία να υποδεχθί το γυιό του. Είχε βάλε τα καλά του ρούχα και το πρόσωπό του λαμποκοπούσε από μια άνεκαλάτη αγγιλίαση. Στο δρόμο, όλοι τον χαιρετούσαν με σεβασμό και του χαμογελούσαν σαν να τον συνηγόρησαν για την επιστροφή του γυιού του... Μόλις ο Γκράλ είδε από μακριά το «Αστέρι των Θαλασσών» άγκυροβόλησε κοντά στην προκυμαία, η καρδιά του χτύπησε δυνατά...

Όταν έφτασε κάτω στη προκυμαία, όλο σχεδόν το πλήρωμα του καραβιού είχε βγει έξω. Ένα σωρό άρμονικά συμπλέγματα σιγής και φίλων, που φιλιόνταν με δακρυσμένα μάτια, ήταν άραχμένα κατά μήκος της προκυμαίας. Ο μπάρμπα-Γκράλ άρχισε να ψάχνει μες στο πλήθος να βρη το γυιό του, μά δεν τον έβλεπε πουθενά. Κάποια άδριστη άνησυχία τον κατέλαμβανε σιγά-σιγά. «Όταν πειά όπελπίστηκε πως θάρβρισε το γυιό του στην προκυμαία, πλησίασε ένα γνωστό του ναύτη του «Αστέριου», καθισμένο σ' ένα παλαμάρι και αφού τον ευχήθηκε το «καλώς ήρξες», τον ρώτησε μήπως είδε το γυιό του. «Ο ναύτης του έρωξε μια βαθιά ματιά—και του γύρισε τη ράχη του, σά να μην ήθελε να του απαντήσει. «Ο μπάρμπα-Γκράλ, άρχισε να άνησυχί για καλή. «Άρμους σ' ένα άλλο ναύτη του «Αστέριου» που περπατούσε στην προκυμαία, τον άρωξε με δση δύναμη είχανε τα γεροντικά χέρια του, τον ρώτησε και τον ρώτησε με φωνή βροχή:

— Πού είναι ο Τάκωρος; Θέλω να μου πης που είναι ο Τάκωρος!...

«Ο ναύτης τον κύταξε θλιμένος κι έκανε ένα βήμα πίσω, κυττάζοντας καταγής. Τα χείλη του ψιθύριαν κάτι ακαθόριστα λόγια... «Έφτασαν όμως αυτά, για να καταλάβη ο μπάρμπα-Γκράλ τι ήθελε να του πη. «Ο γυιός του δεν ζούσε πια! Είχε πεθάνει έξι στ' άνοιχτά, και τον πέταξαν στη θάλασσα!...

— Κουράγιο, μπάρμπα Γκράλ! είπα ο ναύτης. Τη στιγμή εκείνη τον παρστούχισαν και άλλοι ναυτικοί, και άσφοροι γέροι, που είχαν μάθει τη σφορά του και προσπαθούσαν να τον παρηγορήσουν.

— Δεν θα σε ξαναδώ, παιδάκι μου, δεν θα σε ξαναχαρούν τα μάτια μου, καμάρι μου, στήριγμα των γερατών μου!... Θρηνηλούσε ο μπάρμπα-Γκράλ. Πως θα γυρίσω τώρα σπίτι; Τι να της πω, γυιόκα μου, της άρχλης της μάννας σου, που σε περιμένει να σε σφιξη στην αγκαλιά της; — Δέν θα σε ξαναδώ, παιδάκι μου, της άμορφης της γυναίκας σου που σε καρτεράει τέσσερα χρόνια τώρα!...

Κάτι ναύτες τον βοήθησαν να πάη ως το σπίτι του.

Μόλις ο μπάρμπα-Γκράλ μπήκε στο δωμάτιο, σοριατίστηκε βαρής σε μια καρέκλα. Η γυναίκα του κατάλαβε άμέσως τι συνέβαινε. Και δεν έκλαψε. Βόγγος κανείς δεν βγήκε από το στήθη της, άγκυρ δεν κύλησε από τα μάτια της. Γονάτισε μόνο και άρχισε να κάνει την προσευχή της...

Όσο για την Ιωάννα, μόλις άκουσε το τρομερό το μαντίο, σοριατίστηκε λιπόθυμη καταγής!...

Δεκαπέντε χρόνια πέρασαν από τότε. Την τελευταία φορά που ξαναπήγα στην Γκρανβίλ είδα γρηά πλάγια στην άμμουδιά ένα καράβι χωρίς κατέρτα και άρματαυιά. Το καράβι αυτό ήταν το «Αστέρι των Θαλασσών».

Ξαναθυμήθηκα τότε το θάνατο του Τάκωρος. (Ήμουν μικρό παιδί όταν συνέβη η ιστορία που σας διηγήθηκα παραπάνω). Πλησίασα το καράβι αυτό, που μου φάνηκε σαν πτώμα, και έπεσα σε μελαγχολικούς στοχασμούς. Το καράβι αυτό το είχαν πειράξει πριν από πενήντα χρόνια, κοντά στην τοποθεσία άκριβως που του χρησιμοποιε τώρα για μνήμα. Είχε γυρίσει όλες τις θάλασσες του κόσμου, γνώρισε μπόρες και τρικυμίες, έλίκινσε πόνους και χαρές, είδε τις πιο φριχτές τραγωδίες που μπορούν να γίνουν κάτω από τον ήλιο, και, τέλος, ξαναγύρισε να σαπίση στον τόπο που γεννήθηκε...

Ένα σωρό παιδάκια έπαιζαν πάνω στη γέφυρα του καραβιού, ένα σωρό

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Βάντερμπιλτ και η σερβιτόρα

Ο διάσημος συγγραφέας Βάντερμπιλτ ήρθε έσπχ η πού, όπως πολλοί άλλοι συγγραφείς και καλλιτέχνες, δεν είχε πεντάρα στη τσέπη του. Ποτέ όμως δεν άπελπιζότανε για αυτό και ποτέ δεν έχανε την ψυχραιμία του.

Μία φορά είχε δημιουργήσει δέκα δολλαρίων χρέος σ' ένα έστιατόριο που έτρωγε βερσέ. Η σερβιτόρα τον άγνώριζε πους ήταν και έδίσταζε να του ζητήσει τα χρήματα. Και ο Βάντερμπιλτ δεν έδειχνε να θυμότανε το χρέος του.

Πέρασαν άρκετές εβδομάδες έτσι και μια μέρα που ο συγγραφέας μας ξαναπήγε στο έστιατόριο, η σερβιτόρα τον πλησίασε με χαμόγελο και του είπε:

— Ξέρετε, κύριε Βάντερμπιλτ, σ'ας είδα στ' όνειρό μου την περασμένη νύχτα.

— Μπιά!... Έκανε, κάπως άφηρημένος εκείνος.

— Ναί, βέβαια. Είδα πως μου είχατε δωρίση τάχα δέκα δολάρια!

— Δέκα δολάρια; είπε ο Βάντερμπιλτ, χμ... σαν πολλά μου φαίνονται, δεσποινίς, μά δεν πειράζει. Κρατήστε τα!

Ο Ντέ λά Μπιεβίλλ και το παράσημο

Στην έποχή του βασιλέως της Γαλλίας Έρρίκου άου ένας φτωχός κόμης, ο κ. ντέ λά Μπιεβίλλ, είχε μια μονάχα φιλοδοξία στη ζωή του: Να πάρη από το χέρι του βασιλέως ένα παράσημο.

Αυτό ήταν το όνειρό του και έχορησιμοποίησε όλες τις γνώσεις του για να το ιδη πραγματοποιούμενο. Τέλος, μια μέρα ο Έρρίκος άος τον εκάλεσε στα άνάκτορα. «Ο άμοιρος κόμης έτρεξε άμέσως με χτυποκάρο. Και εκόντεψε να τρελλαθή από τη χαρά του, όταν ο βασιλεύς του εκάρφωσε το παράσημο των άνείρων του στο στήθος.

Υπήρχε τότε μια συνήθεια: οι παρασημοφορούμενοι να λένε την ώρα που έδεχόντουσαν το παράσημο:

— Κύριε, δεν είμαι άξιος για την τιμή που εδοκείτε να μου κάμετε.

Και φυσικά ο κόμης ντέ λά Μπιεβίλλ έκανε λάβε κι αυτός την καθιερωμένη φράση:

— Μεγαλειότατε, δεν είμαι άξιος για την τιμή που εδοκείτε να μου κάμετε.

Τότε ο Έρρίκος άος του άποκρίθηκε χωρίς τον παραμικρότερο σικτο:

— Τό έξω, κόμη, το έξω καλά. Μου φορτώθηκε όμως ο άνεμής μου για να σ'ας δώσω αυτό το παράσημο και δεν θέλησα να τού χαλάσω το χαιτήρι!

Ο Μπαϊκλιν και ο χειρουργός

Ο περίφημος ζωγράφος του περασμένου αιώνας Μπαϊκλιν είχε μια έντελως δική του και ιδιόρρυθμη τεχνοτροπία. Οι προσωπογραφίες του όπως και όλοι του οι πίνακες, ήταν βέβαια άριστοι-τεχνικά, με τη διαφορά όμως, ότι δεν είχαν καθόλου ρεαλισμό. Τα πρόσωπά του δεν έδειχναν να είναι πραγματικά, σ'άν κ'έκείνα που συναντούμε κάθε μέρα στη ζωή. Κάτω απ' το πινέλο του μεγάλου ζωγράφου έπαιρναν ένα βλασητικά λεπτό και υπεργήινο χαρακτήρα, έξαυλιώνοντουσαν έντελως.

Μία μέρα ένας διάσημος χειρουργός έπεσεκνήθη το άπτελι του Μπαϊκλιν. Έσταμάτησε πολλή ώρα εμπρός σ' έναν τελευταίο πίνακα του ζωγράφου και στο τέλος του είπε:

— Είπε, θοράιά πράγματι αυτή ή προσωπογραφία σου, Μπαϊκλιν. Τι να σου πω όμως, ή άνατομία σου είναι έντελως ξεκράμαστη, ά-γαπητέ μου. Αυτό έδω το πρόσωπό σου π. χ. δεν φαίνεται να ζή.

«Ο Μπαϊκλιν έγέλασε με την παρατήρηση αυτή του φίλου του χειρουργού και του απάντησε:

— Να σου πω, φίλε μου. Μ' όλα αυτά που λες το πρόσωπό αυτό θα ζήση πολύ περισσότερο από σένα!...

Ο κύριός του...

«Ο Έρρίκος άος συνάντησε μια μέρα μέσα στο Λούβρο έναν έντελως άγνωστό του άνθρωπο, φτωχικά ντυμένο.

— Σά ποιόν άγνώστης; τον ρώτησε τότε ο βασιλεύς.

— Στον άυτό μου! απάντησε υπερήφανα ο άγνωστος.

— Τότε, φίλε μου, του είπε ο βασιλεύς, ο κύριός σου είναι πολύ άνόητος!...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Για να φουσκώσει το ψωμί πρέπει να το δουλέψουν χέρια και για να φας την κόρα του πρέπει να έχης δόντια.

ΠΙΕΡ ΛΕΜΟΝΝΙΕ

ΗΡΩΪΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΚΟΛΙΑΣ Ο ΠΛΑΠΟΥΤΑΣ

Τὸ μῖσος τῶν Τούρκων κατὰ τοῦ Κόλια. Προσπάθειες πρὸς ἐξόντωσίν του. Ὅπου στέλλεται ἐναντίον του ὁ ἀνδρείος Χάτζιος. Ἀπειλαὶ τοῦ Τουρκαλβανοῦ ἀξιωματικοῦ. Ὁ Κόλιας τὸν πιάνει καὶ τὸν σουβλίζει ζωντανό!.. Στὸ πανηγύρι τῆς Ζατούνας. Ὁ ἐξευτελισμὸς τοῦ Χάτζιου. — «Ξύρισε τὸν!..» Στὸ Κατάκωλο. Ὁ Κόλιας φεβραῖται τὴ θάλασσα. — «Καλύτερα νὰ μὲ φᾶν τὰ ὄρνια τοῦ τόπου μου, παρὰ τὰ ψάρια!..» Ἐπιστροφὴ εἰς Παλούμπαν, κτλ. κτλ.

ΔΟΥ σήμερα καὶ ἡ τετάρτη σελίδα τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἡρωϊκῶν κατορθωμάτων τοῦ γενναίου ἀρματολῶ τοῦ Γορτυνίως Κόλια Πλαπούτα.

Ὅπως γράψαμε καὶ στὸ προηγούμενο φύλλο, οἱ Τούρκοι εἶχαν ἐκμενεῖ κατὰ τοῦ Πλαπούτα, μισώντας θανάσιμος αὐτὸν γιὰ τὰ ἡρωϊκά του κατορθώματα. Ἐπὶ ἀρκετὸ λοιπὸν καιρὸ ἐστῆσαν ἐναντίον τοῦ ἰσχυροῦ ἀποσπάσματα στρατιωτῶν, μὰ ὁ Κόλιας πάντα τοὺς ἐξέφυγε, πάντα τὴν γλύτωνε καὶ πάντα τοὺς ἀφάνιζε. Ἐδὼν λοιπὸν καὶ ἀποφάσισαν οἱ Τούρκοι καὶ ἀποφάσισαν ν' ἀναθέσουν τὴν σὺλληψιν ἡ τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Πλαπούτα

στὸν ἀνδρείο Τουρκαλβανὸ ἀξιωματικὸ Χάτζιο. Ὁ Χάτζιος πῆρε μαζί του τοὺς πῦρ γενναίους Ἀλβανούς. Ἀλβανὸς καὶ Τούρκος στρατιώτης καὶ τραβῆξε ἴσια γιὰ τὴν Ἠραία, ὅπου ἐπυρόλησε καὶ ἀφάνισε τὰ πάντα. Συγχρόνως εἰπε τοὺς ἐντρομούς Ἕλληνας χωρικοὺς νὰ μὴ νύσουν ἐκ μέρους τοῦ Κόλια, πὼς δὲν ἔχει πειὰ γλυτωμό.

— Νὰ τοῦ πῆτε, τοὺς δίδαξε ὁ τρομερὸς Χάτζιος, πὼς θὰ τὸν πιάσω ζωντανό, θὰ τὸν ξυρίσω καὶ ὑστερὰ θὰ τὸν σουβλίωσιν οἱ ἄνθρωποι!

Μὰ ὁ Κόλιας δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πιάνονται εὐκολά, ἡ ποὺ τρομάζουν μὲ τίς φοβέρες καὶ φεύγουν. Σὺν ἔμαθε τὰ διαλεχτά του παλληκάρια, τὸ Λιάκο Λιακούλο, τὸν Πετσούνη, τὸν Καστοῦρα καὶ ἄλλους τριάντα καὶ σὲς 15 τοῦ Αὐγούστου βοδύλησε στὴ θάλασσά Βλόγκος καὶ φύλαξε κορτεῖρι τοῦ Χάτζιου, ποὺ θὰ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ.

Χτυπᾶτε τοὺς στὰ ψαχνά, εἶπε στὰ παλληκάρια του, ἐνὶ τὰ τοποθετοῦσε σὲς κατάληδες θέσεις. Ἐνα μονάχα προέβλεπε: Νὰ μὴ ρίξῃ κανένας σὰς ἀπάνω στὸ Χάτζιο, νὰ μὴ τὸν ἀγγίξῃ κανεὶς. Αὐτὸν θὰ τὸν σιγουρίσω ἐγώ.

Κονιά τὴ χαρυνή, ἐνὶ θαμποχάρως ἀκόμα καὶ τὸλεγαν οἱ κοῦκοι στὰ βουνά καὶ ἡ πόρδικες σὲς χλοερὲς πλαγιές, φάνηκαν ἀπὸ μακριὰ καὶ οἱ Τούρκοι. Ἦσαν ὀλοὶ-ὀλοὶ ἐβδουμήντα. Μπροστὰ πῆγαινε ὁ ἀνδρείος Χάτζιος, καβαλλὰ στὸ μαῦρο, ἀράκινο ἀπὸ τοῦ.

Ὁ Κόλιας τοὺς ἄφησε νὰ πλησιάσουν ἀρκετὰ καὶ ἔβλεπε ἐξοσε μὲ τὴ βροντερὰ τοῦ φωτὸς τὸ σύνθημα τῆς μάχης. Βρόντησαν τὰ τουφέκια, βρόντησαν ἡ κομπόζες, ἔπεισαν βροχὴ ἡ σφαίρες, ἔγινε χαλασμός. Πολεμοῦν παλληκάρια οἱ Τούρκοι, μὰ οἱ λεβέντες τοῦ Πλαπούτα, εἰνε ὁσοτοὶ σταυροετοί, λιοντάρια μανιασμένα. Βγάζουν τώρα τίς πάλες καὶ τὰ γαταγάνια τοὺς καὶ οἰχνονται τοὺς Τούρκους, μ' ἀγριὲς κραυγὲς καὶ χοιγιαχτά. Ἐπακολουθεῖ φρικτὸ οἰματοκύλιμα καὶ τέλος οἱ Τούρκοι κλονίζονται, κινεῖται, σκορπίζονται.

Σὺν φρενιασμένο θηρίο πολεμᾷ ὁ ἔακουσμένος Χάτζιος, φωνάζοντας τοὺς στρατιώτες του νὰ σταθοῦν. Μὰ κανένας πειὰ δὲν τὸν ἀκούει. Κι' αὐτὰ τὰ παλληκάρια τοῦ Κόλια στέκουν μακριὰ του, περιμένοντας νὰ δοῦν τὴν θά καμὴ ὁ Καπετάνιος τοὺς.

Γρήγορος, σὺν ἀστραπῇ, ὁ Κόλιας ὀρμίζει πάνω στὸ Χάτζιο, τὸν ἀγκαλιάζει μὲ τίς χερσὺν του, τὸν σφίγγει καὶ τὸν ρίχνει κάτω ἀπ' τ' ἄλογό του. Τὸν δίνει ὑστερὰ χειροπόδαρα, τὸν ρίχνει πάνω στ' ἄλογό του, καβαλλικεύει καὶ αὐτὸς καὶ τραβᾷ γιὰ τὴ Ζατούνια.

Στὴ Ζατούνια εἶχαν αὐτὴ τὴν ἡμέρα πανηγύρι. Μόλις εἶδαν τὸν Κόλια νὰ φάνη μὲ τὰ παλληκάρια του, φέροντας αἰχμάλωτο τοῦ Χάτζιου, γιὰ νὰ δοῦν τὴν ἀπογίνῃ.

Ὁ Κόλιας πέφτει ἀπ' τ' ἄλογό του, κατέβασε καὶ τὸ Χάτζιο, τὸν ἀπιδάωσε καταγῆς καὶ φώναξε τοὺς χωριάτες ποὺ πλημμύριζαν τὴν πλατεία:

— Βρὲ σεῖς, ποῖος εἶν' ὁ κυριεύς τοῦ χωριοῦ;

— Ἐγώ, καπετάνιε, φώναξε ἕνας μεσόκοπος φροντανελλὰς καὶ πρόβαλε μπροστὸν Κόλια, πρόθυμος σὲς προσταγὰς του.

— Τράβα γρήγορα νὰ πάρῃς τὰ σπινερά σου καὶ ἴλα πίσω δώ, χωρὶς νὰ χασημερήσῃς στιγμὴ, σ' ἔφαγα!..

— Σουράφι ἡ ψαλιδὶ νὰ πάρω καπετάνιε; ρωτᾷε σασισμός ὁ κυριεύς.

— Σουράφι.

Φεύγει ὁ κυριεύς γρήγορος σὺν τὴν ἀστραπῇ καὶ σὲ λίγο φτά-

νει πάλι πίσω, μὲ τὸ ξουράφι του, τὸ τροχιστήρι του καὶ τὴ λεωνὴ γιὰ τὴ σαπουνάδα.

— Στὲς προσταγὰς σου, καπετάνιε! λέει τοῦ Κόλια καὶ δοκιμάζει τὴν κόψιν τοῦ ξουραφιοῦ στὴ ροζιάρικη παλάμη του.

Ὁ Κόλιας τοῦ δείχνει τὸ Χάτζιο, π' εἶχε αὐτὴ τὴν ὥρα καίτεται χάμω, χωρὶς νὰ βγάξῃ μυδιὰ καὶ τοῦ λέει:

— Ξύρισε μου τὸν γρήγορα αὐτὸν ἐδῶ!..

Ὁ Χάτζιος ἀφρίζει ἀπ' τὸ θυμὸ του. Ὁ ἐξευτελισμὸς τοῦ ἡρώματος εἶν' ἀπ' τοὺς πῦρ μεγάλους ποὺ μποροῦν νὰ πᾶθῃ ἕνας ἄντρας, ἕνας γενναῖος πολεμιστὴς.

— Σκότωσέ με καλύτερα, ρὲ Κόλια! λέει τοῦ Πλαπούτα.

— Κι' ἐντὶ τοῦ καμῶ, ἔγνοια σου, τ' ἀποκρίνεται ὁ Κόλιας, μὰ μὴ βιάζεσαι. Πρῶτα τὸ ξύρισμα. Μοῦ μῆνυσε πὼς ἀπὸ μὲ πιάσης θὰ μὲ ξυρίσῃς καὶ θὰ μὲ σουβλίσῃς ὑστερὰ ζωντανό. Ἀντὶ νὰ πιάσης σὺ ἐμένα, ἔπασσα γὼ ἑσένα. Ὅτι θὰ μοῦκινες θὶ σοὺ τὸ καμῶ, δὲν ἔχεις γλυτωμό!..

Τρέμει ὁ δούλος τοῦ κυριεύ, δὲν τολμᾷ νὰ ξυρίσῃ ἕνα ἄνδρειο πολεμιστὴ σὺν τὸ Χάτζιο, μὰ τί νὰ καμῇ; Ὁ Κόλιας δὲν ἀντεῖνεται. Λίγο νὰ θυμώσῃ τραβᾷ τὸ γαταγάνι καὶ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι!..

Πασαλεῖται λοιπὸν μὲ σαπουνάδα τὸ Χάτζιο καὶ ὄχιζει νὰ τὸν ξυρίσῃ!

Εἶνε χλωμός σὺν τὸ θεῖο καὶ τοῦρκαλβανὸς πολεμιστὴς. Τρῖν τὰ δόντια του ἀγρία, τὰ μάτια του σπιθοβολοῦν. Τὴν ἴν θέλει πᾶν τὴ ζωὴ; Καὶ τὸ ξουράφι τρέχει - τρέχει ἀμείλιχτο σὸ ἡλιοφάνη τοῦ προσώπου... Πᾶνε τὰ δασυὰ, στριφτά, λεηλάτουν μουστάκια του! Δὲν εἶνε πειὰ ἄντρας, εἶνε γυναῖκα, προτιμώτερος ὁ θάνατος!..

Μὰ ἔγνοια του... Ὁ Κόλιας δὲν κάνει μυδὲς τίς δουλειὰς του. Διατάζει τὰ παλληκάρια του, τὸν σηκώνουν ἀπὸ κάτω καὶ τὸν καθίζουν σ' ἕνα μεγάλο σφυρί! Πάει ὁ Χάτζιος!.. Τὸν σουβλίσαν σὺν τ' ἀπὸ!

Ἐβγαλε ἕνα ἄγριο μουγγρητό, τριζοβόλησε τὰ δόντια του καὶ ξεψύχησε!..

Γυρίζει τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Κόλιας σὲς χωριάτες ποῖνα μαζεμένοι γύρω καὶ φωνάζει:

— Ἀκούστε, βρὲ σεῖς, καὶ πᾶστε τὸ σ' ἄλλος νὰ τὸ ξέρον. Μὲ τοὺς Τούρκους ποὺ δὲν παρᾷ ζουν χριστιανούς, ὁ Κόλιας εἶνε σὺν ἀδέρφει!.. Μὲ τοὺς ἄλλους... ἄς δοῦν τὸ Χάτζιο!..

Λίγο ὑστερὰ ἀπὸ τὰ γεγονότα αὐτὰ ἔπαυσε λουθῆσε ἡ κατὰ τὸ 1806 ἄγρια καὶ λυσσώδης καταδίωξις καὶ καταστροφὴ τῶν Κολοκοτρωνίων καὶ τῶν ἄλλων κλεφτῶν ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ὁ Κόλιας βλέποντας πειὰ πὼς κινδύνευε τὸ κεφάλι του ἀποφάσισε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Μορφι. Αὐτὸ ἄλλωστε τὸν συμβούλευσαν καὶ οἱ δικοὶ του. Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ φύγῃ μὲ τὴν οἰκογενεῖα του γιὰ τὴ Ζακύνθο καὶ ἕνα πρῶτ' ἀποχωρήσας μὲ σὺν κίνησιν τὴν Παλούμπαν καὶ τὴ Γορτυνία, ποὺ τὸν σὰ χρόνι εἶχε δράσει ἡρωϊκῶς.

Ὅταν ἔφτασε στὸ Κατάκωλο ποὺ θὰ μπαρικοῦνταν σὲ μὴ βάρκα γιὰ νὰ ἐπιβιβαστοῦν στὸ πλοῖο, ποῖταν ἀραγμένο σ' ἀνοιχτὸ, ὁ Κόλιας γύρισε σὲς γιουὺς του, τὸ Δημητράκη καὶ τὸν Παπαοκευὰ καὶ τοὺς ρώτησε, δείχνοντάς τοὺς τὴ βάρκα:

— Βρὲ Δημητράκη, μπεῖς καὶ ἀναποδογυρίσῃς αὐτὸ τὸ καρυδοσούφλο;

— Ὅχι, πατέρα, μὴ φοβάσαι, τ' ἀποκρίνεται ὁ Δημητράκης. Μὰ ἡ ἀπάντησις αὐτὴ τοῦ γιου του δὲν εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ καθιστάσῃ ἐντελὸς τὸν Κόλια. Γυρίζει λοιπὸν καὶ στὸ β ρωτᾷ καὶ τοῦ λέει:

— Δὲν μοῦ λές, καραβοκύρη, ἂν ἀναποδογυρίσῃς τὸ κοῖτι τί θὰ γίνουμε;

— Πὼς θ' ἀναποδογυρίσῃς, καπετάνιε; Δὲν ἀναποδογυρίζεις, ἔγνοια σου... τοῦ ἀπαντᾷ ὁ βερκάρης.

— Μ' ἂν ἀναποδογυρίσῃς; ἔναλκει μὲ πείσμα ὁ Κόλιας.

— Ἐ, τότε, καπετάνιε, ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς ν' ἀναποδογυρίσῃς θὰ κινδυνεύουμε. Μπορεῖ καὶ νὰ πνιγούμε!..

— Ἀ! ἔτσι ἔ;... Ἐμ' τότε τοῦ καμῶ, βρὲ, μὲ φράστε δὴ πέτρα. Δὲν μπαίνει, βρὲ, ὁ Κόλιας σὲ κατὰ. Ἀπὸ κεῖ ποὺ θὰ τὸν φᾶνε τὰ ψάρια, καλύτερα νὰ σκοτώνη Τούρκους καὶ νὰ τὸν φᾶν τὰ ὄρνια τοῦ τόπου του!..

Οἱ γιουὶ τοῦ Κόλια ἀκούγοντας τὰ λόγια του αὐτὰ, προσπαθῶσαν μὲ κάθε τρόπον νὰ τὸν καθίσουν.

— Ἀ! ἔτσι ἔ;... Ἐμ' τότε τοῦ καμῶ, βρὲ, μὲ φράστε δὴ πέτρα. Δὲν μπαίνει, βρὲ, ὁ Κόλιας σὲ κατὰ. Ἀπὸ κεῖ ποὺ θὰ τὸν φᾶνε τὰ ψάρια, καλύτερα νὰ σκοτώνη Τούρκους καὶ νὰ τὸν φᾶν τὰ ὄρνια τοῦ τόπου του!..

Οἱ γιουὶ τοῦ Κόλια ἀκούγοντας τὰ λόγια του αὐτὰ, προσπαθῶσαν μὲ κάθε τρόπον νὰ τὸν καθίσουν.

— Ἀ! ἔτσι ἔ;... Ἐμ' τότε τοῦ καμῶ, βρὲ, μὲ φράστε δὴ πέτρα. Δὲν μπαίνει, βρὲ, ὁ Κόλιας σὲ κατὰ. Ἀπὸ κεῖ ποὺ θὰ τὸν φᾶνε τὰ ψάρια, καλύτερα νὰ σκοτώνη Τούρκους καὶ νὰ τὸν φᾶν τὰ ὄρνια τοῦ τόπου του!..

Οἱ γιουὶ τοῦ Κόλια ἀκούγοντας τὰ λόγια του αὐτὰ, προσπαθῶσαν μὲ κάθε τρόπον νὰ τὸν καθίσουν.

— Ἀ! ἔτσι ἔ;... Ἐμ' τότε τοῦ καμῶ, βρὲ, μὲ φράστε δὴ πέτρα. Δὲν μπαίνει, βρὲ, ὁ Κόλιας σὲ κατὰ. Ἀπὸ κεῖ ποὺ θὰ τὸν φᾶνε τὰ ψάρια, καλύτερα νὰ σκοτώνη Τούρκους καὶ νὰ τὸν φᾶν τὰ ὄρνια τοῦ τόπου του!..

Οἱ γιουὶ τοῦ Κόλια ἀκούγοντας τὰ λόγια του αὐτὰ, προσπαθῶσαν μὲ κάθε τρόπον νὰ τὸν καθίσουν.

ΤΕΡΠΕΙΝ ΑΜΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ὁ Διογένης καὶ ὁ χαμῆλης. — «Βάρδα!.. βάρδα!..» Ποῖος ἦγε πρῶτος στὸ διάβολο. Ὅταν πρόκειται κανεὶς νὰ πῇ... Τὸ φεῖτο μὰτι. Γένεια ἔχουν καὶ οἱ τράγοι!.. Ὁ Ραμπελαὶ στὴ Ρώμη. Γιατί τὸ ἔκοψε λάσπη κ.τ.λ.

Μὴ μέρα ἕνας χαμῆλης φορτωμένος ἕνα δερμάτι ξύλα τρακάρους ἀπ' τὴ βίαια του μὲ τὸν κυνικὸ φιλόσοφο τῆς ἀρχαϊότητος Διογένη καὶ τὸν χτύπησε δυνατὰ στὸ κεφάλι. Ὁ Διογένης ἔλαττησε ἀπ' τὸ χτύπημα, μὰ παραμέρισε ὠστόσο, χωρὶς νὰ πῇ λέξιν. Ἀντιθέτως ὁ χαμῆλης πέρασε μπροστὸν τοῦ ἀδιάφορα φωνάζοντας:

— Βάρδα!.. Βάρδα!..

Σὲ λίγες μέρες ὁ Διογένης συνάντησε πάλι τὸν χαμῆλη στὸ δρόμο, ἀδελφὸν αὐτῇ τῇ φερέα. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τότε, σήκωσε τὴν μαγκούρα του, τοῦ κατέβασε μὴ γερὰ μαγκουριά στὸ κεφάλι καὶ ἐγκαλούνησε τὸ δρόμο του, φωνάζοντας:

— Βάρδα!.. Βάρδα!..

Τῆς κυρίας δὲ Λογνὴ τῆς πέθανε ὁ σύζυγος τῆς. Κάθεται λοιπὸν πάλι σὸ φέρετρό του, κλαίει καὶ τοῦ λέει:

— Ἀλλοῖμονο!.. Ἀλλοῖμονο!.. Πάντα μουλεγε: — «Πήγαινε σὸ διάβολο!..» Νὰ ὅμως ποὺ πᾶς πρῶτος ἐσὺ!..

Ἡ τοκίμια εἶνε φοβερὴ. Τὸ πλοῖο πρόκειται νὰ βουλιάξῃ ἀπὸ σιγὴν καὶ σιγμῇ. Ἐνὰς ναυτὸς εἶνε καθισμένος σὲ μὴ ἄγκρη καὶ τρεῖς, ἀδιάφορος ἐντελὸς γιὰ τὸν κίνδυνον, ἕνα θεοκόμματο φωνάζει:

— Τὶ κάνεις αὐτοῦ! τοῦ λέει κάποιος. Τρεῖς!.. Δὲν βλέπεις ποὺ πρόκειται νὰ πνιγούμε!..

Κι' ὁ ναυτὸς ἀπαντᾷ ἀτάραχος πάντα:

— Πρέπει νὰ... συμπατή κανεὶς καὶ ὁταν πρόκειται νὰ... πῇ σὲ λίγο!..

Κάποιος ἀξιωματικὸς τοῦ Ἰταλικοῦ στρατοῦ ἔλασε στὸν Κριμαϊκὸ πόλεμο τὸ δεξιὸν μὰτι. Τὸ ἀντικατέστησε λοιπὸν μ' ἕνα γυάλινο. Σὲ λίγον καιρὸ πηγαίνοντας ταξεῖδι, σάθηκε νὰ περᾷ τὴ νύχτα τοῦ σ' ἕνα χωρὶ. Πρὶν κοιμηθῇ ἔβγαλε τὸ γυάλινο μὰτι του καὶ τὸ ἔδωσε στὴν ἑξενόδοχο νὰ τοῦ τὸ φυλάξῃ σὲ μέρος ἀσφαλές. Ἡ χωρική πῆρε τὸ μὰτι καὶ ἔμεινε καρφωμένη στὴ θέα τῆς.

— Ἐ, λοιπὸν τί περιμένεις; τὴν ρωτᾷ ὁ ἑξηνταετής.

— Νὰ μοῦ δώσετε καὶ τ' ἀριστερό! ἀπαντᾷ ἡ ἀφελὴς χωρική.

Ὅταν ὁ Σίετος ὁ δὸς ἔγινε Πάπας, ὁ Φίλιππος ὁ Β' τοῦ ἔστειλε γιὰ νὰ τὸν εὐχρηστῇ τὸν νεαρὸν πρωτοστάτορα τῆς Καστελλίας. Ὁ Πάπας ὅμως δυσχεστεῖτο γιὰ τὸ ἀπεσταλμένον τοῦ βασιλέως ἦταν τόσο νέος καὶ τοῦ εἶπε:

— Φαίνεται πὼς ὁ κύριός σου ἔχει μεγάλη ἔλλειψιν ἀνδρῶν, γιὰ νὰ μοῦ σταλῇ ὡς πρῶτον ἕνα ἀγένειο ἰερό!..

— Ἐνὶ ὁ κύριός μου, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἄλλ' ἐξυπνότατος πρωτοστάτορας, ἐφρόνει ὅτι ἡ ἀξία συνίσταται στὴ γεινέδα. Θὰ σὲς ἔλπειν γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ ἕνα τράγο καὶ ὅχι ἕνα εὐπατρίδην σὺν καὶ μένα!..

Ὁ πεοίφημος Γάλλος σατιρικός Ραμπελαὶ συνοδεύσας τὸν Καρδινάλιο Βελλαὶ στὴν Ρώμη, παρενρῆθη καὶ στὴν ἀκρόασι, τὴν ὁποία ὁ Πάπας παρεχώρησε στὸν Β. Βελλαί. Μόλις ὁ Βελλαί ἐμπήκε στὴν αἴθουσα ποὺ βρισκόταν ὁ Πάπας, τὸν πλησίασε, ἐγονάτισε καὶ τοῦ φίλησε τὸ σανδάλιο. Τὴ στιγμὴ ὅμως αὐτὴ ἀκριβῶς, ὁ Ραμπελαὶ ἔκαμε κανονικὴ μεταβολὴ καὶ τόκουσε λάσπη!

Ὅταν κατόπιν τὸν συνάντησε ὁ Βελλαί, τὸν ρώτησε γιατί τόκουσε αὐτό.

— Ὅταν σεῖς ποῦσαστε κύριός μου, ἀπάντησεν ὁ ἑξυπνότατος Ραμπελαὶ, φιλήσατε τὸ σανδάλιο τοῦ Ἁγίου Πατρὸς τί ἔπρεπε νὰ τοῦ φιλήσῃς ἐγὼ;...

χρῶναι καὶ νὰ τὸν πείσουν νὰ μῇ στὴ βάρκα, μὰ ὁ Κόλιας ἦταν ἀμετάπειστος, κεφάλι ἀγύριστο. Ἀποχωρήσας λοιπὸν τὰ παιδιὰ του καὶ ἀνθρώπους κατὰ τὴν κοντινὴν ράχην. Ὅταν ἔφτασε στὴν κερφὴ γύρισε καὶ κῆρυξε κατὰ τὸ πέλαγος. Εἶδε τὴ βάρκα μὲ τοὺς γιουὺς του νὰ πλῆθ' σ' ἀνοιχτά, συγκινήθηκε, σήκωσε τὸ καρυδοσούφλι του καὶ πυροβόλησε στὸν ἀέρα. Κατηφόρισε ὑστερὰ στὸν κάμπο καὶ τραβῆξε ἴσια στὴν Παλούμπαν. Τὶ τὸν περιμένει ἐκεῖ; Ἡ ἡσυχία τῆς;

Ἡ περιπέτεια; Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδουμε σ' ἄλλο φύλλο, ὅπου θὰ τελεώσουμε τὴν ἱστορίαν τῆς πολυτάραχης ζωῆς τοῦ Κόλια Πλαπούτα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

Μιά Κεραικὴ παροιμία. Ὁ θάνατος στὴ μάχη καὶ ὁ θάνατος στὸ κρεβάτι. Πὼς πέθαναν διάφοροι ἱστορικοὶ ἄνδρες. Ὁ Αἰσχύλος καὶ ἡ κακορίζικη φαλάκρα του. Τὶ κάνει μὴ σταφυλόρογο. Μὴν παραγελάτε. Κρασσεναύγιον!.. Ὑπὸς στὴ σκάρα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«Καλὸς τοῦς ἐκεῖνος ποὺ θὰ πεθάνῃ... μέσα στὰ παπούτσια του», λένε οἱ Κορσικανοί, ἐννοοῦντες δι' εἰνε προτιμώτερον νὰ πᾶν κανεὶς ἀπὸ βόλι, παρὰ νὰ πεθάνῃ στὸ κρεβάτι, βρασιονόμενος ἀπὸ ὀποιαδήποτε ἀρρώστεια.

Καὶ φυσικὰ γιὰ τὸν πολεμιστὴ, γιὰ τὸν ἥρωα τὸν γενναῖο καὶ ἰδίως γιὰ τὸν Κορσικανὸ ληστὴ, ἕνας τέτοιος θάνατος εἶνε προτιμώτερος. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ θάνατοι ξαφνικοὶ καὶ ἀπτόμοι, θάνατοι ποῦ... πεθαίνεις «μέσα στὰ παπούτσια σου» πράγματι, ἐντελὸς τραγικὰ καὶ ἐντελῶς... ἀνεπιθύμητα ὅμως.

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλοὺς τέτοιους θανάτους, θανάτους ἀπροόπτους καὶ λίαν παραδόξους. Νὰ μερικοὶ:

Ὁ Ἀβιμαλὴς κατασυνετοῖβη ἀπὸ μὴ μυλόπετρα!

Ὁ Αἰσχύλος περπατώντας ἀμέριμος στὸ δρόμο, δέχτηκε κατακλάτα μὴ χελώνα καὶ ἔμεινε στὸν τόπο!.. Τὴν χελώνα αὐτὴ τὴν εἶχε ἀρπάξει καὶ τὴν εἶχε σηκώσει ψηλὰ ἕνας ἀστὸς. Τὴν παρτήσε δὲ ἀπὸ ἀρκετὸ ὕψος γιὰ νὰ πέσῃ κάτω, νὰ σπάσῃ τὸ καυκάλο τῆς καὶ νὰ ξανακατέβῃ νὰ τὴν φάῃ. Οἱ ἀστροὶ τοῦ κάνουν πάντα αὐτό! Καὶ ὁ γυνοῦν τὴν χελώνα πάνω σὲ καμμὰ πέτρα ποὺ διακρίνουν ἀπὸ ψηλὰ. Φαίνεται λοιπὸν πὼς γελάστηκε ὁ ἀστὸς, πῆρε γιὰ λιθάρη τὸ... φαλακρὸ κεφάλι τοῦ Ἕλληνος τραγικοῦ καὶ τὸν ἔκαμε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ!

Ὁ Ἀνταίων φαγώθηκε ἀπ' τὰ σκυλιὰ τοῦ!

Ὁ Αἰετάνδρος ὁ Μέγας πέθανε ἀπ' τὴν πολλὴν οἰνοποσία.

Ὁ Αἰετάνδρος ὁ Μέγας πέθανε ἀπ' τὴν πολλὴν οἰνοποσία.

Ὁ Ἀνακρέων στροβοκατάπε μὴ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΚΑΣΤΟΝ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

ΑΝΕΜΟΣ ουρλιάζει, σάν πεινασμένος λύκος, στους ερημούς δρόμους τού χωριού. Τα δέντρα τριζοβολούν, στενάζουν, κλωνοδεύονται στο βίαιο πέρασμά του. Στο χωριό δέν υπάρχει πειά ψυχρή ζωντανή. Τρίζουν άπαισια τὰ φτερά τών μύλων, τὰ βώδια γυρίζουν, χωρίς βουκόλους στόν κάμπο... Οι κάτοικοι σηκώνοντας ό,τι πολύτιμο είχαν, έφυγαν και τρύπωσαν στο γειτονικό δάσος γιά νά γλυτώσουν άπ' τόν έχθρικό στρατό που πλησίαζε, πλησίαζε διαρκώς καταστρέφοντας και καίγοντας τὰ πάντα...

Στο χωριό είχε άπομείνει μονάχα ένας άνθρωπος. Ήταν ένας φτωχός χωριάτης όχι παραπάνω άπό τριάντα χρονών, μά που τὰ άτακτα γένεια του και τὸ ζαρωμένο πρόσωπό του τόν έκαναν νά μοιάζει μέ γέρο. Τό θολό και περίτρομο βλέμμα του μαρτυρούσε άνθρωπο που τού είχαν σπείνει τὰ λογικά. Στην τραγική και σπαρτακτική έξοδό τους, οι χωριανοί θέλησαν νά τόν πάρουν μαζί τους. Ο Τρελλός όμως άνιστάθηκε και όταν κάποιος θέλησε νά τόν σύρει μέ τή βία έξω από τή χαμοκέλα του, τού δάγκασε τὸ χέρι, σάν λυσσασμένος σκύλλος και τού έκοψε δολόκληρο κομμάτι κρέας. Οι χωριάτες δέ μπορούσαν νά μείνουν περισσότερο, γιατί στο μεταξύ ο έχθρος έφτανε και άφηναν τὸ Λολό—έτσι τόν έλεγαν—μοναχο του στο χωριό. Έκείνος κάθισε κοντά στο τζάκι του κι άρχισε νά παιζει μ' ένα ξύλινο άλογάκι που τού είχε κάνει ο πατέρας του, τήν εποχή που ήταν ακόμα μωρό στην κοιλία. Τό χάιδευε μ' άπέραντη τρυφερότητα, τού μιλούσε σάν νά τόν καταλάβαινε και πότε - πότε τὸ ψευτομάλωνε:

— Νταντά! Νταντά!

Από μικρός ο Λολό είχε κατορθώσει νά διατηρήσει τὸ άλογάκι αυτό που τόσο τόν διασκέδαζε.

Μ' αλλόμονο!... Τό παιχιδάκι αυτό είχε γίνει άλλοτε άφορητή τραγική δυστυχία του. Δέκα χρονών παιδί ο Λολό σκότωσε έξ αιτίας του τή μητέρα του! Είχε βαρεθεί ή φτωχή νά τόν βλέπει νά παιζει μέ τὸ χοντροκομμένο αυτό παιχιδάκι τού πεθαμένου πειά πατέρα του και μιά μέρα θέλησε νά τού τὸ πάρει. Μά ο Λολό, σέ μιά στιγμή ξαφνικού κι άκαταλόγιστου θυμού, άρπάζοντας ένα μπαλντά, τήν χτύπησε μέ δύναμη στο κεφάλι και τήν έροξε κάτω νεκρή, αὐτή που τού έδωσε τή ζωή!...

“Υστερ’ άπ’ τὸ κακούργημά του αυτό, ο δυστυχισμένος μικρός, άρρώστισε βαρεια και έμεινε γιά πολλούς μήνες στο κρεβάτι.

Μά όταν έγινε καλά από τήν άρρώστια του τού είχαν σπείνει τὰ μυαλά. “Όσο μεγάλωνε τόσο δυνάμωνε και ή αγάπη του προς τὸ ξύλινο άλογάκι. Τό χάιδευε, τού γλυκομιλούσε κι όταν έπεφτε νά κοιμηθῇ τῶπερνε κ' εκείνο στην άγκαλιά του. Από τὸ ξεροκόματο που τούδιναν ή πονόψυχες γυναίκοι, ο Λολό έδινε τὸ μυο στο ξύλινο άλογάκι του και τὸ παρακινούσε νά φάη. Μά τὸ άλογάκι δέν έτρωνε βέβαια και τότε, τόν δυστυχισμένο τρελλό, τόν έπιανε ένα κλάμα άκράτητο: Τὸ κλάμα αυτό τούφερνε κάποια άμυδρή άνάμνησι τῆς μητέρας του και άρχιζε νά ουρλιάζει:

— Μαμά! Μαμά! Συγχωρέσ με, μαμά!

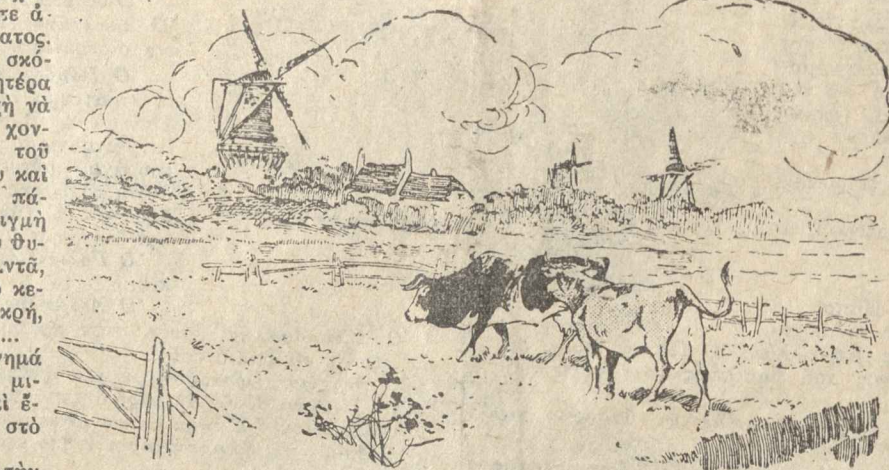
Τήν παγωμένη αὐτή νύχτα, που οι χωριανοί έφυγαν από τὸ χωριό κι άφησαν τὸ Λολό νά τουρτουρίζει μονάχος στη χαμοκέλα του, τυλιγμένος στα άθλια κουρέλια του, άνοιξε ξαφνικά ή πόρτα κ' ένας Πρόσσωος στρατιώτης παρουσιάστηκε. Πλησίασε τόν τρελλό κι άφου τόν κντάξε γιά κάμποσο στα μάτια, ξεόπασε σ' ένα βροντερό γέλιο.

— “Ε! συνάδελφοι! φώναξε τότε στους στρατιώτες που είχαν πλησιάσει στην πόρτα τῆς καλύβας, έλάτε νά ιδῆτε και νά καμωρόσετε τὸ δῆκαχο τού χωριού! Χά! χά! χά! Οι άλλοι πλησίασαν κι άρχισαν νά γελούν κι αὐτοί.

— Αὐτός δά πληρώσει τὰ σπασμένα, είπε κάποιος. Μά γιατί δέν έφυγε;

— “Οχι, είπε κοροϊδευτικά ένας άλλος, άνήκει στο ίππικό. Δέ βλέπεις τάλλόγ του;

Ο Λολό, που δέν καταλάβαινε φυσικά τή γλώσσα τους, έμεινε άτάραχος. Σέ λίγο μπήκε στην καλύβα και ένας λοχίας.

Τὰ βώδια γυρίζουν χωρίς βουκόλους στόν κάμπο...

“Ο φτωχός τρελλός στο σκοτισμένο μυαλό του κατάλαβε πὸς ο άνθρωπος αυτός ήταν άρχηγός τών άλλων και θά μπορούσε νά τόν γλυτώσει από τὰ νύχτα τους. Οι στρατιώτες έξήγησαν στόν άξιωματικό πὸς ήταν τρελλός και πὸς είχε κ' ένα ξύλινο άλογάκι. Ο άξιωματικός βλέποντας τὸ άλογάκι αυτό άπάνου στο τραπέζι τὸ πήρε κι άρχισε νά τὸ περιεργάζεται και τέλος τὸ πέταξε κάτω μέ δύναμη και τὸ σπασε.

Ο Λολό τινάχτηκε φοβερός. “Έχει άλλάξει δολόκληρος. Μιά πρόγονη δύναμι έννοιωθε νά τού άταλάγη τὰ χέρια. Και ξαφνικά άρπαξε τόν άξιωματικό μέ τὰ νύχτα του από τὸ πρόσωπο κι άρχισε νά τόν ξεσίζει. Ο άξιωματικός προσπάθησε νά σύρει τὸ πιστόλι του, μά ο Λολό είχε γαντζωθεί άπάνου του. Μέ μιά άγρια διακαμπατιά τού έκοψε τή μύτη και εξακολούθησε νά τού ρουφά τὸ αίμα!

Οι στρατιώτες πετάχτηκαν, μά τού κάκον προσηλαθούσαν νά συγκρατήσουν τόν τρελλό. “Επειτα μεθυσμένοι, όπας ήταν, τρέλαν και σωριάζονταν κάτω. Τότε ο λοχίας άρπάζοντας τὸ αίμα του τὸ στήριξε στο κεφάλι τού Λολό και τράβηξε τή σκανδάλη. Τή στιγμή όμως εκείνη ο τρελλός έκοψε άπότομα γιά νά παλέψει από χάμου τὰ κομμάτια τού άλόγου του και ή σφαίρα βρήκε τόν άξιωματικό στο μέτωπο.

Τρομαγμένος ο Λολό πήδησε έξω από τήν πόρτα κ' έφυγε τρέχοντας προς τὸ δάσος, όπου είχαν ζητήσει άσυλο και οι χωριανοί. Στα ματωμένα χέρια του βούτουσε ακόμα τὰ κομμάτια τού ξύλινου άλόγου του και ουρλιάζε:

— Φάε νταντά! Φάε νταντά!

ΖΑΝ ΚΑΣΤΟΝ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕ'Ι'ΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

— Μακάρι, φίλε μου. “Ο Θεός νά μās βοηθήσει... Δέν υπάρχει όμως κίνδυνος νά μās έπιτεθῇ τὸ τέρας αυτό;

— “Οχι. Οι νεκροζώντανοι κοιμούνται τήν ήμέρα, βυθισμένοι σέ βαθύτατο λήθαργο, ά-

νίσκων νά βλάψουν.

Στο μεταξύ αυτό φτάσαμε στο μέρος πουχαμε πάρει τὸ κόρρο. “Ο καρποφόρος κοιμόταν. Τού χιούπησαμε, άνιειε, βγήκε έξω και τὸ παραδόσαμε τὸ κόρρο του. Μās έπέστρεψε τὸ ποσόν που τούχαμε άφήσει και φύγαμε.

— Τίμ, ελπε τώρα ο καθηγητής στόν κακούργο, μπορείς νά σηκωθείς. “Έκαμς πιστά τὸ καθήκον σου, φίλε μου. “Εκράτησες τὸ λόγο σου και μās ύπερήφτης εύσυνείδητα. Πάρε αὐτήν τήν προκαταβολή και φρόντισε νά βρῖσκεσαι αύριο στις έντεκα στο καπιτείο που συναντηθήκαμε κι άπόψε.

Συγγνώμες τοίβαλε στο χέρι ένα μάτσο χαρτονομισμάτων.

Ο Τζιμ τὰ πήρε, τάχασε στόν κόρρο του, μās χαιρέτησε βγάζοντας τὸ κασέτο του και χάρθηκε μέσα στο σκοτάδι και στην όμυλη...

Ξαναβήκαμε σ' αμάξι.

Ο Ουίλλιαμ έδωσε στόν αμαξά τήν δι ύθυνσι του σπιτιού τῆς Ντόλλυ. “Ανυπομονούσε νά δῇ τήν νέα που τόσο είχε συμπάθει. Μά όταν φτάσαμε κάτω από τὸ σπίτι,κατάλαβε πὸς ήταν κομμόντισαν.

— “Ας μή τούς άνηυχήσουμε, είπε ο καθηγητής.

Κ' άμέσως κατέβηκε άπ' τ' αμάξι, πλησίασε σ' ένα άπ' τὰ φανάρια του, έβγαλε μιά κάρτα του κ' έγραψε σ' αὐτή μερικές λέξεις. “Ερριξε ύστερα τήν κάρτα κάτω άπ' τήν πόρτα τού σπιτιού τῆς Ντόλλυ, ξαναβήκαμε σ' αμάξι και φύγαμε.

— “Εισ, μου είπε, ή μίς θά ήσυχάσει τὸ πρῶτ, σάν δῇ τήν κάρτα μου. Και τὸν έμπεδός γιά τὸ ξενοδοχείο που έγκαταστή ή κ. Στήβενς...

Μά κ' έκει όλα ήταν σκοτεινά κι έρημα. Ρίξαμε τότε μιά κάρτα μου στο γραμματοκιβώτιο τού ξενοδοχείου και γράφαμε σπίτι. Πληρώσαμε έκει τόν άμαξά και άνεβήκαμε έπάνω.

— Και τώρα είπε ο καθηγητής,ας άναπαύσουμε

Είχε δικη. Είμαστε τόσο κουρασμένοι! Πληρώσαμε άμέσως και κοιμηθήκαμε μονοκόμματα ως τὸ πρῶτ...

Σύμφωνα πρῶτος κατά τις όχτι.

Συμπλήρωσα τὸ ήμερολόγιό μου και όταν σηκώθηκε κ' ο Ουίλλιαμ πήραμε τὸ πρόγευμά μας και φύγαμε γιά τή βιβλιοθήκη.

Ο καθηγητής ήταν γνωστός έκει.Τους έζηγες ή ήθελε και τούφεραν ένα όγκωδύτατο βιβλίο. “Ηταν άκριβὸς τὸ βιβλίο που ζητούσε...

Όταν ο Ουίλλιαμ τὸ ξεφύλλισε κ' όταν βρήκε ό,τι ζητούσε άρχισε νά διαβάσει μέ προσοχή...

Γιά νά μή τόν ένοχλώ βγήκα έξω νά καπνίσω ένα σιγάρο...

Σέ λίγο ήρθε και μέ βρήκε. “Ηταν κατευχαρισμένος.

— Λοιπόν; τόν ρώτησα.

— Τὸ βιβλίο αυτό μέ διεκώμισε άπολύτως, μου άπάντησε. Δέν έχω πιά καμιά άμφιβολία, κανένα δισταγμό. “Εντὸς τῆς ήμέρας ο Στήβενς θά έξοντωθῇ όριστικῶς!...

— Τὸ εύχνομαι μ' όλη μου τήν καρδιά. Και τώρα που θά πάμε;

— Θέλει και ρώτημα; Στην Ντόλλυ. Σὺ πέρασε άπ' τήν κ. Στήβενς. Καθησύμασε τήν κ' έλάτε από τὸ σπίτι τῆς μίς. Πρέπει νά γνωστούν ή δυο γυναίκες. Τις ένώνει ο ίδιος κίνδυνος.

Προχωρήσαμε λίγο ακόμη και χωρίσαμε. Τράβηξα ίσια στο ξενοδοχείο όπου είχε εγκατασταθεί ή Λίλιαν. Τήν βρήκα νά μέ περιμένει μ' άγωνία. “Όταν μέ είδε, έτρεξε κ' έπεσε στην άγκαλιά μου:

— Τζώρτζ, αγαπημένε μου, άν ήξερες πόσο άνηυχούσα!.. Εί-

σαι καλά;

— Είμαι κάτι περισσότερο από καλά, αγάπη μου, είμαι εύχαρισμένος!

— “Αλήθεια Τζώρτζ!.. “Α, πόσο μέ συγκαίνεις!.. Πέ; μου γρήγορα τί συνέβη, πέ; μου...

— Δέν μπορώ νά σου πῶ ακόμη τίποτε, αγάπη μου. Πάντως τὰ πρῶτα πηγαίνουν θαυμάσια. “Ισως έντὸς τῆς ήμέρας νά λυτρω-

θοῦμε από τὸ τέρας εκείνο...

— Τζώρτζ, μου λες αλήθεια; Τι εύτυχία, Θεέ μου!...

— “Ετοιμάσου, σέ παρακαλώ, φιλάτῃ μου. Θά βγούμε έξω. Γιά νά πάμε που, Τζώρτζ;

Τῆς διηγήθηκα τήν ιστορία τῆς Ντόλλυ. “Η Λίλιαν συγκαίνηθηκε βαθεία.

— Ναί, ναι, νά πάμε, μου είπε. “Επιθυμῶ πολύ νά τήν γνωρίσω. Αισθάνομαι πὸς θά τήν αγαπήσω πολύ τήν μικρούλα αὐτή.

Πήραμε ένα αμάξι και τραβήξαμε γιά τὸ σπίτι τῆς Ντόλλυ. “Όταν φτάσαμε έκει μās έδέχθηκαν έγκάρδια. “Η Ντόλλυ ήταν καταχαρούμενη που έανάδε τόν Ουίλλιαμ. Είχε συνέλθει πειά έντελως, έλαμπε από όμορφιά και νεότητα...

“Αφήσαμε τίς γυναίκες νά μιλούνε και τραβηχθήκαμε μέ τόν καθηγητή λίγο παράμερα.

— Πλησίαζε μεσημέρι, τού είπα.

— Τόσο τὸ καλύτερο, φίλε μου. Θά γευματίσουμε κ' έπειτα θά τραβήξουμε γιά τὸ καταφύγιο τού Στήβενς. “Ο Τζιμ θά μās περιμένει άν άργήσουμε λίγο. Συνόδευσέ τήν κ. Στήβενς στο μέγαρο τῆς και περιμένέ με σπίτι σου. Θά φάμε μαζί, θά βγούμε ν' άγοράσουμε τὰ σούεργα που μās χρειάζονται και θά φύγουμε άμέσως.

Πληρώσαμε πάλι στις γυναίκες. “Η Λίλιαν κ' ή Ντόλλυ είχαν γίνει στο μεταξύ αυτό δυο καλές φίλες.

— “Απόψε θά ράμε σπίτι σας κ. Στήβενς, είπε ο καθηγητής. Γιατί άπόψε όλοι θά είμαστε ύπνυχισμένοι...

— “Αντίο Ντόλλυ, είπα στην μίς φεύγοντας. Και μή φοβάσαι πειά...

— “Όλα τελείωσαν...

Στο δρόμο ή Λίλιαν μου μιλούσε μέ έξαιρετική συμπάθεια γιά τήν νέα τῆς φίλη. “Ηταν τόσο καλή, τόσο θελκτική!...

Νομίζεις, Τζώρτζ, μου είπε τέλος, πὸς ο καθηγητής τήν αγαπά;

— Τήν λατρεύει.

— Και ή μίς;

— Τόν αγαπάει έπίσης.

— Αυτό εινε εύχαριστο. “Υπάρχει βέβαια ή διαφορά τῆς ήλικίας, μά τί σημαίνει;...

Τὸ πάν εινε ή αγάπη και ή άμοιβαία έντιμηση.

“Αφρα τή Λίλιαν στο μέγαρο τῆς και γύρισα σπίτι. “Ο Ουίλλιαμ δέν είχε γυρίσει ακόμα. Κάθησα κ' έγραφα τὰ παραπάνω γεγονότα στο ήμερολόγιό μου.

Σταματῶ στο σημείο αυτό. Τί θά γίνη μετά τὸ μεσημέρι; Θά τελειώσουν όλα όπως ελπίζουμε; Ποιός μπορεί όμως νά τὸ έρῃ αυτό;...

“Ο Ουίλλιαμ ήρθε... “Ανεβαίνει τις σκάλες... Κλείνω τὸ ήμερολόγιό μου γιά νά τὸ συνεχίσω τὸ βράδι... άν θά είμαι ζωντανός!...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν
μας ἀποστελλομένη συνεργα-
σία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ
δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχ-
μῶν πέντε δὲν λαμβάνεται
ὕπ' ὄψιν.

Ἐλένην Χρονίδου, Καί-
ρον. Τὸ παραμυθία σας, καλὸ ὡς
ὕποθεσις, μὰ κακὰ γραμμένο, κα-
κὰ διατυπωμένο. Πρέπει δηλαδὴ νὰ
ἐπαναγραφῇ γιὰ νὰ δημοσιευθῇ,
πρόγραμμα ἀδύνατον. Φανταστήτε τί
θα συνέβαινε, ἐν ἐπαναγραφῇ καὶ
διορθώσῃ τὰ ἔργα τῶν συνεργα-
τῶν. Δὲν θὰ μᾶς ἔμεινε καιρὸς γιὰ
τίποτε ἄλλο. Δ. Ρ. Χ. Ὁ «Ἐρω-
στράγαλας» τῆς καλογραφίας, ἀλ-
λὰ πᾶν ἄλλο, δηλαδὴ καλονοσηρίατα
καὶ αἰτία τοῦ ὁρόμου. Β. Β. ζ. ο. ρ. η. γ. Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας ὅχι καλὸ.
Γιὰ ἴδετε καὶ σὲς μερικὸν στίχους δημοσιευμένους ἐδῶ.

Φυσάει ἄρα δροσερὸς
γύρω καὶ μέσα εἰς τὰ δάση
Δείχνει χαμῶνα ὁριστικῶς
Ποὺ τρέχει νὰ προσφθάσῃ
Μ' ἄλλους λόγους δὲν εἶνε ποίημα καὶ αὐτὸ. Διαβάστε ποιήματα νὰ δῆτε περὶ
τίνας προκίμαι. Ρ. Κοί νά κ' ἔν, Ἐνταῦθα. Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας.

«Θαυμαστὴ καὶ ταπεινὴ ἀναγνώστῃς τοῦ ὕψ' ὕμῃς πεμνοδικοῦ
θὰ ἐπεθύμουν ὅπως ὑποβάλλω ἑμαυτὸν εἰς τὴν ὑμετέραν κρίσιν.
Πρὸς τοῦτο ἀποστέλλω πρὸς ὑμᾶς ἑτα κομμάτι ἀπὸ τὰ ἀπομνημο-
νεύματά μου, ζωντανὴ καὶ πραγματικὴν εἰκόνα τῆς ζωῆς μου
βγαλμένο διηλ. ἀπὸ τὰ κατὰ βῆμα τοῦ πονεμένου στήθους ἐνὸς ἀ-
ποριζομένου τῆς τύχης».

Δυστυχῶς τὸ κομμάτι τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» σας δὲν ἔχει ἐνδιαφέρον.
Ἀποφεύγετε λοιπὸν τὴν αἰσθητικὴν πολυλογία καὶ γράφετε πῶς ζωντανὰ
παράγεται. Μ. α. Πάρας. Μᾶς γράφετε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἑξῆς

«Ἐχὼ κάποιον μικρὸν αὐρανὸν ποιήσεως. πλὴν ποὺ μασαίνομαι
ἀπὸ διηνή ἀγγραματοσύνην»...

Παρά τὰ δοθονομακὰ του ὅμως λάθη, τὸ ποίημά σας δὲν εἶνε ἐπιτυχές. Ἰδοὺ
π.χ. τὸ α' τετραστίχο:

Στὰ μαύρα ἦταν καὶ χλομή
[σὺν μαρμαρένῳ φύλλῳ
τὸ μάτι της δὲν ἔπαυεν νὰ
[τὴν ἀνακουφίσουν
σὸ ἀμροιάλη κάθεται καὶ καί
[σὲ κάποιον στήλῳ
τ' αἰδῶνι μόνον βρόθησαν
[τὴν παρηγορήσουν

Μολαταῦτα ἔπαυον σ' ὅλο
τὸ ποίημα στίχοι πολὺ-πολὺ κα-
λοί. Εἰκόνας καὶ σκέψεις θαυμά-
σιες. Σὰς συμβουλευόμενοι λοιπὸν
νὰ ἀρχίσετε νὰ διαβάσετε. Θὰ σὰς
φωτίζω πολὺ αὐτὸ. Ν.Μ.Μ. Θεο-
σσαλονίκην. Τὸ διήγημά σας ὅχι ἀ-
πολύτως ἐπιτυχές. Διηγησθε μὲ
φυσικότητα, μὰ σὲ πολλὰ σημεῖα
ἡ ἀφήγησις χαλαρὴ ἐντελὴς ἀδι-
καίη, χάνει τὴν ἐκτένῃ καὶ τὴν
λογιστικὴν τῆς. Γι' αὐτὸ σὰς συμ-
βουλευόμενοι νὰ διαβάσετε. Γράφε-
τε ἐκὶ πλέον, ἀπλὸς χάριν ἀσκη-
σεως. Μὴ βιάζεστε γιὰ δημοσιεύ-
σας τὰ ἔργα σας. Θάρρῃ καὶ αὐ-
τὸ μὲ τὸν καιρὸν. Ν.Τ.Ν. ο. ρ. η. γ.
τ. ζ. ο. ρ. τ. η. ν. Κέρκυραν. Ἀπ' τὰ
τραγουδιὰ σας δημοσιεύομαι, ὁ-
ποῦδήποτε, ἢ «Ἐλπίδα». ἔχουν
ὅλα καὶ τὸ κοινὸν, τοὺς λείπει ἡ
ἀνάπτυξη — ὅπως λέγει — ποιητικὴ
ἀνοή. Γι' αὐτὸ γράφετε λιγώτερα
καὶ καλύτερα. «Ὅχι» ἐν τῷ πολλῷ
τῷ εἶναι, ἔλεγον οἱ πρόγονοί μας
καὶ εἶχαν πολὺ δίκιο. Ἰδοὺ τώρα
καὶ τὸ παραμυθία σας

«Ὅταν σὸ γλυκοχάραμα ὁ
κάμπος αἰγατράφει
ἀπ' τὴ δροσοῦλα πού βουβὰ ἢ
[νύκτ' ἔχει ραντίσει
ὅταν χαροῦμενα πουλιὰ σάν
[προσευχὴ στὸν Πλάστη
κελαῖδιμα ἀρμονικὸ ἀφήνουν
[ν' ἀντίληψη
μέσ' στὴν καρδιά σιγὰ-σιγὰ
[π' ἡ νύχτα ἔχει σφίξει
στοῦ σκοταδιοῦ τὴν ἀγκαλιά
[στὴς ἐρημίας τὴν πληθεῖ
γεννιέται αἰθέρα κι' ὠμορφὴ
[τοῦράναι ἀχτίδα
τοῦ στόλιμα τοῦ ἔρωτα καὶ
[τῆς ζωῆς: Ἡ Ἐλπίδα.

Θὰ μᾶς ὑπογράψατε ἂν μᾶς
βρίσκατε, σὸ ὥρατο νησί σας, βι-
βλία πρὸς ἀγοράν. Ἰστορικὰ, φι-
λοσοφικὰ κ.τ.λ. κ.τ.λ. Γ. Λ. η. μ. η.
τ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Ἡ Ἀλυσούδα
ὁ...ἐπὶ τὸν ὁρίζοντα καὶ δημοσιεύομαι

Δείχνει μέγας ἔρῃς εἰς τὴν γῆ
Μεγάλο δάσος πυκνωμένο
Ἔτοιμο δι' ὑποταγῇ
εἰς τὴν χειμῶνα τὸν φθασμένο κλπ.

Μ' ἄλλους λόγους δὲν εἶνε ποίημα καὶ αὐτὸ. Διαβάστε ποιήματα νὰ δῆτε περὶ
τίνας προκίμαι. Ρ. Κοί νά κ' ἔν, Ἐνταῦθα. Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας.

«Θαυμαστὴ καὶ ταπεινὴ ἀναγνώστῃς τοῦ ὕψ' ὕμῃς πεμνοδικοῦ
θὰ ἐπεθύμουν ὅπως ὑποβάλλω ἑμαυτὸν εἰς τὴν ὑμετέραν κρίσιν.
Πρὸς τοῦτο ἀποστέλλω πρὸς ὑμᾶς ἑτα κομμάτι ἀπὸ τὰ ἀπομνημο-
νεύματά μου, ζωντανὴ καὶ πραγματικὴν εἰκόνα τῆς ζωῆς μου
βγαλμένο διηλ. ἀπὸ τὰ κατὰ βῆμα τοῦ πονεμένου στήθους ἐνὸς ἀ-
ποριζομένου τῆς τύχης».

Δυστυχῶς τὸ κομμάτι τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» σας δὲν ἔχει ἐνδιαφέρον.
Ἀποφεύγετε λοιπὸν τὴν αἰσθητικὴν πολυλογία καὶ γράφετε πῶς ζωντανὰ
παράγεται. Μ. α. Πάρας. Μᾶς γράφετε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἑξῆς

«Ἐχὼ κάποιον μικρὸν αὐρανὸν ποιήσεως. πλὴν ποὺ μασαίνομαι
ἀπὸ διηνή ἀγγραματοσύνην»...

Παρά τὰ δοθονομακὰ του ὅμως λάθη, τὸ ποίημά σας δὲν εἶνε ἐπιτυχές. Ἰδοὺ
π.χ. τὸ α' τετραστίχο:

Στὰ μαύρα ἦταν καὶ χλομή
[σὺν μαρμαρένῳ φύλλῳ
τὸ μάτι της δὲν ἔπαυεν νὰ
[τὴν ἀνακουφίσουν
σὸ ἀμροιάλη κάθεται καὶ καί
[σὲ κάποιον στήλῳ
τ' αἰδῶνι μόνον βρόθησαν
[τὴν παρηγορήσουν

Μολαταῦτα ἔπαυον σ' ὅλο
τὸ ποίημα στίχοι πολὺ-πολὺ κα-
λοί. Εἰκόνας καὶ σκέψεις θαυμά-
σιες. Σὰς συμβουλευόμενοι λοιπὸν
νὰ ἀρχίσετε νὰ διαβάσετε. Θὰ σὰς
φωτίζω πολὺ αὐτὸ. Ν.Μ.Μ. Θεο-
σσαλονίκην. Τὸ διήγημά σας ὅχι ἀ-
πολύτως ἐπιτυχές. Διηγησθε μὲ
φυσικότητα, μὰ σὲ πολλὰ σημεῖα
ἡ ἀφήγησις χαλαρὴ ἐντελὴς ἀδι-
καίη, χάνει τὴν ἐκτένῃ καὶ τὴν
λογιστικὴν τῆς. Γι' αὐτὸ σὰς συμ-
βουλευόμενοι νὰ διαβάσετε. Γράφε-
τε ἐκὶ πλέον, ἀπλὸς χάριν ἀσκη-
σεως. Μὴ βιάζεστε γιὰ δημοσιεύ-
σας τὰ ἔργα σας. Θάρρῃ καὶ αὐ-
τὸ μὲ τὸν καιρὸν. Ν.Τ.Ν. ο. ρ. η. γ.
τ. ζ. ο. ρ. τ. η. ν. Κέρκυραν. Ἀπ' τὰ
τραγουδιὰ σας δημοσιεύομαι, ὁ-
ποῦδήποτε, ἢ «Ἐλπίδα». ἔχουν
ὅλα καὶ τὸ κοινὸν, τοὺς λείπει ἡ
ἀνάπτυξη — ὅπως λέγει — ποιητικὴ
ἀνοή. Γι' αὐτὸ γράφετε λιγώτερα
καὶ καλύτερα. «Ὅχι» ἐν τῷ πολλῷ
τῷ εἶναι, ἔλεγον οἱ πρόγονοί μας
καὶ εἶχαν πολὺ δίκιο. Ἰδοὺ τώρα
καὶ τὸ παραμυθία σας

«Ὅταν σὸ γλυκοχάραμα ὁ
κάμπος αἰγατράφει
ἀπ' τὴ δροσοῦλα πού βουβὰ ἢ
[νύκτ' ἔχει ραντίσει
ὅταν χαροῦμενα πουλιὰ σάν
[προσευχὴ στὸν Πλάστη
κελαῖδιμα ἀρμονικὸ ἀφήνουν
[ν' ἀντίληψη
μέσ' στὴν καρδιά σιγὰ-σιγὰ
[π' ἡ νύχτα ἔχει σφίξει
στοῦ σκοταδιοῦ τὴν ἀγκαλιά
[στὴς ἐρημίας τὴν πληθεῖ
γεννιέται αἰθέρα κι' ὠμορφὴ
[τοῦράναι ἀχτίδα
τοῦ στόλιμα τοῦ ἔρωτα καὶ
[τῆς ζωῆς: Ἡ Ἐλπίδα.

Θὰ μᾶς ὑπογράψατε ἂν μᾶς
βρίσκατε, σὸ ὥρατο νησί σας, βι-
βλία πρὸς ἀγοράν. Ἰστορικὰ, φι-
λοσοφικὰ κ.τ.λ. κ.τ.λ. Γ. Λ. η. μ. η.
τ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Ἡ Ἀλυσούδα
ὁ...ἐπὶ τὸν ὁρίζοντα καὶ δημοσιεύομαι

ΤΑ
ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
STARR
MASTERTONE
ΕΙΝΑΙ
ἀπὸ ἀπόψεως τιμῆς ΤΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ καὶ ἀπὸ ἀπό-
ψεως ποιότητος ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΙΑ ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΔΟΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΛΗΘΩΝ ΣΤΑΡΡ

ΑΘΗΝΑΙ: Στετὰ Ἀρσακείου 12. Τηλ. νέον: 8 - 31

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Ὁδὸς Φίλωνος 48. Τηλ. νέον: 10 - 26

μος: Ἀφήγησις ἑσθὴ, χωρίς καμμιὰ χάρη, λάθη δοθονομακὰ ὅχι λίγα. Τρε-
τε π.χ. τὸ θησιό ὡς ἑξῆς: «Θ υ σ ε ι ο υ...». Διαβάστε λοιπὸν καὶ αὐτὸ
πάντα κεκοσμημένον δὲ βύθη. Μὴν ἀπογοητεύεσθε δὲ. Πᾶσα ἀστὴρ
Γ. Τσι κ ο ι κ ὶ ὶ ν η ν. Καλλιμας. Ἡ «Ἀπασχολία» ἀνέκδοτο μικρὸ καὶ ὁμο-
γύμνα. Ἐπὶ πλέον γραμμένη σὲ γλῶσσα ἀνατλήναι γιὰ τίτλου εἰσὶν ἄλλοι
οἱ. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια θεομῶτα σὰς εὐχαριστοῦμεν. Ἀναγνώστεν
Τὸ ἀνέκδοτο τοῦ Ὑφανίου θὰ εἴχε ενδιαφέρον ἂν ἐπὶ τὸν α' στίχον καὶ
στίχοι τοῦ ποιητοῦ. Ἐπει, χωρίς τοὺς στίχους δὲν λείπει πολλὰ πᾶν
Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Τὸ τοῦ Ναπολέοντος ἔχει δημοσιευθῇ. Ἐπὶ
Β. ε. λ. ὁ δ. η. ν. Λατρεῖον (Μαυρομικχάλη). Θὰ σὰς ἀπαντήσαμε ἡδὴ. Ἀναγ-
κάποιος ἡμεῖς σπορὸς ἐπιστολῶν καὶ συνεργασίας νὰ διαβάσετε. Ἡ
στίχοι σας ὅχι ἐπιτυχῆς. Ἰδοὺ τὸ α' τετραστίχο ἀπ' τὴν «Νευστικὴν Μήν

Σ ἀνθρώπου μέλας περιβόλι
ὁ νέος καὶ ἡ κόρη περπατοῦν,
καὶ μεθυμένοι ἀπὸ τὴν εὐδοκίαν
αὐτοῦ τὰ χεῖρά τους κολοῦν! κ.τ.λ.

Καὶ τὸ α' τετραστίχο ἀπὸ τὸ ποίημά σας μὲ τὸν τίτλον «Ἐνα Ἀλυσούδα

Ἀγνωστοὶ ἡμᾶς τὸν ὅσον σὲν ἄλλον
καὶ ὅμως σὸ σινεμά ἑνα βράδυ,
πὺν πρώτη φορὰ εἴχαμε ἰδῶθῃ
μὲ τίς ψυχῆς μας καὶ τὲς καρδιῆς με-
σιωπὴλὰ μὲ τὲς ματιῆς μας,
ὁ ἑνας σὲν ἄλλον εἴχε δοθῇ.

Γιατὶ ἀφοῦ ἔχετε τὴν εὐτυχίαν νὰ εἰσθε παντοπόλεις γράφετε τίποτε
ἔχετε πόσοι ποιητὴ ἀνεγνωρισμένοι ὡς ἄλλοι εὐχαριστοῦμεν τὸ ἔργον
τοὺς μὲ τὸ δικὸ σας: Ὁ Μπαλζάκ, ὁ μέγας Μπαλζάκ, κ. Μελίλλ, ὁ
πάντα ν' ἀνοίξῃ ἑνα παντοπόλιν, μὲ τὴν τὴν Γεωργία Σάντλιν. Ἐπὶ
ἔχετε τὸ παντοπόλιν κ. ἰ. ποῦτε τὴν δόξαν τοῦ ποιητοῦ. Πᾶς ἑνὶ
νος, τέλος πάντων, αὐτὸς ὁ ματαῖος κόσμος... Γιὰ τὴν ὑποταγῇ
νετε σὸ «Μπουκέτο» σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ν.Α.Π.Ο. Φ.Ι.Ι.Ι.Ι.Ι.Ι.
Θεο. νικη. Τὸ ποίημά σας ὅχι ἐπιτυχῆς. Μ.Α.Ν.Ο.Λ. Φ.Θ.Ε.Ν.Α.Κ.Η.Ν. (Κοίτης).
Τὸ διήγημά σας, τὰ λυρικά ποίημά σας, τὸ εἰρησμία σας καὶ
καλονοσηρία μελέτη σας, ὅχι ἐπιτυχῆ. Προσελπίστε πᾶν, χωρίς ἐνδιαφέρον
δυστυχῶς. Π. Π. Α. Γ. Κ. Α. Ο. Ν. (Καθηγητὴν) Ἰατρικῶν. Τὸ γράμμα σας
τόσο θερμὸ καὶ τόσο γενικὸν πολὺ μᾶς συνεκίνησε. Ἀποφασίζομε δὲ
μέρος του, γιὰ τὴν λόγια σας ἐχθροσύνην ὡς ἐπιβόρηνος τοῦ ἔργου
τῶν κοίτων μας

«Φίλτατε κ. Διευθυντά,

«Ποτὲ δὲν ἐδιάρθα Ἑλληνικὰ περιοδικὰ καὶ ὅχι μόνον
ἀλλὰ καὶ κάποια ἀπέχθεια ἡσθανόμην γι' αὐτὰ. Ἦταν αἰτία
μέσα σὲς σελίδες τῶν δὲν εὗρισκε κανένας ὅχι μόνον τερατὴν
ἀλλὰ οὔτε καὶ καλαισθητικὰ καὶ κάπως ἐπιτυχή διηγήματα ὅσα
τοῦ προκαλοῦν καὶ νὰ τοῦ διεγείρουν τὸ ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ
τυχαίως καὶ ἀφότου ἤρχισεν τὸ ἐδῶ πρακτορεῖον νὰ παίρῃ
δικὰ, ἡγόρῃσεν ἑνα φύλλον
τοῦ «Μπουκέτου».

Τὶ νὰ εἰπῇ; ὅχι μόνον
ἐγὼ πῆχαρστέην ἀλλὰ καὶ
ἡ σύζυγός μου ἔμεινε κατε-
θουσιασμένη, σὰς βεβαίω
ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης
ἔγινε ὁ ἀχώριστος σύντροφος
τῆς οἰκογενείας μου.

ἔχω πολλὰς δουλειὰς. Ἡ
Κάρτ-ποστάλ ὅμως τοῦ «Μπου-
κέτου» δὲν τὸ ἀφίνο ποτὲ
διάρθω. Μὲ εὐχαριστοῦ
τὸ ἡ κρίσις τῶν περὶ
ποιητικῶν ἔργων τῶν ἑλ-
ληνῶν ποὺ καθέννας πορτο-
θεῖ καὶ νὰ παρανοήσῃ.

Ἀλλὰ ἐκείνο ὅμως καὶ
μὲ κάνα νὰ ἀποκαρτεῖται
εἶνε ἡ ἑλληνικὴ τοῦ γράμ-
ματόν» ἀπὸ πολλοὺς νεο-
ἡλλας. Σάνει καὶ καλὰ
ἔχουν πολλὰς νὰ ἐπαρτε-
τὰ προϊόντα τοῦ πνεύματος
τὰ ὅποια διὰ πομπῶν ἡ-
ἔξω προσπαθοῦν νὰ ἐξά-
σι καὶ νὰ ἐξυμνήσω.

Ἡ ὁλοκαρῆς ἑλλαν-
πολλάκις μετροποροσόντες
δίδει τὸν βαθμὸν τῆς με-
φώσεως καὶ μετὰ νὰ εἴπω
καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἐκείνης
γράφοντες στίχους ἀέθρως
ἢ καὶ ἀνοῦσα πρὸς νοση-
ἀνοήτως οἱ πάντες κατὰ
σοφίαν καὶ τὴν δύναμιν
συγγραφικοῦ πνεύματος ἐπα-
βάλλουν. Δὲν θέλω βέβαιον
γίνω ἐπικριτὴς ἀλλὰ νὰ εἴπω
ὅτι καλὴ καὶ ἀγία ἡ ἐργασία
προσπάθεια, μάλιστα δὲ ὅταν
συνδεῖται ὑπὸ τῆς ἀνά-
γου μετροποροσόντες».

Γ. Χ. Μ. Π. Ἡ. Ν. Σ. Ἡ
στοῦναι γιὰ τὸ καὶ λόγος
τὸ φύλλον ὅτι σὰς τὸ ταχέως
τοῦ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ
ἀνέμω. Ἀρκεῖ οἱ ἐπὶ
τὴν πατρίδα καὶ οἱ βίαιες
κρά ἀπ' τὰ σπῆτα σὰς καὶ
χονομῶμενα βονὰ τῶν
Τὸ ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέ-
του» 25.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ

ΔΟΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 42
(ἐναντι Θεάτρου Ὀλύμπια)

ΑΘΗΝΑΙ

Τηλέφωνον:
Ἐλπί γρ.φ.ε.ι.ο. 10 1 π.μ. 4-8 μ.μ.

Γάμος!! Νὰ ἑνα πρόβλημα ποὺ ἀπασχολεῖ κᾶθε νέον καὶ νέαν, ποὺ κρατεῖ
ἀνήσυχο τὸ κεφάλι κᾶθε γονεῖο, ποὺ προσβάλλει πάντα δύσκολο
σὲ κᾶθε ἑναν ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὸ λύσῃ. Καὶ πολὺ δικαίως ἀφοῦ αἱ

οἰκονομικὲς δυσχέρειες εἶνε τόσο πολλὰς καὶ αἱ κοινωνικὲς σχέσεις ἀλλάξαν ριζικᾶ.
Τὸν γάμον, τὸν θέλουν καὶ τὸν ὑποπεύονται ὅλοι, τὸν ζητοῦν καὶ τὸν ἀποκοροῦν,
τὸν ἐξυμνοῦν καὶ τὸν κατηγοροῦν συγχρόνως, τὸν φαντάζονται ὡς εὐτυχίαν καὶ ὡς
δυστυχίαν.

Καὶ ὅμως μὲ αὐτὰ δὲν σημαίνει ὅτι ὁ γάμος ἔπαυεν νὰ ἐγγυᾶται αὐτὸς μόνος,
τὴν γαλήνην ποὺ ἐπιζητεῖ κανεὶς στὴν περὶ ζωὴν του, τὴν εὐτυχίαν ποὺ νόμιμα ἀνα-
γνωρίζει τὸ περιβάλλον, τὴν ὑγείαν ποὺ κινδυνεύει ἔξω ἀπὸ τὸν γάμον, τὴν οἰκονομ-
κὴ ἐπιτυχίαν καὶ εὐδοκίμησιν.

Ποῖος ὅμως θὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὸν γάμον τὸν ἐγγυητὴν ὅλων αὐτῶν;

Μόνον τό, κατὰ τὸ εὐρωπαϊκὸν σύστημα, λειτουργοῦν Γραφεῖον τῆς «ΠΑΝΕΛ-
ΛΗΝΙΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ» τὸ ὁποῖον μὲ πλήρη συνείδησιν τῆς μεγάλης
κοινωνικῆς τοῦ ἀποστολῆς, μὲ πρωτοφανὲς πανελλήνιον δίκτυον ἀνταποκριτῶν κατὰ
ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικόν, μὲ τὴν ταχύτητά του, τὴν ἀρίστην ἐνημερότητα
καὶ ζηλευτὴν ἐχεμύθειάν του πρὸ πάντων δὲ μὲ τάς: Ἀποτήρως ἡθικὰς βάσεις τοῦ
ἐρχεται νὰ ἱκανοποιήσῃ κᾶθε γονεῖο τὸν πόθον καὶ κᾶθε νέου καὶ νέας τὴν ἰδιαι-
τέρην του προτίμησιν.

Συμπληροῦται ἔτσι ἑνα Κοινωνικόν Κενὸν καὶ ἰδρύεται ἑνα οἰκογενειακὸν ἄν-
λον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κᾶθε ἀνὺπαντρός θὰ κανονίξῃ ἄφοβα τὸ μέλλον του καὶ ὁ κᾶθε
γονεῖος τὴν ἀποκατάστασιν τῶν παιδιῶν του.

Νὰ γιὰτὶ εἵμασθε βέβαιοι ὅτι τὸ Γραφεῖον μας θὰ τύχῃ τῆς εὐγνωμοσύνης
τῆς Κοινωνίης μας.

Ἀποτανητὲ: Γράψατε: Ὁδὸς Μαυρομικχάλη 42 — Ἀθήνας

Τὸ προσωπικὸν τοῦ γραφείου ἐκ σοφρῶν Κυριῶν καὶ Διδῶν

Τό Βιβλίον του "Γλάξο,"

Ἡ θαυμασία ἔκδοσις τοῦ

Glaxo

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΔΙΑ ΜΗΤΕΡΑ
ΚΑΙ ΒΡΕΦΟΣ

θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ὡς ὁδη-
γός. Περιέχει πολλὰς σοφὰς
συμβουλὰς ἀπαραιτήτους,
διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ κα-
λὴν ὑγείαν τοῦ Βρέφους.
Ἀποστέλλεται δωρεὰν εἰς
κάθε μητέρα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ἀδενώματα	Κοκκύτης
Ἀδύνατα βρέφη	Κωλυκοί
Ἀἷρ καθαρὸς	Λουτρὸν τοῦ βρέφους
Ἀνάστημα τοῦ βρέφους	Ὀδόντες τοῦ βρέφους
Ἀνορεξία τοῦ βρέφους	Ὀδοντοφυΐα
Ἀσθένειαι	Ὀστρακιά
Ἀσκησις	Ὀφθαλμοί
Βιταμῖναι	Παιγνίδια τοῦ βρέφους
Γάλα μητρικόν	Πιπιλιστήρ
Γάλα νωπὸν	Πολυφαγία
Διάρροια	Πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ βρέφους
Διατροφή	Πρώωρα βρέφη
Διφθερίτις	Πυρετοί
Δυσκοιλιότης	Ραχτισμός
Εμβολιασμός	Σπασμοί
Ἑμετοί	Στόμαχος
Εξάνθησις	Συνήθειαι κανονικαί
Εὐλογία	Ὑγιεινὴ τοῦ βρέφους
Θερμοκρασία	Ὑπνος τοῦ βρέφους
Θήλαστρον	Φάρμακα διὰ τὸ βρέφος
Ίλαρά	Χυμὸς φρούτων
Καθαριότης	Ὡτα
Κήλη	κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ἀποστείλατέ μας τὴν Διεύθυνσίν σας
ἢ τὸ κάτωθι δελτίον συμπληρωμένο, καὶ
θα λάβετε διὰ τῆς ἐπιστροφῆς
τοῦ ταχυδρομείου ἐν
ἀντίτυπον τοῦ
βιβλίου.

2.000.000

ἀντίτυπα ἔχουσι
διανεμηθῇ εἰς μη-
τέρας διαφόρων
χωρῶν.

Ζητήσατε
τὸ ἰδικόν σας.

Ἀντιπροσωπεῖον "ΓΛΑΞΟ", 52, Ὁδὸς Μενάνδρου 52 - Εἰς Ἀθήνας
Παρακαλῶ ἀποστείλατε μὲν τὸ βιβλίον τοῦ "ΓΛΑΞΟ".
Ὀνοματεπώνυμον
Διεύθυνσις
Πόλις
Νομός